COLECȚIA CELOR 15 LEI

CAP. I-

Ar FI GREU DE SPUS ce-1 făcuse pe Ro- nald Standish să îmbrăţişeze meseria pe care o avea. La drept vorbind, e îndoielnic dacă se poate spune că avea o meserie, deoarece o exersa mai mult ca amator şi numai când se simţea atras de un caz special. Imediat ce nu-I mai interesa, îl lăsa; apoi, după capriciu, îl relua, dispărea câtăva vreme şi se întorcea din nou la viaţa-i obişnuită de sportiv.

Dacă s'ar fi hotărât să-şi ia în serios meseria de detectiv, fără îndoială că ar fi căpătat o faimă mondială.

Era o seară de Martie, când, vorbind în limbajul teatrelor, cortina se ridică şi ni-! descoperi pe Standish în apartamentul lui dir. CI argeş Street.

Locatarul camerei şedea cu spatele la cămin. Părea concentrat asupra unei probleme Cumpănea între degete un baston de golf şi eri evident că se pregătea să-şi dea părerea.

Interlocutorul lui se sprijinea de spătarul unui scaun. Era un individ jigărit, a cărui înfăţişare contrasta izbitor cu aceea a lui Standish care era, întrucâtva, scund*

— Ce-i de făcut, Ronald? întrebă Bill Ley- ton. — L-am adus să-I vezi, şi să-ţi dai părerea.

— Prea greu la capăt, – spuse el, solemn. — O să ratezi lovitura tocmai la momentul oportun, Bill. La dracu'! Cine-i a-' colo? Du-te şi vezi tu, băiatule, şi dacă e Teddg care vrea să facă o partidă cu mine mâine dimineaţă, spune-i că am plecat pentru o lună la Paris, şi că m'am lăsat de goif.

Bărbatul slab şi înalt străbătu camera din câţiva paşi şi luă receptorul telefonului.

— Allo! rosti el. — Da, aici camera d-lui Standish. Cine-i acolo?

Ascultă un moment, apoi, acoperind pâlnia cu mâna, se întoarse.

— Zice că-1 cheamă SandersoH, – şopti el. — Vrea să-ţi vorbească urgent.

Standish dădu din cap şi-i luă receptorul ’din mână.

— Allo! Sanderson. Da, eu sunt Standish. Ce mai e nou? Dragă prietene, pe o noapte ca asta… Mo! Allo! Allo!

Vocea-i urcă crescendo şi Leyton se uită la el mirat.

— Nu mă auzi? Vorbeşte, omule, vorbeşte.’ Allo! Allo!

Apăsă pe bara telefonului, de mai multe Ori, cu violenţă.

— Ce înseamnă asta? strigă el. — Chiar acum am fost chemat de Hampstead 0024, şi mi s’a întrerupt legătura. Nu poţi să mi-o dai din nou?

Aşteptă, bătând nerăbdător cu piciorul în podea.

— Nu primeşti niciun răspuns şi telefonul e deschis? Mulţumesc.

Se întoarse spre Leyton:

— E posibil să fi fost deranjat în timp ce-mi vorbea. O să mai aştept puţin.

Dar peste un minut aşeză receptorul; fata-i era foarte gravă.

— S’a întâmplat ceva, Bill. Treb’ue să mă duc la Hampstead. Sau e bolnav, sau…

Lăsă fraza neterminată şi Leyton se uită la el, curios.

— Ce-ai auzit? îl întrebă.

— Îmi spusese să viu la el. Ultimele cuvinte ce le-a spus, au fost: „Tocmai am…”

„începuse o frază nouă; n’a sfârşit-o. Am auzit apoi un sgomot ce semăna cu un fluierat; apoi o plesnitură provocată poate de receptorul lui, căzând pe birou. Nimic mai mult…

Se duse Ia un sertar, şi Bill Legton încruntă sprâncenele.

— Iei un revolver – observă el. — Cred că ar fi mai bine să fiu cu tine. Şi pe drum o să-mi explici cine şi ce este d. Sanderson.

Un taxi trecu, când ieşiră pe uşă. Stan- tiish dădu şoferului adresa.

— Mergi cât mai repede! — adăugă el, scurt. — E urgent. Acum, Bill, – urmă dânsul, când maşina o apucă repede prin Curzon Street, – o să-fi spun ce-i cu Sanderson. E un om

care ocupă o situație cu totul Specială în administrație. Puțină lume a auzit de dânsul; puțină lume ştie că există un om de felul lui. E dela Scotland-Yard, şi nu e din Scotland-Yard; mai precis, cred că face parte

din Serviciul Secret. O crimă, în ea-însăşi, e în afară de preocupările lui; dacă totuşi ține câtuşi de puțin de domeniul politic, a- tund devine atent şi ia notă. Cunoaşterea pe care o are despre lucrurile din dosul scenei, e probabil mai mare decât a oricărui o ni din Anglia. Capătă informații din toate. Părțile, într'un fel cum nu le obține nici poliția. E un om, care are probabil câțiva duşmani foarte puternici, duşmani cari s'ar simți foarte fericiți dacă l-ar vedea scos din calea lor. De fapt…

Se întrerupse brusc, şi, aşezându-se. Mai bine în colțul său, îşi aprinse o țigară.

Cinci minute mai târziu, maşina opri în fața unei case de mărime mijlocie. Afară dc o fereastră luminată la primul etaj, toată cass era cufundată în întuneric.

Standish plăti cu dărnicie şoferului si aşteptă apoi până ce lumina dela spate a maşinii dispăru cu totul. Atunci deschise poarta Ploaia încetase, dar vântul mai sufla cu putere.

— Uită-te la storul ăsta, Bill – spuss el – acolo unde e lumină. E biroul lui, şi ce om stă într'o cameră cu storul fluturând aşa? Asta nu-mi place.

Apoi urcând trepida spre uşa principală, apăsă pe sonerie.

Îi auziră sunetul, slab dar distinct, în partea cealaltă a casei, dar nimeni nu veni să deschidă.

Sună din nou, cu acelaşi rezultat. Stan- dish se uită prin crăpătura de scrisori a uşii.

— Totul e în întrmohn – snuse el. — Si

broască „Yale”. Bill, asta-mi place din ce în ce mai puțin. Hai să înconjurăm casa şi să vedem dacă e vreo lumină în cealaltă parte.

Nu era niciuna. Câteva clipe şovăiră.

— Ia ascultă, băiete – spuse el, în sfârşit, – în toate astea e ceva foarte suspect.

— Vrei să spargi uşa? — întrebă Leyton. — Sunt gata să te ajut, şefule. Unde vrei să1 începem?

— Cu uşa asta de dindbs. Şi urt copil ar piitea-o deschide.

Standish scoase din buzunar un instrument de formă specială, al cărui capăt îl introduse în gaura cheii. După vreo două clipe, broasca cedă.

— Nu-i greu de spart uşile astea – şopti el.

Apoi se opri şi ascultă cu atenție. Diri față venea o lumină, – dela felinarul dinaintea uşei. La stânga, se vedea o încăpere ce semăna a cămară. In bucătăria de alături, focul ce se stingea arăta că servitorii plecaseră'.

Cu precauțiune, apucă spre scara din hali, unde se vedea destul de clar, mulțumită luminii ce venea de afară.

Recunoscură camera cu storul ce batea în vânt, după dunga de lumină ce străbatea prin crăpătura dintre uşă şi duşumea. Cu o mişcare bruscă Standish deschise larg uşa, cu mâna dreaptă crispată pe revolver, mână ce-î căzu, apoi, încet dealungul trupului.

— Dumnezeule! strigă el. >— Mă temeam de asta.

Şezând la birou, cu spatele la ei, se afla an om. O mână îi atârna, crispată, în gol, tealaltă ținea strâns receptorul telefonului. Şi

dintr'un colt al biroului se prelingea un firicel de sânge, ce picura pe parchet.

Câteva minute Standish stătu locului, notând fiecare amănunt al încăperii. Apoi se apropia de cadavru şi-i ridică foarte încet capul. Nu putu să-şi stăpânească o exclamație. De oroare.

— Doamne Dumnezeule! Bill strigă el, bietul om a fost înjunghiat în ochiu.

Era o rană teribilă şi Leyton se întoarse, sguduit.

— E o întâmplare extraordinară – continuă Standish. — Moartea trebue să fi survenit instantaneu. Dacă ar fi fost accidentală* – dacă, de pildă, i-ar fi venit rău şi ar fi căzut cu capul pe unul din coupe-papier-urile ce stau cu vârfurile în sus, în tocurile lor, s'ar vedea urme pe birou. Dar cum nu se vede nimic care să fi putut pricinui o astfel de rană, trebue

să excludem ipoteza unui accident. Sinuciderea e imposibilă şi ea, pentru aceleaşi motive; în orice caz, un om nu se sinucide în toiul unei convorbiri telefonice* Aşa că e perfect limpede că a fost asasinat*

— Dragul meu, chiar de-ar fi aşa, – spuse Leyton, oarecum înțepat, – nu mă interesează prea mult. E treaba poliției. Ma-i bine ar fi s'o ştergem.

Standish dădu din cap:

— Nu putem face asta, Bill. Toate lucrurile trebue lăsate aşa cum le-am găsit. Dacă vrei* du-te la fereastră şi cheamă uri sergent, de vezi trecând vreunul; cât despre mine, vreau să limpezesc cazul. Du-te în dosul scaunului, pentru câteva cline.

Leyion se supuse, deşi se vedea bine că era întrucâtva supărat.

— Ce-ți mai trece prin gând? întrebă el.

— Încerc să reconstitui ce s'a întâmplat – spuse Standish; – vreau să văd dacă lampa din perete îți proiectează utnbra pe birou. După cum vezi, aşa este şi asta face cazul mult mai greu. S'o luăm iar dela început. San- derson şedea în scaunul în care este şi acum, cu receptorul la ureche şi cu cotul rezemat de birou, după toate probabilitățile. Convorbirea era cu totul obişnuită; e evident că nici nu bănuia măcar, că-1 pândea vreo primejdie. Începuse o frază: „Tocmai am...”, şi în acea clipă e ucis într'un chip cu totul extraordinar. — To*cmai am... C*e? Asta-i întrebarea. Vroia să spună: „Tocmai am căpătat informații despre...” – sau vroia să spună: „Tocmai am primit pe cutare şi cutare...” In prima ipoteză e posibil să nu fi ştiut că asasinul e în cameră şi şă fi fost lovit dela spate. Dar în cazul acesta umbra asasinului S'ar fi proiectat pe birou, şi Sanderson, cu agilitatea lui, ar fi sărit la moment de pe scaun.

— E posibil – îşi dădu părerea Leyton – ca lumina din perete să fi fost stinsă în clipa aceea. — Ar însemna că omul care a stins-o, ' a reaprins-o când a părăsit odaia?

Standish dădu din cap.

— La rigoare s'ar putea admite, Bill, dar e foarte

neprobabil. In asemenea cazuri, cel dintâi impuls e să stingi lumina, nu s'o aprinzi. Totuşi, nu s'ar putea trage o regulă generală. Să mergem mai departe. Să presupunem că

voia să spună: Tocmai am primit pe cutare şi cutare. Dela început, observăm greutatea extremă de a aplica o lovitură atât de dibace, dela spate, orbeşte. Omul, oricine ar fi fost, trebue să fi stat în fața lui Sandersort sau lângă el. Dar şi aşa e greu de înțeles. Dacă încerci să-mi împlânți în ochiu un pumnal, o: să mă feresc instinctiv, cât se poate de repede. Chiar dacă omul sta lângă el, când a împlântat pumnalul, mi se gare de necrezut ca San- derson să nu fi făcut vreo mişcare înlături. De obiceiu, reacțiunea e instantanee, când ți-e amenințat ochiul.

— Totuşi, ceea ce-i limpede, e că bietul om n'a putut evita lovitura, – spuse Legton.

— Apoi altă caracteristică remarcabilă, a întâmplării, Bill – spuse Standi'sh. — De ce-a ales asasinul momentul unei conversații obişnuite de telefon, ca să-l ucidă?… Mi se pare că ar îi trebuit, dimpotrivă, să evite aceasta.

— Asta-i drept, şi destul de bizar, recunoscu Legton.

— E aşa de bizar, încât trebue să fi avut un motiv binecuvântat pentru asta. Acest motiv îl caut şi eu. Când cineva vorbeşte la telefon într'o poziție ca aceasta, aşezat aşa la birou, îşi ține corpul liniştit. Şi asta era esențial, pentru aplicarea loviturii de pumnal… Mă mai uit puțin primprejur, să văd de se mai poate găsi ceva, şi pe urmă putem înştiința poliția.

Cercetă conținutul coşului de hârtii: nimic, afară de câteva invitații şi hârtii fără importanță. Apoi îşi plimbă încet ochii pe birou. Nu era prea încărcat: câteva tocuri, un calert-

Idar, o sticlă deschisă cu cerneală „Stephen16. În mijloc, câteva bucăți de hârtie sugătoare, mototolite; în colț o pată de un roşu purpuriu: capul mortului căzuse acolo.

— N'ar trebui să ne atingem 'de buzunare – spuse Standishv – cu toate că ne-ar putea da la iveală lucruri prețioase.

Erau, însă, aproape goale: o scrisoare mo- totolită şi o bucată de sugătoare pătată cu cerneală roşie, fu tot ce găsi,

— Nimic interesant – continuă el. — Ia te uită! Cerneala e încă proaspătă. Bill, sin făcut o descoperire destul de importantă, —* adăugă el, cu un surâs. — Dar mă întreb', unde o fi dopul sticlei de cerneală?

Bill Leyton explodă:

— Să-l ia dracul Roland, nu ştiu şi nici nu-mi pasă! Camera cu mortul ăsta, îmi face rău. Ce importanță unde e dopul? Probabil că a fost scos din sticlă, şi a căzut pe birou, făcând o pată. Şi bucata asta de sugativă, care era acolo, a absorbit cerneala.

— Pe urmă dopul a fost aruncat pe fereastră, de ciudă, – adăugă Standish, cu un uşor sarcasm.

— Dar ce-ți pasă de asta, dragul meu? spuse Leyton, iritat. Rana n'a putut fi făcută cu un dop.

Ridică din umeri; pe fața celuilalt apăruse o expresie pe care o cunoştea prea bine. Stan- dish urmărea o idee, şi niciun cutremur de pământ nu l-ar fi scos din ccncentrarea sa. Leyton nu izbuti să-şi explice cam ce importanță putea avea faptul că unei sticle de cerneală îi lipsea dopul

— Nu verşi o sticlă Cu cerneală, Bill, în- nainte ca s. RQ deschizi – spuse Standish, deodată. — Şi jumătate din sticlă e goală.

— Şi ce legătură… începu, mirat, Legton,

— Când dopul a fost scos – spuse celălalt – era uscat. De aceea cerneala de pe bucata de sugativă nu provine de pe dop, ci din altă parte. De unde?

Se opri brusc.

— Ascultă – şopti el, – nu face sgomotl E cineva jos.

Cei doi bărbați rămaseră nemişcați, ciulind urechile. Vântul încetase o clipă, şi în- tr'unul din momentele de acalmie, se auzi scâr- Jâitul unei scânduri, în hall-ul de jos.

— Ascunde-te după perdele, Bill! — mai şopti el. Se poate ca asasinul să se fi întors pentru ceva.

Aşteptară cu încordare, fiecare de o parte şi de alta a ferestrei şi în dosul lor vântul ruâla cu un fel de perversitate

drăcească; mai mult ca înainte, aşa că era absolut imposibil să auzi vreun sgomot în casă. Legton putea vedea o parte a încăperii printr'o mică deschizătură a perdelei: cadavrul, prăbuşit deasupra biroului, uşa întredeschisă şi comutatoarele pe perete. Se uita ia uşă fascinat: cine avea să apară în cadrul ei, peste câteva clipe?

Deodată auzi o exclamație înăbuşită lângă el, şi, uitându-se la Standish, îl văzu că sta țeapăn, cu revolverul în mâna-i crispată. Apoi privi din nou la uşă: vizitatorul sosise? Secundele păreau lungi ca minutele. Încordarea devenise insuportabilă, când, uitându-se din întâmplare la comutatoare, văzu o mână pe

ele. Peste o clipă, camera era luminată doar de felinarul din stradă.

Nu mai putea vedea uşa, ci numai biroul şi cadavrul nemişcat ce părea şi mai înspăimântător în semiîntunericul odăii. Dosr un scârfâit al duşumelii, îi indică lămurit că necunoscutul intrase în odaie. Ce avea să se mai întâmple? se întrebă elj şi în clipa următoare află. Un obiect tare îl lovi cu putere în fată şi în stomac, făcându-I să scoată un urlet de durere,

— Minunat! — se auzi o voce bărbătească, – Ştiam că nu jgreşisem. Te-am văzut în cadrul luminat al ferestrei; ieşi mai repede acolo, sau te fac să regreți!

Legton se uită la Standish şi-l. Văzu dând repede din cap. Jocul era limpede: evident, noul venit credea că era un singur om In dosul perdelei. Păşi înainte, supus, şi aşteptă. Nasul îl durea ca şi cum i-ar fi fost rupt, şi capul îi vâjâia.

— Pari cam abătut, tinere – continuă vocea. — Cel. Puțin pe întuneric. Ia să vedem cum arăfi la față! Petre – fă lumină!

Evenimentele se precipitară. O clipă zări un individ înalt Ia vreun metru jumătate de el, şi un alt om în pragul uşii. Apoi se simți aruncat peste Standish, care ieşise de după perdea şi sta în dosul său.

— Sunt doi, Petre – răcni omul înalt – şi unul are un revolver.

Bill se simți ridicat în sus, culcat te pământ şi deasupra

lui cineva care părea că-5 întrece pe Camera în greutate. Dar finalul fu cu totul neaşteptat.

— Lasă-1, Hugh! — se auzi vocea celui- lalt. — Trebue să fie o greşeală. II cunosfl bine.

— Ce înseamnă asta? — (Omul înalt se ridică). — O greşeală? Dar revolverul pe care l-am văzut în mâna lui era tot o greşeală?

— E Ronald Standish. Am jucat cricket cu el.

— Doamne, Dumnezeule! E Peter Darrell, La asta nu mă aşteptam! exclamă Standish* ridicându-se în capul oaselor, pe duşumea. —> Pentru numele lui Dumnezeu, cine e tovarăşul dumitale?

— Drummond, Căpitanul Hugh Drummond,

— Sunt grozav de supărat, spuse Drummond. — Mi se pare că am lovit prea tare. De jos am văzut pe cineva pitit după perdea, pe celălalt nu l-am zărit. Când am intrat în cameră şi l-am văzut pe Sanderson uds la biroul lui, am socotit că individul Care căuta să se ascundă nu poate avea cygetul curat 5! am aruncat în el cu primul obiect care mi-a căzut sub mână. Deodată îmi dădui seamă câ cineva îndreaptă asupra mea Jeqva unui revolver. M'am apărat cum am putut. Dar toaM astea-s fleacuri! Ce s'a întâmplat aici?

— Bietul'om a fost asasinat, – spuse Stan- dish, cu gravitate.,

— Nu sunt prea surprins – obs, ervă, calm, '

Drummond. — Chiar azi îmi spunea că arfl presimțiri rele. Nu bănuieşte cine a putut facrf asta? * î

— Nul – spuse Standisch, după o clipă râjt tăcere— Pot să te întreb ce te-â adus aici, noaptea, căpitane Drummond?

— Nimeni nu te poate opri să întrebi ceea ce-ti place, Mr. Standish, răspunse, afabil, Drummond. — Şi poate o să-fi răspund, dacă îmi răspunzi şi dumneata la aceiaşi întrebare-

— Isprăviți odată cu mofturile astea! —* Spuse Darrel. — Garantez personal, pentru fiecare din voi. Îmi pare că ar fi mai bine dacă ne-am spune, unul altuia, ceea ce ştim,

— Bine ai grăit, Petre – zise Drummond, – Dar cum asta ar

lua timp îndelunga, !, a*t* fi mai bine să vedem de lucrurile urgente. Cred că e necesar să vestim poliția.

Standish se uită la el, tăios.

— Fireşte că e necesar, strigă dânsul, —< E o ideie admirabilă.

— Petre, cred că ne suspectează – spuse Drummond. — Trebue să-i explici că tot* deauna am încercat să ne dispensăm de concursul politiei.

Se apropiă de cadavru şi se plecă asupra lui:

— Dumnezeule! Ce gaură îngrozitoare! împuşcat în ochiu!

— Nu împuşcat – spuse Standish – fiindcă aş fi auzit. Îmi telefona tocmai în momentul când a fost ucis. Asta ne-a făcut să venim aici, pe Leyton şi pe mine.

— N'a fost împuşcat? — repetă Drummond. — Atunci, cum naiba a putut fi făcută rana asta?

— Exact acelaşi lucru mă 'ntreb şi eu, —* recufioscu Standish. — Cum?

— În orice caz, Peter, ştiu acum de ce n'am putut obține niciun răspuns la telefon – spuse Drummond, după o pauză. — Asta e, dacă vrei

să ştii, ceea *ce* ne-a adus şi pe noi aici.

Dar Standish nu-1 mai asculta. Zărise cevij sub birou.

— Cazul se' agravează, – observă el deodată, mai mult pentru siije. E amestecată şi o femeie.

Ridică de jos un ac de păr, frumos, da bronz. Era pe jumătate ascuns. Nu-1 văzuseră până atunci din cauza întunericului.

— Şi nu era căsătorit, – adăugă Drum- mond, gânditor. — Asta poate să împrăştie puțin ceața din jurul acestei afaceri. Fireşte, se poate să fi aparținut şi unei servitoare. Dar a propos, unde sunt servitorii?

Ca un răspuns întrebării sale, auziră câteva glasuri în hall-ul de jos. Vorbea un bărbat, şi-i răspundea o femeie. Aşteptară, cu ochii țintuiți pe uşă. Cineva urca scara. Cineva care, de sigur, habar n'avea d, e ceea ce se întâmplase, căci. Îl auziră fluierând încet, ca un om fără grijă. Răsună o bătaie discretă în uşa întredeschisă, apoi se ivi un om, care înlemni

de mirare când dădu cu ochii de cei patru cari îl fixau. După aceea privirea-i căzu pe trupul neînsuflețit dela birou, şi, cu” n strigăt de spaimă, se retrase la perete.

— Ce s’a întâmplat? — bolborosi el. —

— Cine eşti dumneata? întrebă, calm, Stan» dish.

— Sunt feciorul domnului Sanderson, Sir, Tocmai m’am înapoiat acasă...

— Cum te cheamă?

— Perkins, Sir. Tocmai m’am întors acasă, Cu soția mea. Cum s’a întâmplat as’a?

— Tnrmnl ce căutăm şi noi să aflăm, Per-

kins, – spuse Standish. — Vino mai aproape şi nu te speria. A_ş vrea să-mi răspunzi la câteva întrebări. Cu soția dumitale vorbeai jos?

— Da, Sir. Am fost împreună la cinematograf.

— Gi când ați plecat de acasă?

— La opt şi un sfert, Sir. Mr. Sanderson ne-a dat voie să plecăm, înainte de a îi is- prăvit masa.

— Mai era cineva cu el la masă?

— Nu, Sir. Era singur.

— Ți-a spus, din întâmplare, că aşteaptă’ pe cineva după masă?

— Nu, Sir. Nicio vorbă.

— Acum, Per kins, uită-te la acul ăsta de păr. Poți să-mi spui, dacă aparține soției dumitale? • 1

Servitorul dădu din cap, cu hotărâre:

— Nu, Sir, Asta o ştiu bine. Nevastă-mea are negre.

— Şi eşti absolut sigur, Perkinş, că domnul Sanderson nu ți-a spus că aşteaptă pe cineva în seara asta?” *

— Absolut sijw, Sir. Ultimele cuvinte pe care mi le-a spus au ’fost: „Intorceți-vă când vreți, şi petrecere frumoasă”. Văzând lumină la fereastră, Sir, m’am urcat ca să văd dacă nu are nevoie de ceva. Ce s’a întâmplat? Asta o să-i sfâşie inima nevesti-mi. Era unul din cei mai buni stăpâni pe cari i-am cunoscut.

Durerea servitorului era vizibilă şi Drum- mort<î Ii puse, blând, mâna pe umăr.

— A fost asasinat mişeleşte, Perkins, – spuse el.
— Cine-i bruta care a făcut asta? — strigă

servitorul. — Dacă l-aş avea acum la mână, i-aş suci gâtul.
— Asta spunem şi noi – încuviință Standish. — Şi am face-o cu plăcere.. Dar aş vrea să-mi faci un serviciu. Pleacă şi anunță pe primul polițist pe care-1 întâlneşti! fâdu-1 aici!
— Bine, domaule. Plec. Chiar când am venit, am văzut unul, nu departe de casă.
Părăsi camera, după o ultimă privire asupra stăpânului său, şi după câteva clipe îl auziră! închizând uşa din față.
— Nu e nevoie să interogăm şi pe nevas- tă-sa, – spuse Standish. — Poate s'o facă' poliția, dacă vrea. Ştim tot ce vrem dela Pcr- kins. Dar, ia spune-mi, Drummond, ce te-a făcut să spui, adineauri, că avem de-afacc cu cineva foarte tare?
— Cred că e mai bine să lăsăm asta acum, spuse, liniştit, celălalt. Se aud paşi afară. Tre- bue să fie Perkins cu polițistul. Mâine o s<J putem compara notele noastre. Dar mai tro- bue să stabilim ceva. Faptul că-i vorbeai la telefon e suficient ca să motiveze prezența dumitale aici, dar nu pe a mea şi nici pe a iui Petre. Vrei, până când vom lămuri afacerea, să declari mai bine că făceam cu toții o partidă de cărți în camera dumitale şi că am venit împreună?
O clipă Standish şovăi; un surâs vag îi flutura pe buze. Îşi aduse amintje, că acum doi sau trei ani, Petre Darrell îi povestise Isprăvile la cricket ale lui Hugh Drummond – isprăvi pe care el nu le crezuse adevărate, dini cauza adorației vizibile ce se putea cili pe fața povestitorului. Dar, acum, începu să se în-

trebe dacă erau lif adevăr exagerate.
— Nu uita, – făcu Drummond, liniştit – că dacă nu primeşti va trebui să mărturisesc motivul real care m'a adus aici. Simplul fapt că nu mi s'a răspuns la telefon, nu e suficient. Şi asta înseamnă că, la anchetă, vor ieşi la iveală multe lucruri.
Se uită cu băgare de seamă la Standish.

— Lucruri, – urmă el – pe care nu cred că le ignorezi complect. Vrei să le vezi de pe acum în ziare?

Vocile de pe scară se apropiau: cea a lui Perkins, agitată şi incoherentă, (şi a celuilalt* egală şi liniştită.

— Bine, – spuse Standish, revenind ia lealitate. — Ne-am înțeles: jucam cu toții bridge în camera mea.

— De-ar fi aşai oftă Leyton. — N'aş fi vârât acum până în gât în afacerea asta! murdară.

— Pe aici, domnule sergent: asta e camera.

Perkins deschise larg uşa; intră un polițist, care, după ce aruncă o privire spre cadavru, se uită la ceilalți, curios şi puțin bănuitor.

— Bună seara, domnilor – spuse el. — După cum văd, e o afacere destul de urâtă. Pot să vă întreb ce ştiți?

— O să-fi spun tot ce ştiu, sergent – răspunse Standish.

Polițistul ascultă cu luare-aminte, notând, din când în când, câte un amănunt într'un carnet.

— Va să zică, spui că era nouă şi patruzeci domnule, când ai fost chemat la tele-

fon. Şi când ai sosit aici, n'ai zărit pe nimeni?

— Casa era cjoală – spuse Standisli.

— Atunci pot să te întreb, domnule, cum ai intrat?

— E o întrebare* foarte firească, sergent, – recunoscu Standish. — Fiind convins că nu-i a bună aici, am călcat legea şi am spart uşa.

— Asta e o infracțiune, domnule; n'avcai dreptul s'o faci.

— Sunt perfect convins de asta – spuse. Standish. — îmi asum răspunderea complect a faptului. Trebue să-ți mai spun, numele meu este foarte cunoscut la Scotland-Yard.

— Bine, domnule, treaba dumitale, nu a mea. Dar, fiindcă veni vorba de asta, aş vrea să am numele şi adresa dv., domnilor!

Cei doi şi Ie spuseră, jar polițistul şi le însemnă în carnetul său.

— Acum, domnilor, – continuă el – bănuiți pe cineva care ar fi putut nutri astfel de intenții față de domnul Sanderson?

— Nu – zise Standish. — fiar avea o profesiune, în care îți

faci totdeauna duşmani redutabili.

Polițistul recunoscu cu gravitate faptul, a- poi începu să examineze corpul. Dar după puțin timp se ridică şi clătină din cap.

— Ei bine, domnilor, toate astea sunt prea complicate pentru mine. Trebue să raportez inspectorului. Vreji să fiți atât de buni, să rămâneți aici până mă duc la secție? N'o să lipsesc mult.

— Bine, domnule sergent. Aşteptăm.

Polițistul îsi ouse pe cap şapca şi," după

câteva clipe, uşa din fată se închise în urma lui.

— Poți aştepta jos, Perkins, – spuse Standish. — Nu te culca. Ar fi mai bine să spui şi soției dumitale ce s'a întâmplat.

Servitorul părăsi camera şi Standish începu să râdă.

— Scuză-mă, BilI, dar nu mă pot stăpâni, înfățişarea ta e din cele mai caraghioase.

— Mulțumesc, mormăi Legton.

— Dar să fim serioşi – continuă pl, întor- cându-se spre Drummond. — Noroc că polițistul nu a stăruit prea mult cu întrebările, dar inspectorul n'o să se tmulțumească numai cu atât. Ce-i vom răspunile?

— Ar fi mai bine ca Bill să plece. Ce-o să zică inspectorul când o să-i vadă cucuiul de pe nas? Să plece. Şi Petre cu el. Ar fi doi,. Şi ih drama în care am intrat, toți actorii joacă doi câte doi.

— Ce vrei să spui? întrebă Standish, pitân- du-se la el, intrigat.

— O dramă în care e bine ca toti să lucreze, perechi,. Perechi, răspunse, calm, celălalt. — Sunt o mie şi unul de motive ca Petre să-l întovărăşească. Ar fi dezagreabil dacă ar fi pus knock-out înainte ca reprezentația să înceapă.

— Bine, dar nu crezi… începu Standish.

— Ba cred – spuse, scurt… Drummond. — Jocul a început, ți-o repet, şi regula primă este: Nu te încurca cu lucruri inutile. Aşa că „voi doi, ştergeți-o, sau de nu, o să vă împiedecați de inspector. Cheamă un taxi, Petre, dacă cineva

dă târcoale casei

— Pari să ai o experiență destul de bogată în astfel de treburi – spuse Standish, când cei doi părăsiră imobilul.

Drummond râse scurt:

— E adevărat – mărturisi el. — Au fost timpuri în trecut când soarta a fost foarte bună cu mine. Şi cred că şi acum îmi maii surâde încă... Spune-mi, Standish, bietul Snnderson îți spusese lucruri mai importante la telefon? Ți-a dat ceva nume sau informații?

Standish clătină capul:

— Niciun cuvânt. Dar dumitale ce ți-a spus zilele trecute?

— Nimic deosebit. Aflase, acum câteva zile, de o vastă organizație în Anglia, vădit ostilă intereselor țării. Cei mai mărunți dintre complici fuseseră puşi sub urmărire, dar fruntaşii asociației n'au fost descoperiți.

— Cam acelaşi lucru mi l-a spus şl mia

— Zise Standish, devenind din nou serios.

— Mi-e teamă, că-mi bătusem puțin joc de el. Şi nu era deloc cazul!

— Asta e sigur – recunoscu Drummond.

— Mă întreb' cine dracu a fost pe-aici.

— Rana, mai ales, mă umple de mirare, Drummond, după cum i-o spuneam adineaori şi lui Bill Leyton. A fost sau o lovitură, care a nimerit aşa bine absolut din întâmplare, sau capul i-a fost ținut dela spate.

— Atunci – obiectă Drummond – l-ai îi auzit, fără doar şi poate, țipând la telefon. In orice caz, un lucru e limpede: organizația aceea de care vorbea este o rea'i'a'. E, şi descoperise prea multe, aşa că principalii complici nu mai puteau avea tihnă.

— Da, asta parc destul de evident, o recunosc.

Standish se uită la ceas:

— Mă enervează că inspectorul pune atâta timp dela comisariat până aici, observă el. — Secția e numai la un sfert de milă de aici. 1 – II cunoşti din întâmplare?

— Da. Un tip pe care-I cheamă Mac îven e foarte capabil.

— N’o fi bătrânul Mac Iver? — strigă Drummond. — Dar suntem cei mai buni prieteni. Ne luasem odată, amândoi, pe urmele unui domn care dispărea prea repede, un domn numit Peterson. Trebue să recunosc că eu am făcut mai multă treabă şi că Mac Iver nu piea îmi aproba metoda de lucru. Dar, bine că mi-adusei aminte: te-ai uitat prin sertarele biroului?

— Nu, – răspunse Standish. — Sosirea dumitale, oarecum neaşteptată, m’a înt; erupt.

— Am putea să facem asta acum, până vine poliția. Cheile sunt pe lanțul dela ceas.

Mişcă încet mortul şi desprinse cheile de pe lanț. Cercetară cu amănunțime toate sertarele. In zadar! In afară de o bucățică de hârtie, nu găsiră nimic interesant. Fusese, evident, smulsă dintr’un block-notes ’ieftin, şi pe ea era scris:

„Ziua din săptămâna trecută. Dacă doi, urnite primul11.

Cei doi bărbați se uitară intrigați la ea.

— E sigur că nu-i scrisul lui – spuse Standish. — Ce naiba înseamnă asta?

— Trebue să fie ceva important – remarcă Drummond – altfel n’ar fi păstrat-O.

— Da, încuviință Standish – şi se uită încă odată la ceas. — Iți dai seamă, că polițistul a plecat de patruzeci de minute? Chiar dacă Mc. Iver lipsea pentru câtva timp, tot ar fi avut vreme să vină.

Se uitară, gânditori, unul la altul.

— Să i se fi întâmplat oare ceva polițistului? — spuse Drummond.

— Nu mai aştept! — strigă Standish.

Mă duc chiar au la secție. Vrei să vii cu mine?.

— Da, – răspunse Drummond. — Viu. Ți-am spus doar că piesa asta se joacă doi câte doi.

Incuiară sertarul, lăsând totul, inclusiv bucata misterioasă de hârtie, aşa cum Ie găsiseră. Apoi, după ce-1 înştiințară pe Pcrkins, părăsiră casa.

Câtva timp merseră în tăcere; deodată, Drummond apucă brațul Iul Standish; amândoi se opriră. Pe cealaltă parte a

străzii erau patru sau cinci clădiri nouil în diferite stadii de construcție. La una din ele se uita şi Drum- morid.

— Mi s’a părut că văd mişcând ceva – şopti el. — Allo? Ce-i asta?

Dominând vâjâitul vântului, se auzise ii» saompt, ca si cum ar fi căzut o movilii <! e cărămizi. Venea tocmai din clădirea pe jumătate construită din față.

— Vântul dă jos cărămizile – spuse Slnu- dish, dar Dummond o porni înainte.

Ridicând din umeri, Standish îl urmii.

Binalele obişnuite şi grămezile de maiomile dimprejurul clădirilor în construcție, Je făcu calea grea; deodată, Drummond înjură înă

bușit. Se împiedecase de ceva, – ceva care, în primul moment, crezuse că e un sac, dai îşi dădu imediat seamă că era cu totul altceva-1

— Standish! — strigă el. — Vin’ aici!

— Ce-i asta? strigă el. — O fi vreun bețiv?

Pe jos, sforăind sgomotos, zăcea un om. Era evident că lunecase de mai sus, căci în juru-i vedeau un număr de cărămizi deplasate. Dar ceea ce-i făcu să se uite la el plini de mirare, era îmbrăcămintea sa. Era numai în cămaşă şi ismene.

Deodată, Standish se plecă şi scoase o ex-’ clamatie:

— Nu e un bețiv! strigă el. — Omul a fost cloroformizat. Se simte asta când răsuflă,

Se’ntoarse şi apucă brațul lui Drummond.

— Uită-te, băiatule, Ia bocancii lui! strigă el. — Dacă nu sunt bocancii reglementari de politie, mă prind să-mi mănânc pălăria. Atu fost păcăliți ca nişte copii, dragul meu. La secție, şi cât mai repede!

Peste trei minute, un sergent, mirat, se ridică de pe scaun, când văzu intrând în cameră doi oameni abia tinându-şi răsuflarea.

— Spune sergent, P.G. 005 a făcut vreun raport? strigă Standish,

Sergentul se uită la el, fără să înțeleagă,

— Nu, domnule. N’a mai dat pe aici, de când a plecat la post. Pot să vă întreb, un raport despre ce, domnule?

— Mr. Sanderson a fost asasinat.

— Cum asta? Mr. Sanderson asasinat? s «auzi o voce incredulă.

— Crimă, – răspunse Standish, scurt. —

Inspectorul Mc. Iver apăruse dintr’o cameră alăturată.

— Flllo! Mr, Standish. Şi d-ta, căpitane Drummond? Ce vorbiți domnilor?

— Repede, vino cu noi, Mc. Iver! — spuse Standish. — Nu-i de pierdut nicio clipă. *A* fost ucis în casa lui, dar înainte, vreau să ne oprim Ia unul din imobilele In construcție, din drumul nostru.

„Lovit în ochi, Mc. Iver,. —îi explică el inspectorului, după ce plecară. — E una din cele mai mari crime din timpurile moderne, după cum vei recunoaşte şi dumneata, peste câteva minute. Dar mai întâi vreau să te uiți la asta. Priveşte!

Şi-l duse’printre cărămizi, ni timp ce Drum» mond îndrepta lumina lămpii asupra omului căzut în nesimțire.

— Cine-i ăsta?

— P. C. 0051 exclamă Mc. Iver. — Ca înseamnă asta?

— *A* fost cloroformfznl – spuse Stan-» dish – numai pentru ca să I se Turc uniforma. Şi omul care l-a furat-o, ne-n luat calm interogatoriu], în calitotea lui de polițist, în camera în care a fost ucis Smulerson.

— Repede! spuse Drummond. — Nu a Jnido clipă de pierdut.

— Dar ce voia, de y’a luat interogatoriul? întrebă Mc. Iver.

— Sunt o mulțime de ipoteze. Poate nu ştia câți suntem în cameră. Nu ştiu ce i-a spus servitorul. Voia să se ’ntoarcă, probabil, nesupărat în cameră. Şi a reuşit. Apoi ne-j» găsit pe toți, patru…

— Patru, răspunse, ca un ecou, inspectorul.

— Da, spuse Standish. — Cunoşti pe Ley- ton, nu e aşa, Mc. Iver? Un bun prieten al meu. Ştii, găliganul ăla lung…

— De asemenea, cunoşti de sigur pe Peter Darrel? întrebă

şi Drummond.

— Da. Cunosc pe cei mai multi prieteni ai d-taie, căpitane Drummond, – spuse Mc. I- ver. — Sunt în casă acum?

— Nu, – zise, grav, Standish. — Bill Leyton a căzut... nu s'a simtit bine, şi a plecat după vreun ceas cu domnul Darrel.

— După un ceas! strigă Mc. Iver. — Vrei să spui că...

Dar vorbele-i muriră pe buze, când simți strânsoarea de cleşte a lui Drummond pe brațul său.

— Niciun cuvânt! şopti Drummont. — Priveşte colo!

Ajunseră în fata porții casei lui Sanderson şi Drummond arătă spre fereastra luminată.

— Taci din gură! adăugă el. — Asta e camera unde s'a comis crima, Mc. Iver, şi sunt oameni înăuntru. Le-am văzut umbrele miscându-se.

CAP. II.

Se TUPILARA în umbra boschetelor, uitân- du-se la fereastră.

— Sunt trei. Domnul i-a dat în mâinile noastre.

— Poate e servitorul, cu cei doi prieteni

ai dumneavoastră, nu? şopti Mc. Iver.

Standish clătină din cap.

— Foarte improbabil – răspunse el. — Şi dacâ's ei, tot n'am lămurit *nimfa.* Întrebarea e, cum o să intrăm în casă? Uşa din fată e încuiată cu un „Yale” şi dacă sunăm, nu-i mai surprindem. Âm forțat uşa din dos, astă- seară. Ce-ar fi să mai încercăm odată?

Mc. Iver zâmbi, dar nu făcu niciun co- mentar. Cei trei merseră în vârful picioarelor până în celălalt capăt al jcasei, dealungul zidului. Ca şi mai 'nainte, era întuneric.

— Unde e Perkins şi nevastă-sa? şopti Standish. — Nu-mi place asta.

îşi scoase, a doua oară, passe-partout-ul şi-l introduse în gaura cheii.

Crăpară uşa şi se strecurară înăuntru, dar se opriră brusc în fața bucătăriei, căci focul fusese făcut şi la lumina iui zăriră o femeie, ce stătea nemişcată pe un scaun. Era legată cu funii şi gura îi era astupată cu o, bucată de pânză, dar

ochii deschişi străluciră când îi zări.

— Te liberăm într’o clipă, doamnă Perkins. Dar cel dintâi lucru de făcut, e să prindem bestia. Dumnezeule! Ce s’a mai întâmplat?

De sus, se auziră sgomote ciudate, fâşâituri. Nori de fum umplură hall-ul. Mirosea a ars.

— /iu dat foc casei! strigă Drummond, re- pezindu-se în hali

Ceilalți doi erau în spatele lui, şi toți trei se prăvăliră peste o clipă la pământ. Se împiedecaseră de corpul în nesimțire al servitorului. Când se ridicară, auziră un râs ironic în fața uşii de intrare.

— Scoateți pe Perkins şi nevastă-^ Drurmnond. — Eu alerg după mizerabila «

Când ajunse, însă, în stradă, tot ce mai putu să vadă fu lumina roşie din spatele unei maşini ce dispărea în depărtare; o şterseseră cu toții.

Catul superior al casei era ca un iad; flăcări sbucneau prin fereastra odăii în care zăcea corpul lui Sanderson. Focul se răspândea *h* *J* gerător în toată casa. Atunci apăru Mc. Iver, trăgând pe Perkins după el, şi câteva clipe mai târziu sosi şi Standish din celălalt colț al casei, susținând-o pe nevasta servitorului.

— Petrol I spuse inspectorul, scurt. — Miroase în toată casa. Dac’am fi aşteptat numai câteva minute aici, i-am fi prins.

— E adevărat, şefule – murmură Drum-* mond. — Dar e probabil că atunci bieții oa-* meni ar fi ars de vii.

La casele vecine se deschideau ferestrele şi Mc. Iver, ieşind în stradă, chemă pe unul din curioşi şi-i ceru să înştiințeze telefonic postul de pompieri.

— Mă întreb ce i-a făcut să rişte aşa mult! spuse, gânditor, Standish. — Cât p’aci să punem mâna pe ei.

Ieşi în stradă cu Drummond şi se uita cum lucrau pompierii.

— Probabil hârtii – răspunse celălalt. — Nu uita că cheile erau în buzunarul meu _şi că biroul era foarte încăpător. De

sigur, şi-au spus că ar dura prea mult să forţeze sertar rele – Ştiau că trebuia să ne întoarcem cu- când, – aşa că au dat foc casei.

— Nu-mi pare să fie chiar aşa, – spuse

.. — Dacă aveau petrol, înseamnă că

ră cu intenţia să dea foc casei.

— E adevărat! încuviinţă Drummond. —

Doamna Perkins nu putu da nicio lămurire.

Puţin timp după ce părăsiseră ei casa, Perkins şi soţia lui auziseră din nou voci în odaia de sus.

Crezând că se reîntorseserfl, Perkins şe du* sese în hali; femeia auzi apoi sgomotul u^ nei căderi. Strigă şi, neprimind niciun răspuns, era tocmai pe punctul să meargă să (vadă ce se întâmplase, când doi oameni intrară în bucătărie şi o legară,

— I-ai mai recunoaşte? strigă Standisli.

Renunţară şi la această nădejde. Agresorii fuseseră mascaţi.

— Mi^s'au încurcat toate drumurile – spuse Drummond, gânditor. — Singurul din toată' banda, pe care l-am recunoaşte, e tipul care s'a îmbrăcat cu uniforma lui P. C. 005.

Nici Perkins nu le fu de îolos; mai puţin decât nevasta lui. Se dusese în hali unde zări siluetele a trei oameni. Era pe punctul să întoarcă butonul electric, când primi pe la spate o lovitură grea in cap; nu-şi mai aducela aminte de nimic.

— După cum vezi, ne-am păcălit! spuse Drummond lui Standish. — Nu cred, însă, că mă 'nşel, socotind că indivizii aceştia ne vor face să mai auzim de ei.

Intre timp, focul fusese stăvilit, mai mult sau mai puţin. Parte din casă era intactă, dar întreg etajul era distrus. Fireşte, partea care suferise mai mult, era aceea unde fusese camera lui Sanderson şi unde fusese aruncat pe-*

trcâul. Chiar pe când mai priveau, duşumeaua biroului se prăbuşi, şi ce mai rămăsese din birou şi din mobilier, căzu trosnind în camera de jos.

— Cel pu {in două ore încă, până când să poată intra cineva, domnilor! spuse Mc. Iver, venind spre ei. — Vreți să aşteptați?

— Nu cred că e nevoie – răspunse Stan- ’disb. — Probabil vom fi chemați la anchetă. Ştii unde ne poți găsi. Dacă vii să mă vezi mâine dimineață, pot să-ți dau ceva amănunte. Te anunț, totuşi, că nu sunt prea importante.

— Spuneai că a fost străpuns prin ochiu – zise inspectorul.

— E adevărat. Si asta s’a făcut în cursul unei convorbiri telefonice cu mine.

— Extraordinar! zise Mc. Iver. — Poate vom avea noroc să găsim ceva prin lucrurile cruțate de foc. Vă doresc noapte bună, domnilor!

Se înclină şi plecă, iar ceilalți doi îşi făcură drum prin mulțimea de privitori şi gură- cască, ce se adună totdeauna în asemenea împrejurări. Abia după ce merseră câtva timp în tăcere, Drummond se uită pieziş la tovarăşul său.

— Ai de gând să-i dai detalii *complecte?* întrebă el, liniştit.

— Bată-te Dumnezeu, Drummond! — râse Standish. — Ştiu Ia ce faci aluzie. Dar ai uitat probabil că sunt în calitate semi-oficiala.

— Tocmai; nu oficială. Aid e buba. Şi nu uita un lucru: chiar politia suprimă une-

ori probe într’o anchetă, când crede că nu e de dorit ca anumite lucruri să ajungă la urechea publicului. Standish – continuă el, serios – ar fi riscat să pierdem unica şansă de a prinde pe criminali, dând toate amănuntele în vileag. Pot să spun – şi sunt judecător foarte competent în materia asta – că rareori am avut dela început atout-uri atât de multe.

— Sunt puncte în afacere – o recunosc – pe care trebue să le destăinuim politiei, spuse celălalt.

— Vrei să spui fapte, fireşte; conversația telefonică, rana. Toate astea le poate afla şi politia, dar bănuiala lui Sanderson, care ne-o spusese şi nouă, cu privire la o organizație, n’are niciun rost s’o comunicăm mai departe.

Rădică mâna lui mare spre un taxi.

— Să mergem acasă la dumneata şi să vorbim în tihnă de

toate astea.

Standish se ghemui în colţul lui şi aprinse o ţigară. Fără îndoială, avea dreptate Drum- mond. Cazul va provoca o senzaţie enormă în presă: împrejurările crimei erau atât de extraordinare! Dar se putea spera că, dacă el şi cu Drummond închid gura asupra unor ’detalii, interesul public să moară în câteva zile, şi criminalii să se creadă în afară de primejdie.

Că nu trebuia să fie puşi în gardă, era evident. Isprava din noaptea aceea dovedea îndrăsneală din partea lor. Dar, oricât de îndrăsneţi ar fi fost, Standish se întrebă’ de ce riscaseră aşa nebuneşte, întorcându-se în casă şi dându-i foc. Nu putea fi vorba de

hârtii. Oricine ar fi fost acela care săvârşise omorul, ar fi avut timp suficient să cotro- băiască prin sertare şi s’o şteargă în caz de *i* larmă. Atunci ce-i făcuse să-şi rişte aşa nebuneşte pielea? Lăsaseră vreo urmă în cameră, pe care nu o văzuse el, şi pe care. Trebuiau neapărat s’o înlăture?

— Ultima noastră speranţă, după cât văd a- cum, – observă el, când taxiul se opri, – e că P. C. 005 va ii în stare să arunce vreo lumină asupra afacerii. Deşi – adăugă el, amar – nu cred că va putea. Aşa mi se întâmplă în toate afacerile de care am parte.

— Dragul meu, aşa e soarta! zise Drum- mond. — Şi sper, sincer, că-ţi dai seamă de forţa argumentelor mele. Hei! Ce ţi-a venit?

Standish se oprise în pragul camerei sale de lucru şi se uita la birou.

— Cineva mi-a umblat printre hârtii! spuse el, liniştit.

Drummond încruntă sprâncenele:

— Eşti absolut sigur?

— Absolut. Nu-i niciuna la locul unde le-am lăsat.

— Poate o fi umblat servitorul d-tale prin ele?

— Ştie ce-1 aşteaptă dacă face una ca asta, răspunse Standish. — Şi, dracul să-i ia, oricine, or fi, au forţat şi sertarele.

Drummond nu-şi putu reţine râsul.

— Superb! strigă el. — Am fost deştepți şi le-am dat adresele noastre. N'au pierdut timpul.

— Probabil că o să vezi şi acasă la dumneata acelaşi lucru.

— Sunt oricând binevenit?, – râce Drum- mond, – numai să nu-mi fure cărțile de aventuri. Nu de mine se sinchisesc ei – cel puțin în prezent. Cu dumneata vorbea la telefon, când stăteau să-l omoare, şi dumneata ai alergat cel dintâi.

Standish dădu gânditor din cap.

— Ai poate dreptate – recunoscu el. — In tot cazul, nu văd de ce n'am bea ceva.

— N'ai cumva puțină bere? —întrebă Drum-* mond. — Aş prefera.

— De sigur, strigă Standish. — Ai vreo douăsprezece sticle în colț. Serveş'. E-te!

îşi turnă un whisky and soda, în timp ce Drummond deschidea o sticlă cu bere.

— Bietul Sanderson! [Standish se aşeză). Nu pot să mă gândesc Ia altceva. E într'adevăi o pierdere pentru țară.

— O să punem mâna pe el, Standish. Aş paria oricât.

Sorbi o înghițitură de bere, dar în clipa următoare sări în sus, încât conținutul paharului se răspândi pe jos. Standish căzuse lângă el, Ochii-i erau pe jumătate înch şi.

Câtva timp Drummond se uită nedumerit la el: ce i se întâmplase? Respira cu greutate: obrajii îi erau aprinşi şi, în primul moment, lui Drummond i se păru că are temperatură. Se aplecă asupra lui, şi simți un miros straniu în respirația sa – ceva care nu s? datora numai whiskyului.

Se ridică, şi se uită gânditor prin cameră. Standish fusese narcotizat cu un narcot: c puternic. Şi dacă el, Drummond, n'ar fi băul bere, ar fi zăcut acum amândoi pe joşi.

Se duse la uşă şi o deschise cu precau- țiune. In toată casa nu se auzea niciun şgomot. Era evident, deci, că prăbuşirea lui Standish nu deşteptase pe nimeni. Se întoarse în odaie şi se plecă încă odată asupra celui adormit. Respirația devenise mai uşoară şi culoarea din obraji mai naturală; căzuse victimă trucului cel mai vulgar. Dar de ce?

Ce folos puteau a- v: a, adormindu-1? Să-i închidă gura la ancheta? Absurd. Standish era martorul principal, şî dacă nu ar fi fost în stare să depună, dezbaterii, s’ar fi amânat până se restabilea. Trebue să fi fost un motiv mai puternic decât acesta, şi, după toate probabilitățile, unul serios. A-veau, de sigur, intenția să-l devalizeze de lucrurile ce avea asupră-i. Presupuseseră că va voi şă bea înainte de a se duce la culcare; se vor întoarce deci în cursul nopții.

Pe buzele lui Drummond flutură un surâs.

Avea şansa să poată căpăta informa- țiuni prețioase. Trebuia, numai, să adopte un plan de luptă potrivit. Privi pe fereastră şi zări pe celălalt trotuar un om care se uita spre casă. II văzuse de sigur şi pe el, intrând Ddată cu Standish, şi cum casele din Clarges Street n’au mai multe ieşiri, puteau fi siguri că e încă acolo. Aşa că poate ar fi mai bine să plece ostentativ prin uşa din față, şi să se înapoieze mai târziu? Dacă lumina va continua să mai ardă câteva ore în camera de lucru a lui Standish, vor trage con: l azla că narcoticul lucrase.

Dar aici intervenea o altă dificultate. St aia era aproape deşartă şi va fi la fel tot restul nopții, astfel că-i va fi imposibil să se înapo-

ieze fără să fie văzut. Şi nici n’avea unde să se ascundă, ca să surprindă ceva interesant, /’şa că nici planul acesta nu era bun.

Deodată îi veni în minte singura soluție posibilă. Era cam riscat, dar toată viata lui era făcută numai din riscuri. Ceea ce-1 făcu să şovăie puțin era întrebarea dacă va putea reuşi şi dacă celelalte metode n’ar fi fost mai bune. Putea oare să-i înşele, prefăcându-se. Şi el narcotizat? In felul acesta va rămâne în cameră tot timpul şi va vedea ceea ce se va întâmpla, cine va veni, şi ce intenționau.

Târându-se pe mâini şi pe genunchi ca să pu i Ise vadă de afară umbra, luă paharul cu bere în camera de baie ca să-l spele. Apoi, se întoarse tot aşa, îl umplu pe jumătate cu whisky and soda şi-I puse pe măsuță.

Observă deodată sticla goală de bere şi se târî din nou pe

covor, ca s'o ascundă. Acum nu mai avea nimic de făcut decât să stea şi să aştepte.

Sgomotul circulației de pe. Riccadilg scădea 'din ce în ce mai mult. Se uită la pendula din perete. Era aproape două. Cât va mai ține asta?

La ora trei începu să moțăie. Se scutură; ar fi fost o nenorocire pentru toată lumea dacă adormea. Focul se stinsese în cămin, dar ar fi fost o greşeală să-l aprindă, de, şi camera se va răci. Totul trebuia să fie a, şa, cum era no— mal, dacă amândoi ar fi fost căzuți în nesimțire de câteva ceasuri.

Deodstă se auzi un sgomot care-1 tieşteplâ într'o clipă. Afară se oprise un automobil. Se auzi cum stopează motorul şi cum se deschide

portițe şi in sfârşit bârâitul unei chei încercată în uşa de jos. Sgomotul unei conversații se apropia. '

Acum Hugh Drummond se simți cu mintea mai iimpede ca oricând, dar pulsul îi batea mai tare. Instinctul îi spunea că necunoscuții vor intra în camera unde se afla el; simțea că nu-i va fi deloc frică, oricâți ar fi fost.

îşi aşeză capul pe speteaza scaunului, înir'o poziție în care putea vedea cu o deschidere minimă a pleoapelor. Apoi, ascultând cu intensitate, aşteptă. Uşa de jos şe închisese.

Un taxi trecu în goană la distantă, şi când sgomotul se pierdu, se auzi o scârjâitură de afară. Peste o'clipă văzu chipul unui om, cercetând din prag camera. Era cunoştința lor de mai demult, cel care făcuse pe P. C. 005. Acum era îmbrăcat cu hainele lui obişnuite.

împinse uşa şi intră în cameră.

— Perfect! murmură el. — Amândoi sunt aici.

Alți doi oameni intrară şi Drummond îi privi cu atențiune. Respirația îi era grea şi regulată, membrele relaxate. După ce mai a- runcă printre gene o privire ca să se asigure că-i va putea recunoaşte, închise ochii cu totul. Aceşti trei fuseseră aceia ce dăduseră foc casei lui Sanderson?

Unul din cei doi intrați în jyrmă era mic şi semăna cu o nevăstuică. Avea un nas ascuțit şi dinții proeminenți; părul

era de culoarea nisipului şi urechile ieşite în afară. Hainele erau obişnuite. Semăna cu un book- maker de mâna dqua.

Celălalt, însă, era exact contrariul. Purta un

joben ce-i sta puțin pe ceafă. Fracul era impecabil şi lăsa sa se va'dă o vestă albă o cămaşă. Scrobită. Trăsăturile sale erau regulate şi ochii de un albastru izbitor.

Se apropiă de Standish şi-l întoarse cu piciorul, pe când ceilalți doi îl vegheau; nu încăpea îndoială că el era şeful, Apoi se îndreptă spre Drummond şi luându-i o mână, o strânse cu putere. Dar Drummond, care presimțise ceva în genul acesta, nu făcu riicio mişcare, şi cu un mormăit, omul se întoarse.

— Amândoi dorm duşi. Cum îi cheamă?

— Cel de pe covor e Standish, ; răspunse pseudo-polițistui, în timp ce omul-nevăstuică se duse la fereastră şi privi afară.

— Şi ăsta mare din fotoliu?

— II cheamă Drummond; mai mult nu ştiu.

— Spuneai că erau patru în camera Iul Sanderson.

— Da, erau patru, domnule. Cred că cci'xlțl s'au dus pe la casele lor.

— ITați uitat prin toate hârtiile?

— Prin toate şi n'am găsit nimic, răspunse celălalt.

— Nici nu credeam că o să găsiți. Amănuntele le are în cap – dacă într'adevăr ştie ceva. Im spuneai că Sanderson tocmai îi telefona atunci?

— Aşa mi-a spus Numărul Patru.

— Şi că în niciun *ea?,* nu i-a transmis vreo Informație prin telefon?

— Exact, domnule.

Şeful se îndreptă spre birou şi începu să' cercaieze metodic hârtii'c. Drummond desch ae eu prudență un ochiu. Omul-nevăstuică era

încă la fereastră, ceilalți doi stăteau cu spatele la el; o clipă sau două fu ispitit să-i" prindă prin surpriză.'N'ar fi fost prea greu să-i întindă jos pe oei doi, să cheme poliția şi să! captureze toată banda. Dar ezită. N'auzise încă nimic

important.

După câte înțelesese, Sanderson fusese a- sasinat de un individ misterios, cunoscut ca Numărul Patru, care nu se găsea printre cei trei.

Evident, bărbatul în frac era acela a cărui voce se auzise din gang. In afară de faptul că ceilalți îi spuneau „domnul-”, toate manierele lui il plasau într’o clasă diferită de a ce-’ lorlelți doi.

— Când ați primit ordinele? întrebă-el, deodată.

— Numărul Patru mi l-a dat, după ce-a făcut isprava – răspunse celălalt.

— Vă spusese să amețiți pe polițistul a-» cela?

— Nu, dar era necesar pentru a putea intra nesuspectat în casă.

— Eşti nebun, Gulliver, – spuse încet omul in frac. — Ultimul lucru ce-1 aveai de făcut era să-ți cauți pricină cu poliția.

— Dar dum aş fi putut altfel să intri: în casă? mormăi Gulliver, posomorit. — Şi ordinele primite cereau să aflu toate numd? şi adresele şi să descopăr ce-oiu putea.

Un răstimp celălalt nu răspunse, ci conți-» nuă să cerceteze metodic hârtiile de pe birou,

— Altceva ai mai aflat? întrebă el, ma, î târziu.

Gulliver clătină capul:

— Absolut nimic. Dar un om ca SI an ’i>h, nu spune lot ce ştie, unui si-mpiu potiți^t

— Unde e acum Numărul Patru?

— N’aş putea să vă spun, domnule. Nu ştiu. Mi-a înmânat ordinele, s’a urcat repede în maşină şi dus a fost. Era o doamnă cu el.

— Ce? O doamnă? Ce fel de doamnă?

Omul în frac se întorsese repede. Vorbea mai tare.

— N’o puteam vedea prea bine; îşi ridicase gulerul delà blană. Cred că era tânără; în orice caz, avea o înfățişare agreabilă. Părul îl avea blond; am văzut asta,

— Doamne Dumnezeule! E imposibil!

Se ridicase şi se plimba, surescitat, prin cameră.

— Mi-a promis-o – şopti el – mi-a. Pro-» mis-o. Dracu s'o ia! Şpune-mi, Gulliver, era cu Numărul Patru, când a făcut isprava?

— N'aş putea spune, domnule, răspunse Gulliver. — Erau împreună când au venit la maşină, dar unde se găsea când s'a întâmplat fapta, n'o ştiu. Poate ştiți cine era, din întâmplare?

— Vezi-ți de treburile dumitale! strigă celă- Jal. — Ce-ți pasă de arta?

Continuă să se plimbe prin cameră şi când vorbi din nou, glasu-i era mai calm.

— A reuşit pe deplin, nu e aşa? Sande son ■a fost ucis instantaneu?

— Drept în ochiu, domnule.

— Bine. N'aveam prea mare încredere în asta, dar văd că m'am înşelat.

Ultimele cuvinte le spuse mai mult pentru ține. Deschizând pe jumătate un ochiu, Drum-

mond văzu pe individul numit Gulliver, privind curios.

— Ce e, domnule? întrebă el. — Ați găsit ceva?

— Mă supără, Gulliver – răspunse omul în frac – că te amesteci în prea multe lucruri* Pot să te rog să repeți regula No. Trei?

— Niciun membru nu va întreba nimic. Nu-1 vor interesa afacerile sau crdine'e primite de un alt membru, răspunse, posomorit, Gulliver.

— Nu uita asta, amice, – spuse celălalt, încet. — Primeşti o răsplată după felul cum ți-ai executat ordinele. Cum şi le îndeplineşte un alt membru, nu te priveşte deloc. Curiozitatea e numai cu un grad mai puțin primejdioasă decât trădarea. Şi dacă te îndoieşti de asta, Gulliver, poți să cauți mâine dimineață în ziare. Vei vedea în ele că e vorba de un omor. Nu aşa important ca acel al lui Sanderson. Ti-aduci aminte de Jean Picot, Gulliver?

— Da, răspunse Gulliver, sârângându-şi buzele.

— Mâine o să citeşti că a fost găsit ucis! în East End. Foarte regretabil, şi sunt sigur că nimeni nu va face o

legătură între acest a- sasinat şi cel al lui Sanderson, pe care ziarele îl vor relata cu litere de o. Şchioapă. Ceea ca e foarte greşit, Gulliver. Jean Picot a fost destui de prost inspirat ca să joace două cărți deodată. A fost atât de nebun, că a dat unele informații lui Sanderson.

— Ştiți că niciodată n'am trădat! murmură Gulliver,

— Cred, – spuse celălalt. — Prea tf-ar merge rău! Dar să isprăvim cu asta.

„Să termin numai cu hârtiile astea, pe urmă *jie* urcăm în maşină.

— Ce aveți de gând să faceți cu lunganul ăsta, domnule?

— O să-l lăsăm aici – răspunse celălalt, nepăsător. — Ce să ne mai încurcăm cu cl?

Tăcerea era apăsătoare; nu se auzea decât foşnetul hârtiilor pe biroul lui Standish. Drummond începu să chibzuiască repede. Căpătase anumite informatiuni, destul de prețioase. Existenta uriei organiza, iur. I criminale fusese confirmată – dacă mai era necesară confirmarea – şi ştia numele a doi dintre membri. Mai mult: trăsăturile omului în frac erau întipărite în memoria sa, cu toate că nu-i cunoştea numele.

Bandiții îi furnizaseră, fără să-şi dea scamă, informatiuni interesante. Dar Uisa-va oare să-i facă ceva lui Standish? fisasinalul nu părea să însemne nimic pentru oamenii aceştia.

Daqă ar fi fost în locul lui Standish s'nr fi lăsat intenționat în puterea tâlharilor, cu speranța de a face vreo descoperire realmente importantă. Dar având în vedere că se cunoşteau de foarte puțin timp, ştia că ar fi fost temerar să afirme că Standish ar face la fel.

Mai deschise odată pe jumătate un odiiu şi rămase uimit. Standish se uita la el şi clipea. Respira încă sgomotos, dar de când sta cu fafa spre cămin niciunul din oameni nu-1 putea vedea.

Care era acum linia de acțiune? Efecfee soporificului se risipiseră şi Standish juca teatru

ca şi el, – făcând pe adormitul şi ascultând. Dar atunci totul se schimbase, căci erau doi şi amândoi înarmați. Ar fi fost cel mai simplu lucru din lume să-i captureze pe toți.

Se uită din nou la Standish şi de asțâ dată îl văzu mişcând buzele. Şi chiar pentru cineva care nu înțelegea limbajul buzelor „mesajul era limpede:

— Nu face nimic!

închise ochii. Standish prinsese situația şî o privea ca şi el.

— Absolut nimic, aici.

Omul în frac împinse scaunul şi se ridică,

— Cât e ceasul? Patru. Luați-1 jos şi nu faceți niciun şgomot. Duceti-. L ca şi cum ar fi beat.

Ceilalți doi îl ridicară pe Standish, şi Drum- mond le auzi paşii pe când îl duceau pe scări. Auzi apoi deschizându-se uşa dela stradă şi sgomotul motorului; maşina plecă. Şi pesta câteva clipe duduitul se pierdu în dejjărtare.

Stătea foarte liniştit, conştient că omul în frac nu plecase. Şedea pe covoraşul de lângă el şi îi trebui toată puterea de voință pe care o avea ca să nu deschidă ochii. Era enervant Ssimțindu-1 pe celălalt atât de aproape, şi ne- ştiind ce face.

Deodată îşi dădu seamă că omul se pleca asupra lui; îi simțea respirația pe față. Bănuia oare ceva? Căci dacă era aşa, situația lui Drummond era teribilă. In fiecare clipă putea avea soarta lui Sanderson.

Se mişcă puțin şi mormăi ceva; gesturi pî care nu şi le putu stăpâni. Şi celălalt stătea în- tr'una aplecat deasupra lui. Ce făcea? Ce aş-

tepta? Atunci simți mâna necunoscutului, şi numai printr'o încordare a voinței, nu mişcă. Omul îi frământa muşchii cum ar fi făcut-o un măcelar şi începu să râdă încet Drummond simți cum îi curge sudoarea, dar nu făcu niciun gest. Niciodată nu auzise, în toată viața lui, un râs atât de diabolic. Era ceva nebunesc în el.

Mâinile omului, ca nişte bare subțiri de oțel, se plimbau în sus şi în jos dealungul bicepselor. Şi râdea, râdea într'una. Drum- mond ar fi dat o mie de lire să poată sări de pe scaun şi să se răfuiască cu celălalt. Dar nu se putea; trebuia să

tacă. Atunci, spre marea lui uşurare, omul se îndepărtă.

Nu plecase însă. Drummond îl auzea cum se plimbă liniştit de colo până colo. Odată sau de două ori îl simţi în dosul său, dar poziţia In care alunecase îl făcea să nu poată vedea’ nimic. Cinci minute, sau poate cinci ani, trecură şi chinul luă sfârşit; uşa din faţă se închise şi sgomotul de paşi se depărta încet.

Cu un suspin de uşurare se ridică de pe scaun şi se uită prin cameră. Focul se stinsese; se simţi ţeapăn şi amorţit. Dar tensiunea grozavă din ultimul sfert de ceas trecuse, şi re- acţiunea era de necrezut. Niciodată în viaţa sa nu cunoscuse o asemenea sforţare. Nici acum nu-i venea să creadă. Ce însemna râsul acela drăcesc? Ce idee îi venise în minte?

Se duse la fereastră şi ascunzândn-sc în dosul perdelelor, se uită afară. Omul care fusese pe celălalt trotuar „nu mai era acolo; strada era pustie. Putea să plece şi simţi gust pentru o. Băutură mai tare decât berea.

Dar nu vru să rişte nimic. Era posibil ca şi apartamentul lui să fie supraveghiat şi dacă vor calcula timpul dintre momentul când va sosi acasă şi acel în care străinul plecase, vor avea bănuieli. După ce chibzui bine, se hotărî să mai aştepte un ceas.

îşi turnă un pahar şi se aşeză la biroul lui Standish. Avea de resolvat câteva chestiuni; in primul rând ce avea să spună la ancheta despre dispariţia lui Standish. Un lucru era evident: trebuia să rămână pe linia ce şi-o alesese. Zăcuse leşinat toată noaptea şi nu ştia nimic. Dece căzuse în nesimţire? Fiindcă băuse din whisky-ul drogat al lui Standish.

În acest punct al reflecţiilor sale, privirea-i căzu din întâmplare pe sticla cu whisky: era goală. Paharele ’de asemenea. Făcuseră să dispară orice urmă de narcotic. Probabil că o- mul în frac se îngrijise de asta după plecarea celorlalţi. Orice probă fată de autorităţi, că fusese narcotizat, dispăruse.

Dar nu aceasta importa, ci faptul că dacă nu spunea nimic

de narcotizare, criminalii vor intra la bănuială, iar dacă spunea, nu putea să' dovedească politiei afirmatiuniâe sale. Nici lui Mc. Iver nu-i putea destăinui totul, căci oricât de tolerant şi prietenos era inspectorul, nu ar fi admis metodele de lucru speciale ale lui Drummond. Sigur era că trebuia să continuie pe calea pe care apucase. Pentru Standish nu se temea, – îl ştia de ce este capabil. Păcat că nu putuse observa numărul automobilului!

Un lucru, țotuşi, reieşea limpede: omul în frac nu era şeful. In dosul lui, era unul şi

msi marc, – omul care dăduse Ordinul pentru uciderea lui Sanderson. Cât priveşte moartea lui – ce nume spuseseră? — Jean Picot, crq, Ide sigur, vorba de un Francez, şi, probabil „de proastă condjfie, deoarece fusese ucis în East End 1). Putuse totuşi să dea informații precise unui om ca Sanderson.

Noaptea trecuse, şi zorile începeau să se arate. Se gândi c'ar fi prudent să plece. Luă încă odată paharul lui cu bere şi-l spălă în odaia de baie.

Pe când se întorcea în birou, zări o bucată de hârtie pe duşumea.

Se opri şi o ridică. Era un fragment din- tr'o hârtie ruptă în bucăți. Erau scrise numai două rânduri: cel de sus cu cerneială, scris net, cel de jos, smângălit prost şi cp creionul:

BMSMQYLIRPOMLOCMT

GO TO SANDERSONS HO»)

Era limpede că avea în mână o frază din ordinele primite de omul care făcuse pe polițistul. Probabil că acesta rupsese hârtia, pusese în buzunar bucățile, din care una-i căzuse pe duşumea.

Drummond se aşeză din nou la birou şi studiă hârtia cu luare-aminte. Literele de sus fuseseră cu siguranță scrise de cel ce dăduse ordinele; cele cu creionul erau tălmăcirea în limbaj curent făcută de primitor. Se întrebă dacă mesagiile erau totdeauna cifrate.

Acest domeniu îi era aproape în întregim»

1) Cartieiul bandiților, In Londra.

străin. Avea *o* va'dă Idee că E era litera cea mai obişnuită în engleză şi că *A,* T, I, O, urmau. Şi admițând că „ho” final vroia să! spună „housfe” (casă), avea descifrarea a petru vocale. *A* era Y: E era R; O era M şi U era T. Numai I lipsea. Apoi mai avea şi cele şapte consoane mai obişnuite.

Aprinse, gânditor, o țigară. Rezultatul era bun; faptul că descoperise cifrul a patru vocale şi şapte consoane îi dă putința sa tălmăcească şi alte mesagii. Probabil că' un expert ar fi putut să descifreze scrisoarea şi fără literele scrise cu creionul din rândul al doilea, cu toate că auzise că cel mai simplu cifru chiar, putea să încurce pe cel mai dibaciu expert. Dacă totuşi E este litera cea mai o- bişnuită, era puternică prezumția că M o reprezenta.

încurajat, îşi închipui că va putea găsi mai mult. De ex.: G era reprezentat prin B, G era a şaptea literă a alfabetului şi B era a doua. Literele din alfabet puse cu cinci litere mai înainte? O examinare de câteva clipe îl făcu să clatine capul, posomorât. Sub niciun cuvânt S nu putea fi privit ca fiind cu cinci litere înainte de T în alfabetul obişnuit.

— Mi'se pare c'am dat greş. Nu. E psta specialitatea mea.

Puse hârtia cu grijă in carnet şi se mai uită odată' prin cameră. De sigur că Mc. Ivci va veni aci să cerceteze şi Drummon'd nu voia să dea niciun detaliu greşit,

Ştia că inspectorul era un om greu de păcălit. Nu lăsase niciun indiciu care ar fi putut deştepta bănuieli contra Tui; stingând lumina.

părăsi camera, convins fiind că totul era în regulă şi ca luase toate precauțiunile de rigoare.

Când ajunse în stradă se uită cu grijă în a- mândouă părțile; nu se vedea nimeni. Dar Drummond nu se bizui pe asta, şi tot drumul până acasă la el în Brookstreet, merse ca şi cum ar fi fost puțin beat. Când ajunse la uşă se prefăcu câtăva vreme că nu nimereşte cheia în broască. După cât putu observa, în apropiere nu se vedea decât o căruță de gunoi, dar mai erau şi câteva roabe după care s'ar fi putut

uşor ascunde cineva.

închise uşa după eh Peste puţin, jocul va continua în condiţiuni şi mai aspre. Adormi, şi ultimul lui gând limpede, după ce se trânti în pat, fu |ă ureze noroc Iui Standish.

CAP. III.

8 E DEŞTEPTA PE LA ZECE DIMINEAŢA şi dădu cu ochii de Petre Darrell întins comod într'un fotoliu confortabil şi citind un ziar de dimineaţă.

— Dragă băiete – îi spuse acesta când îl văzu că s'a trezit, – purtarea ta nu-mi convine deloc.

* – Nu mă plictisi! răspunse Drummond. —

Astea sunt exerciţiile mele de toate zilele. Ce-ai mai făcut?

— Ia, mai nimic. L-am dus pe Bill până acasă. I se roşise nasul ca focul. Dar tu ce mai faci?

— Dragă Petre—spuse Drutnmond—am a- vut multe aventuri. Este ceva în ziarul acela?

— Nimic interesant, după câte am văzut,

— Şi nimic de incendierea casei lui San- tierson?

— Nu, nimic, dracul să-i ia!

— Cred că era prea târziu când a izbucnit focul şi ediţia era trasă. Nimic despre poliţistul care aleargă prin Londra în chiloţi? Dragă, am avut o noapte minunată, care s'a terminat cu răpirea lui Siapdish.

Drummond se duse la uşă şi-şi strigă servitorul.

— Adu nişte bere: am stat nedormit ceasuri întregi. Da, Petre – repetă el, întor- cându-se în cameră – l-au răpit. Mulţumesc Denng, dă te rog drumul Ia baie! Apoi a- du-mi un costum uşor şi curat, care să nu. Dea nimic de bănuit la Scotland Yard, unde voiu fi obligat, probabil, să mă prezint.

Servitorul părăsi camera şi Drummond sorbi D înghiţitură mare de alcool.

— Serios, ai de gând să le dai explicaţii? — întrebă, ironic, Darrell. — Răpirea lui Ro- nald nu mi se pare chiar un succes, pentru tine.

— Aici, dragă băiete, te înşeli. Am făcut-o anume – cu ochii deschişi. Cel puţin, vorbind în metafore: în realitate erau închişi, Să-ţi povestesc totul.

Şi Drummond „instalându-se mai comod, po-’ vesti toate peripețiile prin care trecuse în cursul nopții, terminate cu răpirea lui Standish.

Când sfârşi, Darrell mormăi:

— Cred că nu o să-ți fie prea plăcut când M.c. Iver, o să audă de toate astea.

— Dar, dragul meu Petre – spuse Drum- mond, cu convingere – Mc. Iver nu va auzi nimic. Nu uita un amănunt principal, că eu însumi am fost narcotizat şi că nu ştiu nimic din cele ce s’au întâmplat. Mi-am petrecut toată noaptea, fără cunoştință, înt’un fo- td’u al l «i Standish. Aşa va fi versiunea oii- cielă.

— Bine – spuse Darrel, cu îndoială – toate astea au trecut… Dar, sincer vorbind, nu pot să consider ca un succes faptul că nu ai pus mâna pe cei trei indivizi.

— Nu uita că-i cunosc – observă Drum- mond – şi ei habar n’au de asta. Afară de Grlliver, fireşte, – falsul polițist pe care l-am văzut cu toții. Omul în frac e adversarul serios. Ceilalți îi spuneau „’domnule” şi avea purtări de om de lume. Dar bine că’ mi-aduci aminte! In timp ce-mi fac duşul, aruncă-ți ochii prin ziar şi vezi dacă se vorbeşte de un oarecare Jean Picot, care a fost pniorât în East End.

Se duse în odaia de baie şi Dgrrel luă ziarul. Şi după câteva minute de căutare. Găsi la

„Fapte diverse”:

„Un individ, anume Jean Picot, a fost o- norât ieri după amiază în Werseystreet, o stradelă mică, paralelă cu Whitechappel. A1 nurit înainte de a ajunge la spital. Numele isas’n 1 i şi cauza omorului sunt necunoscute”.

Citi tare informația şi Drummond rămase jândiior. Apoi spuse:

— Sunt tari, Petre – grozav de țari.

Se întoarse în cameră, fricționându-se tu putere.

— După cum văd, au flecărit în voie, spuse Dar re!.

— Da, şi prietenii în frac, la un moment ’dat, l-a scuturat puțin pe Gulliver.

„L-a avertizai” că o soartă asemănătoare cu aceea a lui Jean Picot, aşteaptă pe. Oricine se amestecă în treburile celuilalt. Uită-te în carnetul meu, Petre, şi o să găseşti o bucată de hârtie pe care Grliiver a pierdut-o din întâmplare în camera lui Standish.

— Hârtia asta acoperită cu litere? a

— Da. Giljver primise ordine dela misteriosul „Număr Patru”, după ce Sanderson fusese asasinat. Ordindr erau cifrate şi tbucata asta de hârtie pe care o ai în mână, e un fragment. După cum vezi a tradus cifrul pentru noi, aşa că nu va fi cine ştie jpe mare greutate să citim orice mesaj ne va cădea în mână.

Deodată Darfei scăpă o exclamație şi luă Iziarul. ’

— Poate că mă'nşel – strigă el – dar mi se pare c’am văzut aşa ceva întruna din coloanele de anunțuri. Da, asta e. Dar, o fi din acelaşi izvor? E un şir lung de litere capitale.

Drummond se aplecă peste umărul lui „şl se uită în ziar.

IPHDTMICIT YOOT1UMYIUTMN JICILPTNO

— Asta-i inie e: ant, Petre. Cu puțină osteneală o s’o rezolvăm. Uite la chete: oriunde vezi un R pune un E, care, după cum ştii, este

cea mai întrebuințată lite: ă din limba engleză* In vremea asta, mă îmbrac.

— Se poate să ai dreptate cu cifrul tău, – murmură Darrel, câteva clipe mai târziu – dar ne’mpiedicăm dela început. In toate literele din ziar nu este niciun R.

— Niciun R.

Drummond se opri cu cămaşa pe jumătati îmbrăcată.

— *Trebue* să fie un R. Este în locul lui E. Nu se poate ca în toată fraza să n’ai un E, Uită-te din nou, Petre!

— M’am uitat. Mai mult, am înlocuit celelalte litere,

— Taie bucata asta de ziar, Petre! spuse Drummond. — Mai târziu vom vedea ce e cu dânsa. Hei! Ce-i asta?

Se opri cu înodarea cravatei şi ascultă:

Cred că e Mc. Iver în persoană. Ascunde hârtia mai bine, nici să nu vorbeşti de ea.

Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru ’figura inspectorului.

Bună dimineața, căpitane Drummond,

Spuse el. — Mi-e teamă că am venit prea devreme, da? scopul vizitei e foarie important. Ştii unde e d-I Standish?

Intră, Mc. Iver 1 spuse, calm, Drum- inond. — Te aşteptam. Va şă zică, Standish *nU* e la el acasă?

— De acolo venim. Nu numai că nu e acasă, dar patul nici nu este desfăcut.

— Mă temeam de asta, – zise Drummond.

Mc. Iver, ne-au narcotizat pe amândoi astă-noapte

Cine? Si cum?

— Au drogat whisky-ul lui Standish. Când am intrat în camera Ini, am luat amândoi cale un pahar. Primul lucru ce mi-1 reamintesc, când m'am deşteptat azi dimineață în unul din fotoliile lui, e gustul amar şi greu din gura. De Standish nu era nici urmă. Fireşte că asta m'a sucăraU credeam că se deşteptase înaintea mea şi plecase să se plimbe puțin, ea să-şi limpezească creerul.

— Eşti sigur că şi el a băut whisky?

— Absolut sigur. L-âm văzut cu ochii mei.

— N'ai observat nimic suspect?

— Imediat ce-am intrat în biroul lui, Standish îmi spuse că i-au fost răscolite hârtiile, – preciză Drummond. — Dar înainte de asta. Nimic.

Mc. Iver se încruntă:

— Asta e afacerea cea mai încurcată pe care am avut-o. Ce dracu' voiau delà el? Și de ce J-au rjăpit?

— Li-e teamă că Standish ştie prea multe, Mc. Iver, şi ar putea vorbi la anchetă..

— Dar dumneata ce ştii „căpitane Drummond?

— Foarte puțin – răspunse, sincer, Drummond. — Şi nu cred că Standish ştie mai mult. Numai câteva lucruri mi se par stabilite. Aşa, de exemplu, cred că-i dovedit, că avem de-afaee cu o bandă puternică şi complect lipidă de scrupule, apoi că Sanderson era pe urmele lor. De fapt, tocmai lucrurile astea mi le-a destăinuit deunăzi, deşi pe atunci nu le-am dat prea multă atenție. In orice caz, dacă l-au răpit pe Standish, e probabil fiindcă Sanderson telefonase în clipa

când a fost ucis.

— Ai văzut rana care a pricinuit moartea lui Sanderson?

— Da, şi eu şi Darrell, – răspunse Drum- mond. —Era în ochiul drept, şi moartea trebue să fi fost absolut instantanee. Probabil că a fost provocată de ceva în felul unui stilet fin, sau cu un revolver minuscul; însă Stan- dish n'a auzit nimic prin telefon. Dar, a pro- pos, P. C. 005 şi-a revenit în fire?

— E omul cel mai întristat din Poliția Ion-* donează, acum. Dar nu ne poate ajuta cu ni-* mic. Tot ce ştie e că a fost apucat.pe la spate când a trecut pe lângă clădirea pe jumătate construită, jjr. De l-am găsit.

— Ce-ai de gând să faci, Mc. Iver?

— Păi, cam ce-o să faci şi dumneata, – răspunse inspectorul. — E foarte limpede că avem de-aface cu o bandă puternică şi primejdioasă, şi că Sanderson ştia mai multe decât ar fi vrut ei. Când ți-a vorbit ultima oară, ți-a spus ceva definitiv?

— Nu. Mi-a citat două sau trei crime săvârşite recent.

Drummond îşi aprinse o țigară şi se uită pe fereastră. Pentru prima oară se simți neliniştit din cauza lui Standish. Nu riscase. Prea mult?

Se întoarse, când Mc. Iver se ridică.

— Ce-ai de gând să faci în privința lui Standish? întrebă el.

— Nu văd ceva de făcut – răspunse inspectorul. — E un om foarte capabil şi în- drăsneț.

— Trebue să vorbesc la anchetă şi de narcotice?

— De sigur. Nu-i niciun motiv să taci. O să te anunț când şi unde să te prezinți.

— De mine ai nevoie? întrebă Darrell.:

— Da, domnule. Şi de celălalt domn; prietenul lui Standish. Ancheta va începe mâine. Vom vedea atunci dacă a mai rămas ceva dela Sanderson, care ar putea arunca lumină în această afacere.

— Mă îndoiesc, – spuse Drummond, când uşa se închise în dosul inspectorului. — Sanderson nu era un tip care-şi scria secretele; şi Ie purta în cap. Ce-ar fi să mergem la Leyton,

Petre? Trebue să-i spunem ce s'a întâmplat cu Standish.

— Te însoțesc, – spuse Darrel, ridicân- du-se. — Dar cu cât mă gândesc mai mult la afacerea asta, cu atât îmi place mai puțin.

II găsiră pe Leyton luându-şi masa pe îndelete: figura îi era aşa cum o descrisese Darrel. Toate culorile, dela roşu aprins pânăi la indigo erau reprezentate pe fata Iui.

— Uită-te la opera dumitale, – zise el – când cei doi intrară în cameră. Cred că nu mă refac nici într'un an.

Drummond se uită Ia el cu ochi de cunoscător.

— E una din cele mai frumoase lovituri care mi-au izbutit, – zi. Se el. — Cred că victima nu trebue să protesteze, când lovitura e o operă de artă. Ce-o să spui, când au să te întrebe la anchetă de asta?

— I-al de aici, Darrel I se vaită celalalt, – sau o să mai am o criză, Unde-I Ronald?

— Unde? spuse Drummond, – Fii atent,

căci s'au mai întâmplat fapte, după plecarea dumitale.

Apoi îi povesti cu amănunțime întâmplările din cursul nopții.

— Aşa că, după cum vezi, – sfârşi el, – afacerea nu e prea strălucită.

— N'ai putut măcar să prinzi numărul maşinii? întrebă Leyton.

— Nu. Tipul în frac a rămas cu mine, aşa că n'am putut să mă ridic de pe scaun.

— Dar cum o să-i regăseşti?

— De asta nu mă îngrijesc. Sunt o mulțime de trucuri profesionale, ca să dai de urma unor, bandiți pe care-i cunoşti, fără ca ei să aibă habar de aceasta.

— Şi între timp – spuse Leyton, – nu* văd s'avem altceva He făcut decât să aşteptăm şi să sperăm că Ronald o să se descurce singur cu ei «

— Aşa e – recunoscu Drummond, ridicân- du-se. — Acum te las; vezi-ți de nas. O să-ți trimit o alifie specială de-a mea. Fii sigur că într'o lună sau două te faci bine.

Plecă, urmat de Darrel. Pe trotuar se opri nehotărât.

Deodată ochii i se micşorară şi un surâs i se ivi pe buze.

— Suntem urmăriți Petre – spuse el – după cum, de altminteri, mă şi aşteptasem. Nu te uita împrejur; tipul se uită acum în vitrina unui magazin rcu flori, cu *x&o* treizeci de metri mai înainte. Am observat că ne-a urmărit şi la venire.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Darrel,

— Vreau să mai râd puțin ca să mă distrez şi să treacă timpul – răspunse, sură-

zând, Drumraond şi ducâ'ndu-se spre individul îmbrăcat cu o haină bleumarin, care-şi aprindea o țigară:

— Frumoase flori, domnule, nu e aşâ? întrebă el, politicos.

Omul se uită la dânsul.

— Ce dracu vrei cu mine? întrebă el, domol. — Nici nu te cunosc.

— O mare dragoste comună pentru Natură ar fi o introducere suficientă şi ne-ar dispensa de formalitățile de prezentare – spuse Drummond, cu seriozitate. — Şi când un om stă şi se uită la pansele şi la trandafiri douăzeci de minute, până când nasul i şe face roşu ca o pătlăgică, merită să fie" admis în mijlocul admiratorilor Naturii. Spune-mi, dragă prietene, ai mai urmărit pe cineva până acum?

— Vrei să chem sergentul, domnule? strigă celălalt.

— Ba bine că nu; chiar te-aş rugai Dar să isprăvim mai întâi conversația noastră: unde rămăsesem? A, da! Vorbeam de urmărire. Ştii, dragă domnule, dar nu te pricepi deloc! Te-am supraveghiat cu cel mai mare interes tot drumul de acasă, şi mi-ar plăcea să ştiu dacă voiu avea onoarea companiei dumitale şi pentru restul zilei. Pentru că, dacă e aşa, te-aş ruga să mă însoțeşti până _ acasă ca să-ți dau o haină mai groasă. Mai aşteaptă puțin amice, până isprăvesc.

Omul se svârcolea neputincios, *pe* când mâna mare a lui Drummond se încleştase pe brațul lui.

— Îți spuneam asta – urmă acesta – p; en-

trucâ mă duc la clubul meu din St. James Square, şi mă tem că o &ă-(i fie frig nşteptân- du-mă două sau trei ceasuri.

Înăuntru nu te pot chema, pentru că nu cred că ai fi primit cu simpatie.

îşi descleştă mâna, şi într'o clipă omul dispăru.

— Haide, Petre – râse el – ce idee la amicul în frac să pună pe urma mea aşa un prost. Putea să aleagă unul mai. Şmecher.

Se opri, şi cumpără un ziar.

— Doamne sfintei Ia uite ce mai îndrugă oamenii ăştia!

EXTRAORDINARA CRIMA DIN HAMP- STEAD.

ÎNALT FUNCȚIONAR DIN ADMINISTRAȚIE ASASINAT.

CASA COMPLECT INCENDIATA.

SERGENT CLOROFORMIZAT.

îşi aruncă repede ochii peste cèle scrise. Mai bine decât se aştepta. Nu se pomenea jnici de Standish nici de el, cu toate că Per- kins, într'un interview, făcea aluzie la patru demni curioşi cari îi găsise în casă când se întorcea delà cinema, dar ale căror nume nu le cunoştea.

Intrară in clubul Iui Drummond, şi prima persoană pe care o văzură aşteptând în hali era chiar Mc. Iver.

— Scuză-mă că vin aici, dar nu te-am găsit acasă, şi servitorul mi-a spus că te afli pro-< babil la club.

— Foarte bine, Mc. Iver – zise Drum-

mon'd. — Să intrăm în odaia asta ca să nu fim turburați.

— Ei bine, începu inspectorul, după ce luară loc, a survenit o complicație foarte curioasă. Standish a dispărut, aşa că nu-1 pot întreba pe e\ câar dumneata mă vei putea lămuri. E perfect sigur, nu e aşa, că amicul nostru n'a auzit niciun sunet, niciun sgomot pe când vorbea cu Sanderson la telefon?

— Da, Mc. Iver – spuse Drummond. — Şi de aceea era convins că rana fusese făcută cu un instrument tăios.

— Bun! Rămăşițele au fost ridicate. Corpul arsese, dar mai rămăsese capul. Asta ne interesa, deoarece rana era la cap.

Se aplecă înainte, foarte impresionat:

— Înfipt în creier, şi nu prea adânc, s'a găsit yn glonte de un calibru foarte mic.

— Ceea ce exclude ideia unei răni făcută cu un stilet –

spuse Drummond. — Dar dacă a fost împuşcat, cum se face că Standish n’a auzit niciun sgomot?

— Un revolver cu aer comprimat, sugeră

Darrell. ’ r

— I Sau un revolver mut, – adăugă Mc. Iver,

— Sunt câteva modele pe piață în genul ăsta.

— Ai avut în mână, vreodată, o astfel de armă, Mc. Iver? — întrebă Drummond.

— Pentru că, ştii că termenul de *mut* e foarte relativ. Amortizează, de sigur, considerabil sgo- motul, dar nu într’atât ca să nu poată fi auzit prin telefon.

— Dar dacă omul care a tras, era la o oarecare distanță de aparat? îşi dădu părerea inspectorul.

— Asta ar însemna că era la o oarecare distanță şi de Sanderson, – exclamă Drum- mond. — Şi vei găsi greu pe cineva cor® creadă că asasinul, oricine ar fi fost el, şt-a scos un revolver mare din buzunar, şi n țintit în toată voia în ochiul lui Sanderson. Dar, fiindcă veni vorba, cum a intrat glontul In ochiu, deadreptul din față?

— Da, drept din față, dar ceva mai de mm. Mi se pare evident că Sanderson şedea aplecat pe birou -când vorbea la telefon. Aşa cft p’or putea să nu fi văzut ceea ce făcea celălalt.

— E posibil, Mc. Iver – recunoscu prtmi- mond – dar nu cred că e verosimil. Şl o să-ți spun de ce. Dacă glonțul e de un calibru foarte mid, şi: a pătruns puțin în creier, probabil că arma nu era prea puternică. Dar ce s ar fi întâmplat dacă nu nimerea ochiul? Nu l-ar fi făcut niciun rău lui Sanderson. I-ar fi rupt o bucățică de ureche, sau i-ar fi sgăriat obrazul, dar nu l-ar fi omorât. Şl ce interes ar fi avut asasinul să facă numai atât?

— Admit că sunt multe dificultăți, căpitane Drummond, – spuse inspectorul, destul de posomorit. —s Totuşi, rămâne faptul că’ un glonț i-a fost găsit în creer, şi n’a fost pus cu mâna acolo. Deci, a fost împuşcat cu un fel de armă, revolver sau pistol cu aer Comprimat, care, între alte calități, face atât de puțin sgomot, că Standish nu l-a auzit prin firul telefonic,

Dar e imposibil de spus” dacă a fost tras de departe sau de aproape.

— O recunosc, – spuse Drummond. — Am uitat, însă, să-ți spun un lucru pe care nu cred că Standish a avut timpul să ți-1 coniu-

nice astă-noapte. Am găsit un ac de păr pe duşumea, sub birou, – un ac de păr din bronz, ce nu aparținea nevestei lui Perkins.

— Va să zică e amestecată şi o femeie?

— Precum vezi – spuse Drummond.

— Poate dânsa a săvârşit crima – continuă inspectorul, impasibil.

O clipă, Drummond şovăi: să-i spună lui Mc. Iver tot ce ştia? Mai bine nu, nu era niciun motiv să schimbe planul de campanie stabilit mai ’nainte.

— Adevărat; se poate sa fje ea – adăugă el, calm. — Sau poate că a asistat la făptuirea crimei. De asemenea e cu putință ca să fi fost mai devreme la Sanderson, şi să fi plecat înainte ca acesta să fi fost ucis. Tot ce ştiu e că o femeie cu părul blond sau acajiu a fost cândva în camera aceea, noaptea trecută.

— Cel puțin ştim un fapt pozitiv, ceea ce e ceva, – zise inspectorul. — Ai văzut ziarele?

— Da – răspunse Drummond. — Cam bat câmpii, nu e aşa?

— Bine că mi-adusei aminte: am comunicat descrierea persoanei lui Standish, la to i comisarii, deşi mă îndoiesc eă o să fie de vreun folos. Nimeni n’o să-l poată salva, a- fară de el singur. Dacă n’au şovăit să-l, o- moare pe Sanderson, de ce-ar şovăi cu el? Şi dumneata probabil vei fi următorul pe listă.

Uşa se închise jn urma inspectorului, şi figura lui Drummond deveni din nou serioasă când se întoarse spre Darrel.

— Sunt lucruri în adevăr grave în cele

aş vrea. Standish nu mi-a explicat totul. Cum de n’a auzii

explozia?

— Am crezut câtva timp, c’ai să-i comunici toate lui Mc. Iver, de Numărul Patru, şi de tot restul, – spuse Darrell.

— Daca asta l-ar fi ajutat pe Standish, cât de puțin, n’aş fi ezitat să le spun. Dar nu poate să-l ajute. Co dracuM Trebue să fie undeva în Insulele Britanice! Totuşi, e un punct, Petre, pe ca: e trebue să-l lămurim. Cred c’ar fi bine să-l mai vedem odată pe Leyton. E singura persoană care se găsea în camera lui Standish, în timpul convorbirii la telefon, Mc. Iver nu-1 cunoaşte. Şi acum când ştim că Sanderson n’a fest străpuns cu pumnalul, ci împuşcat, ar fi bine să nc interesăm de tot ce-a spus Standish după conversația telefonică. Cu cât mă gândesc mai mult la rana aceea, cu atât mi se pare mai extraordinară.

— E adevărat – spuse Darrell. — Aşa credea şi Standish. Ții minte?

— Să luăm întâi câte o halbă de bere şi pe urmă să mergem la Leyton.

II găsiră aplicându-şi o cataplasmâ proaspătă pe figură şi-i îrapă’.’A”-î” * noută țile..

— Şi ne întrebăm – termină de povestit Drummond – dacă nu cumva Standish ți-a spus ceva care ne-ar putea fi de folos.

— După ce a vorbit la telefon s’a auzit un sgomot care, spunea Ronald, semăna cu un şuierat, şi un alt sgomot ce era produs probabil de căderea receptorului pe birou. Asta e țot ce pot să-ti spun.

— Un sgomot k: a un şuierat – repetă Drum-

mond. — Asta ne face să ne gândim mai de grabă la armele acelea cu aer comprimat care aruncă harpoane mici. Nu e a$a?

— În tot cazul, Ronald nu ştia ce să mai creadă – spuse Leyton. — Fireşte, nu ştia de glontul găsit în creierul lui Sanderson; bănuia că e vorba de un pumnal. Dar l-au interesat grozav o sticlă cu cerneală şi o bucată de liârtie-sugătoare pătată cu cerneală, cosită îrf coşul de sub birou.

— Ce zicea de astea? întrebă Drummond, cu multă

curiozitate.

— Poți să mă întrebi de altceva, dragul meu. Tot ce-ti pot spune, şi Darrell o să-ți confirme acest lucru, e că atunci când Ronald sare în sus şi-şi notează ceva, oricât de ba-’ nai ar părea, trebue să aibă un motiv puternic. Dar în ce mă priveşte, nu mi-e ruşire să-ți spun că nu pricep nimic. După concluz’ila dumitale, Drummond, s’ar părea că Sanderson a fost omorât cu un fel de harpon de o invenție nouă. S’ar potrivi minunat cu împrejurările crimei. Cred, însă, că ceea ce re interesează mai întâi e faptul că Sanderson a f: st omorât şi nu cum a fost cmorât.

— Nu cred – spuse Drummond, calm. — Chestiunea e cu totul alta. Şi tocmai ar t, 3-1 preocupa şi pe Standsj- Nu vezi că, în ciuda aparențelor, tot de un fel de harpon este vorba?

Celălalt îl privi tintă.

— Glontul a venit drept din față, – continuă Drummond. — Şi după cum a remarcat foarte înțelept Mc. Iver, n’a putut fi aşezat aşa cum ai aşeza o fiaură de sah. Trebue să

fi fost proiectat de ceva. Şi acel ceva, San- derson l-a văzut de mult aşezat în fata sa, îndreptat spre ochiul său pu câtva timp în- nainte de explozie. Acum, poți să afirmi măcar cu o aparentă de bun simț, că un om ca Sanderson ar continua să stea liniştit pe un scaun, ^telefonând mai departe, când are în fată țeava amenințătoare a unui revolver? *De l,* nu ştia că e un revolver.

— Chiar dac’ar fi aşa – spuse Leyton, după o pauză – tot nu m’am lămurit.

— Să te ia dracu’l strigă Drummond. — Ei bine... nici eu nu înțeleg. Dacă adaugi la asta faptul că avem de-aface cu o bandă care nu şovăie în fata niciunui omor, care dispune de o armă nouă, care nu poate fi recunoscută decât când e prea târziu, trebue să recunoaştem că sarcina noastră nu e prea uşoară. Dar, după cum văd, dragul meu, al un vizitator.

Legton se întoarse brusc: în pragul uşii sta un țigănuş murdar şi sdrențăros.

— Dar cum ai intrat aici, băiatule? întrebă Bill Leyton.

— Pe uşă, domnule – răspunse puştiul. — Dumneata eşti

domnul Leyton?

— Da, eu sunt.

— Cineva mi-a dat asta ca să ți-o dau, şi mi-a spus s'aştept răspuns.

Scoase din buzunar o foaie de hârtie mototolită şi-o întinse lui Leyton, care nu-şi putu reține o exclamație când o văzu.

— Doamne Dumnezeule! — strigă el – E dela Ronald.

— Un moment! — spuse Drummond. —

Acum, micul meu domn, poți să nC descrii persoana care ti-a dat hârtia asta?

— E de statură mijlocie, domnule; fața roşie; destul de lat în spete.

— Şi unde l-ai întâlnit?

— Tocmai pe ia Bishop Street, aproape de Grădina zoologică.

— Cam departe, Leyton. Pot să văd biletul?

Celălalt îi dădu hârtia:

„Spune lui Drummond să vie cât poate mai rrpedp în s*itr. Wood, No. 34. Deghizat, (jlacd e posibil*;

— Vreau să-ti mai spun ceva, domnule —* zise repede şi neîntrebat comisionarul, – domnul care mi-a dat hârtia se purta ca şi cum i-ar fi fost în joc viata.

— Ce te face să crezi asta, puştiule? — întrebă Drummond.

— Se uita peste umărul lui tot timpul. Aşa cum fac cei dela cinematograf.

— Bine. Uite doi poli pentru tine şiascultai; bine! Când o să ieşi în stradă, ri'aş fi mi-? rat deloc, dacă cineva îti vorbeşte şi te întreabă ce-ai fățut aici şi despre ce am vorbitj Si dacă se întâmplă aşa, trimite-1 la dracu'!

— Foarte bine, domnule.

Micul Arab salută cu un deget murdar şi idispăru.

— Tocmai ce gândeam – spuse Drummond, care se dusese la fereastră. — Un tip l-a oprit. Ce înseamnă asta?, Țigănuşul ia bani dela el.

Se uită pe fereastră şi surâse.

— Perfect – adăugă el, întorcându-se in mijlocul camerei.

— Şi-a pus în buzunar banii şi a şters-o, scoţând limba generosului necunoscut. Ei, băieţi, ce ziceţi de asta? Cere puţină gândire. Personal, sunt sigur că biletul e serios. Dac'ar fi o cursă ca să pună mâna pe mine, mi l-ar fi Hmis direct n- casă. Dar chiar dacă Standis'i îşi amintea n- dresa mea, lucru de care mă îndoiesc, ştia că cea mai directă cale pentru a ajunge la mine este prin Leyton.

— Şi eu aş jura eă scrisul e al lui – zise Leyton.

— În orice caz vom lucra ca £Î cum mesajul ar fi trimis de Standish, hotărî Drum- mond.

— Poţi să te deghizezi?

— /ista e partea cea mai uşoară, dragul meu. Greutatea cea mare, e să scap de domn-1 de afară. Vom încerca metoda cea mni simpl i.

Se duse la telefon şi ceru un număr.

— Flllo! Acolo e hotelul Smith? Pune-rnă te rog în legătură cu portarul. Tu ieşti Robbins? Aici e căpitanul Drummond. Cheamă un taxi şi spune-i să mă aştepte acolo. Când mă voiu urca în el „şă plece în viteză, fără să mai aştepte ordine, spre Berkeley Square, unde o să-i dau noui instrucţiuni. Ăi înţeles? Bine. Robbins! Tao maşină bună! Voiu încerca o metodă proprie – spuse el celorlalţi. — O metodă veche cât lumea. Hotelul Smith are două ieşiri.

CAP. IV.

P ETRE, nota asta a Iul Standish mi-a luat o greutate de pe inimă – spuse Drummond, zece minute mai târziu, pe când cobora împreună cu Darrell pe Piccadilig. — Mă întreb, dacă-1 vom găsi.

Se opri o clipă şi se uită în vitrina unul magazin; văzu că urmăritorul lor nu-i pierdea din vedere. *

— E mai bun ca celălalt, cred, dar asta nu înseamnă prea mult; se ţine de noi.

— Ai un revolver, Hugh? — întrebă Darrell, după ce-şi reluară plimbarea.

— Am unul la Aaronstein – răspunse Drummond. — Te rog chiar să-l chemi la telefon şi să-i comunici că voiu fi acolo pestet rei sferturi de oră şi să-mi pregătească ceva de

mâncare. Şi mai ales nu atrage a- tentia.

— Viu şi eu la Smith?

— De sigur, dragul meu, şi dacă domnul dela spate miroase cursa şi încearcă să mă urmeze, trânteşte-1 la pământ!

Intrară în Albermarle Street, cu urmăritorul la zece metri îndărătul lor. \

— Trebue să-i spun ceva lui Mc. *Ivzt* despre biletul ăla? întrebă Darrel.

— Nu încă, Petre, până vom şti ceva dai Standish. Poate vrea să mai rămână ascuns, ' In ceea ce mă priveşte, nu te îngriji dacă n'auzi nimic de mine noaptea asta. Poate d să-ti trimit vreun mesaj. Ca să ştii că e al meu, voiu semna: ^Cucu”. Dar am ajuns, dpa-

gul meu. Uită-te bine la tip §i nu-1 slăbi din ochi. Se poate să nu cunoască hotelul, dar nu m'ar mira contrariul.

Cei doi prieteni intrară în hotel şi se despărțiră. Darrel rămânând 1b intrarea din Al- bermarle Street, în timp ce Drummond o luă repede prin culoarul ce clădea în Dower Street. Se văzu imediat că omul cunoştea imobilul şi că mirosise trucul. Din spate auzi glasul lui Darrell, care-1 chemă ca pe un prieten vechiu. Aruncând o privire, Drummond il zări pe tip care nu ştia ce, _să facă. Atunci sări în taxi-ul care porni într'o clipă. Era de mult dincolo de Berkeley Square, până când celălalt, furios, se descotorosi de Dorrell şi ieşi în Dower Street.

— Un sutar, dacă-mi spui unde merge taxi-ul acela – strigă el portarului.

— Care taxi, acela care a plecat tocmai acum? întrebă, încet, portarul. — Cu domnul acela mare înăuntru?

— Da, da, – zise celălalt, nerăbdător. — Sunt dela Politie.

— Eşti sigur de asta? întrebă Robbins, făcând cu ochiul lui Darrell. — Bine, atunci trebue să ştii, că e absolut interzis să divulgi destinația taxiurilor; toți' portarii au instrucțiuni în acest sens.

Dar celălalt văzuse ochiada şi, cu o. Privire veninoasă lui Darrell, care rânjea de satisfacție, dispăru.

Drummond dăduse ordin şoferului să-l ducă spre Pave. Apoi o luă printr'o mulțime de străzi lăturalnice, până când fu sigur că i se pierduse urma.

Destinația sa era, prin împrejurimile lui Whitechapel, magazinul lui Samud Aaronstein. O prăvălie foarte curioasă, unde puteai să cumperi orice, dela pianine până la şireturi de ghete. Una din principalele îndeletniciri ale lui Aaronstein era vânzarea de haine vechi., Faptul acesta îl atrăsese pe Drummond acolo.

De altfel bătrânul Samuel mai avea. Darul neprețuit de a-şi tine limba.

Magazinul nu era prea plin, după cum se şi aşteptase Drummond: clientela venea mai ales spre seară.

Cu un uşor semn din cap spre Aaronstein, căpitanul străbătu magazinul şi intră într'un cabinet particular, în fund „unde-1 ețținse îndată din urmă proprietarul.

— Bună dimineața, Samuel – spuse Drum», mond'. — A telefonat domnul Darrell?

— De vreo jumătate de ceas. Am pregătit trei rânduri de haine diferite.

— Foarte bine, Samuel – încuviință Drum- mond; începând să se desbrace. Ce fel sunt?

— Haine de muncitor, obişnuite, căpitane, de voiajor de comerț şi un costum de marinar.

— Cunoşti cumva Lower Wood Street, in direcția Grădinii Zoologice? Mă duc acolo şi aş vrea costumul cel mai potrivit.

— Să-l întreb pe Josef, spuse Aaronstein „Băiatul ăsta cunoaşte toate colțurile Londrei.

Se întparse peste câteva minute.

— Nu-i 'bun costumul de marinar, dar merge oricare din celelalte două. E o stradă cu prăvălii şi ospătarii, aşa că orice îmbraci, nu vei părea suspect.

— O să încerc costumul de voiajor comercial, spuse Drummond, după un moment de gândire. — *A*ş vrea un revolver, Sam. Nu spune că nu ai, drac bătrân, căci ştiu că ai.

Evreul clătină, cu îndoială, din cap.

— Bine, căpitane Drummond, şper c'o să fii cu băgare de seamă, nu e aşa? Dacă politia ar şti că am arme de foc în prăvălie…

— N'o să ştie, Sam; dacă s'o întâmpla ceva, voiu spune că-1 am din altă parte. Mai am nevoie de o hartă bună a Londrei şi de o masă despre care cred că *ţi~a* telefonat domnul Darrell.

În timp ce mânca, Drummond studiă harta. Din scrisoarea lui Standish, reieşea limpede că era urmărit, altfel n'ar fi avut niciun rost să-i ceară să se deghizeze. Şi pobabil că primejdia era acolo, în Lower Wood Street.

Drummond îşi întipări adânc în minte poziţia străzii. Cu cât va pune mai puţine întrebări, cţj atât va pvea mai micite jşanse să treacă drept un locuitor de prin partea locului. Şi lucrul important era să atragă cât mai puţin atenţia. Pentru asta, dibăcia lui era proverbială, dar de un singur lucru nu se putea lepăda: înălţimea sa. Trebuia cu tot dinadinsul să pară un oarecare, pentru ca, în cazul când cineva *ţinea* sub supraveghere numărul 34, să nu-1 observe.

— Minunaţi spuse îlaronsteiti, reîntorcân- du-se peste o jumătate de ceas ca să ridice tacâmul. — Chiar mama dumitale, nu te-ar recunoaşte, căpitane.

Lauda bătrânului Evreu era juslificatăî Drummond era un voiajor de cpmert până la

ultimul nasture. O mustaţă îl schimba cu totul faţa. Mergea cu un pas special, căutând să-şi mascheze înălţimea. Şi deşi ştia sigur că nu fusese urmărit dela prăvălia lui Aaron- stein, totuşi se ţinu în rolul său. Până lâ sfârşit.

Lower Wcod Street se dovedi a fi una 'din micile comune suburbane ale Londrei. Strada era dreaptă, fără^imic Caracteristic. Avea 'deoparte şi de alta două şiruri de case, la fel. Ajungând la începutul străzii Drummond se opri, părând că se interesează de mărfurile expuse în vitrina unei prăvălii; în realitate, căuta să vadă ce se petrece împrejur. Un grup de copii se juca în stradă, câteva femei stăteau de vorbă. Dar oricât se uita, ' nu vedea nimic suspect.

Ajuns la No. 20 începu să-şi joace rolul. Specialitatea sa erau articolele de grădinărit şi, din fericire, niciuna din femeile din casele în care intră nu se interesa deloc de ast».

În sfârşit, ajunse la No. 34 şi sună.

— Bună ziua, doamnă – începu el, Cândl o blondină plăcută Ia înfăţişare îi deschise.

Dar nu putu să continuie: spre nespusa luii mirare, femeia îşi aruncă braţele după gâtul lui şi-l sărută:

— Ei, dar e Artur – strigă ea. — E micul Artur, care a venit să-şi vadă mătuşa.

În acelaşi timp, se auzi dintr'o cameră vocea lui Standish:

— Bine ai venit, băiatule I

— Mătuşa Maria! exclamă noul venit. —J N'aş fi crezut niciodată. Nici nu mă gândeam. Când te-ai mutat aici?

venit Artur. Să-i dătn o ceaşcă cu oeaiu. Drummond o urmă înăuntru şi ea închise

— Foarte bine ai lucrat, Mrs. Burdon – îi mulţumi Standish, venind spre ei în an- ţreu – Nu ştiuj dacă i-am păcălit sau nu, dar rolul nici nu putea fi jucat mai bine.

— __ Unde sunt ei? întrebă Drummond.

— _ in casa de peste drum. Doi din ei. Tare sunt bucuros că te văd.

** jntrară într'o cameră din fund.

jviici pe jumătate cât am fost eu când

. *M* văzut scrisoarea, răspunse, liniştit, Drum-»

P” a j Am avut o dimineaţă rea.

ceva noutăţi?

yăd că ai citit ziarele de azi – răs- prummond. — Cunoşti versiunea ofi- puuf par o să te surprindă un lucru: l-am *c,. T’* azi dimineaţă dela Mc, Iver. Sanderson auzit j^puşcat: i-au găsit un glonţ mic în creicr' înţeleg nimic – spuse Standish,

— – Am auzit numai un uşor şu- *nhn*dito ’

şânJ

ierat- t mi-a spus şi Leyton. Dar ce-ai mai răci nu pot admite ca amândoi să nu făcutr', ja niciun rezultat. Ce-a fost mai prost, fi a*U+iouI în frac a mai rămas după ce cei- *e* ca i te'a, J lliat cu ei, aşa că n'am putut

Igițl *a* pumărul maşinii.

bservitil rfne era’ nu e a? a? întrebă Standish,
— Dar dumneata? strigă Drummond *ctis.*

iă & ~

Celălalt dădu grav din cap.

— Da – spuse el – ştiu. Şi când l-am vă- zut noaptea trecută, era să mă apuce nebu- nia, aşa de prostit am rămas.

— Nu-mi dau seamă când ți-ai revenit în fire, dar ce pot să-ți spun e că nu te cuno- ştea – zise Drummbnd. — Când a intrat în cameră, a întrebat de fiecare din noi cine suntem.

— Nu. Nu m’ar fi putut cunoaşte. Eram doar un umil musafir la dineul de gală dat în onoarea lui acum două sau trei luni,

«Drummond îl privi fix.

— Un dineu în onoarea lui? Dar atunci cine dracii’ e?

— Sir Richard Pendleton.

Pendleton, chirurgul! strigă Drummond în culmea mirării; – omule, probabil că te-ai înşelat. Dar pentru oe motiv o fi amestecat într’o afacere ca asta? Nu-1 cunosc personal, dar e o fiqură foarte populară. Jumătate din femeile Londrei se perindă în sala lui de a-

pyart recunoscu Standish. — Şi, după

’ nu poate fi decât o singură părerea mea, nu^ ^ ^ ^

kâf sf Âude **)* ■ s’a mai întân, plat E ° forraăi kyl şt hly *J* versitate, – atâta.

particulara P, j sjgur c§ gra pendleton,

— Bine, d spus – z-gc Drumni0n (}
nu mai e nimâcântampiat după ce te-au luat? Dar ce^s’a mm^ jnkfundlul automobilului (şî

— Stevenson. Jekyl, incarnarea

1) Celebră nuvela ^ răului, sunt una şi aceiaşi binelui, şi Hyde, ’^dedubtore a personalităţi, cersoană. Un caz de « «

am pornit. După o bucată de timp, Guliiver, falsul polițist, începu să sforăie. Ceva mai târziu, prietenul său, Jackson, i-a urmat e- xemplul şi situația deveni foarte amuzantă.

Prizonierul era treaz, cu un revolver In buzunar, în timp ce paznicii dormeau duşi. Şoferul, singurul care mai era cu noi, nu observase nimic. Ne despărțea un geam. Automobilul mergea repede, dar nu puteam şti în ce direcție, până când soarele răsări dintr'o- idată, şi mi-am dat seamă, după umbră, că mergeam spre Sud. N'am îndrăsnit să mă mişc, ca să văd dacă recunosc ținutul, pentru că mă temeam să-i trezesc, şi atunci aş fi fost silit să acționez. Scopul meu era să aflu unde mă duceau, fără să mă las, până la urmă, răpit, fireşte. Ştiam, că oricare ar fi fost destinația, era mai uşor să intru decât să ies.

— Aşa spun şi eu, – încuviință Drum- mond.

— Atunci am avut o şansă extraordinară i automobilul se opri, şi paznicii mei se deşteptară.

Blestematele de porți sunt închise", spuse Gulliver, dându-se jos cu prietenul lui şi auzii pe şofer coborând şi el din automobil. Dumnezeu îi dăduse pe mâna mea.

Drummond surâse, încântat.

— Îmi luasem de mai înainte precauțiunea să-mi scot revolverul din buzunar, aşa că le-am tras Ja fiecare câte un glonț în picior – procedeu cam brutal, dar foarte eficuce.

„Am ieşit atunci din automobil şi m'am uitat primprejur. Priveliştea era de nedescris,

mine ca un idiot, cu mâna pe poarta jumătate 'deschisă. Atunci, dobitocul a venit la mine, ca şi cum. Nu ştia ce-1 aşteaptă. A fost scurt şi frumos. Nu ştie să se bată. Numai una î-am dat, şi a căzut lat la pământ. Ceilalți doi începuseră să se mişte. Am mai descărcat două gloanțe în motor şi am luat-o pe drum. Nu ştiam unde mă aflu – nu cunoşteam locurile – dar mai târziu sau mai devreme, trebuia să dau peste un sat. Primejdia era să fiu urmărit înainte de a ajunge acolo. Stricasem automobilul acela, dar era posibil să mai aibă şi altele. Şi dacă bănuiala mea era justă şi descoperisem cartierul lor general, n'ar fi trecut mult timp până să ma trezesc cu altă maşină pe urmele mele. Mai mult: băieții mi se păreau nişte tigri care n'ar. Fi şovăit să facă uz de armă la nevoie. Am pornit-o pe şosea. In depărtare se zăreau

dealurile sudice. La vreo sută de metri se zărea o pădurice. M'am hotărât s'o iau pe acolo, * ştiam că pe drum mă vor prinde mai uşor. Am luat-o printr'un câmp, spre pădure, Şi m'am culcat la pământ – tocmai la timp. Căci abia dispărusem după primii copaci, Când am auzit duduitul urmi automobil în goană, venind dinspre direcția casei. O maşină mare^ galbenă, venea nebuneşte, şi câteva clipe am crezut că va trece înainte. Dar cei dinăuntru' gu erau proşti: ştiau că n'am putut disipare gtât de repede pe drum. Automobilul se opri la irreo două sute de metri de pădure, şi şase oameni se repeziră afară, fiecare înarmat cu câte un revolver de campanie.. Ceea ce e mal

râu, e că ghiciseră că m'am ascuns în pădure şi veneau deadreptul spre mine.

„Minutele ee-au urmat n'au fost tocmai plăcute. Ştiam prea bine că dacă mă văd pu vor şovăi să tragă, şi cum se formaseră în linie de trădători, puteai să pariezi Banca Angliei pe o portocală, că mă vor descoperi, „Dar deodată zării, destul de aproape de mine, un şanț îngust, cu un gard dealungul lui. As- cunzându-mă după gard, ara părăsit repede pădurea.

„Ii auzeam pe urmăritorii mei bătând pădurea şi ştiam că dacă vreunul mă zăreşte, eram mort. Dar am avut noroc şi am ajuns teafăr la drum. Aveam un singur lucru de făcut. Târându-mă pe jos, am luat-o cât am putut mai repede spre maşină.

„Şi s'a prins! Nu era nimeni în automobil, şi mă pricep foarte bine să conduc. Fireşte, au auzit maşina pornind, şi doi din ei ieşiră din pădure şi traseră. Dar distanta era prea mare, a^a că îe-am spus adio şi am şters-o. Mersei vreo doi kilometri şi dădui de un sat, M'am gândit că e mai bine şă las automobilul şi s'o iau pe jos.

„Aflai că satul se numea Fastington; una 'din comunele acelea adormite din Sussex. Mi se spuse că cea mai ajjropiată cale ferată era la Pullborough, şi atunci mi-am adus aminte că am jucqt acolo golf vara trecută; cunoşteam pe un ofițer de marină pensionar prin părțile acelea. Aşa că m'am

îndreptat spre casa lui, să-l rog Să-mi împrumute maşina ca să mă întorc la Londra.

„L-am găsit visând despre cazane, maşini

Şl vapoare, dar când cobora de pe înălțimile acestea de speculație pură, am avut o mare dieoepție: *Lancia* sa era *hors combat.* Trebuia şau să rămân, sau să plec cu trenul. M'am hotfirit, In cele din urmă, pentru acesta din iirmă; atunci l-am întrebat dacă cunoaşte, din întâmplare, pe cineva care are un „Bentlay" mare, şi locuieşte lângă Fastington.

„— Mai este un preot care are un automobil, mi se pare – îmi răspunse prietenul meu, după un minut de gândire, – dar, după' Câte ştiu, un mic Au*stin. F*lm auzit că un nou proprietar a luat 01d! Hali, dar nu ştiu dacă joacă golf sau nu.

„— Old! Hali nu e o casă mare, la vreo sută de metri de drum?", 11 Întrebai, bănuind că e vorba de proprietatea pe care o văzusem eu.

„Da, ea era; apoi plecai spre stație. *Rid* avui din nou ghinion. M'am urcat în tren şi, In clipa în care se punea jui mişcare, m'am uitat din întâmplare afară pe fereastră jşi… pe cine văzui? Şoferul pe care l-am făcut knock-out de dimineață. Tresări de mirare: Evident că era tot aşa de surprins zărindu-mă, pe cât dram şi eu. Dar ce e mai rău e că, [mediat ce a dat cu ochii de minte, a şters-o din Stație ca o pisică opărită. Nu puteam coborî în mersul trenului. Nu iputeam face nimic până la stația următoare, Horsham, după cât se pare. Pupă cum vezi, credeam că mă descotorosisem definitiv de ei şi cum n'aveam deloc Intenția să mă întorc în apartamentul meu din Londra, făcusem planul să lucrez pe tăcute, dintr'un loc ascuns. Acum eram convins că

păcătosul de şofer aleargă la telefon, şî îa stația următoare voiu avea surprize. Ceea ce s'a şi întâmplat. Când am ajuns în gară, zării pe peron doi din indivizii cari mă urmăriseră? ţzi dimineață. Cel puțin pe unul l-am recunoscut imediat.

„Cum eram singur Intr'un compartiment, şi nu aveam deloc intenția să le suport compania până la Londra, într'o

clipă dispărui şi intrai într'un vagon de a treia, fără culoar.

„Asta i-a astâmpărat până la Londra şi atunci a reînceput comedia. Mă pricep şî eu la şiretlicuri şi la trucuri, dar cei doi m'au bătut. Şi, fireşte, aveau un avantaj mare. Ştiau că-i recunoscusem, aşa că nu-şi dădeau osteneala să se ascundă. Dar în cele din urmă Crezui că realmente am reuşit să scqp 3e ei, într'una din străduțele întortochiate la Nord de Grădina Zoologică. Am venit aici şi-am scris bilețelul pe care ți l-a dat Arabul acela mic. Dar nu-mi cunoşteam bine prietenii; îmi adulmecaseră din nou urma. Cinci minute după ce am intrat aici, i-am văzut în cealaltă pa. Te b străzii.

— Lăsând la o. Parte o clipă pe ligrii de peste drum, ce crezi că e de făcut pe viilor?,

— Fără întârziere, o cercetare mai în de a- proape, la Old Hali – răspunse Stamlish. — La noapte, dacă e posibil. Şi sper că vei veni cu mine.

— La dispoziția dumitale. Nimic nu in'ar putea împiedeca s'ă fac asta, râse Drummond.

— Dar – urmă Standish – e absolut necesar să facem ceva cu tigrii aceştia doi.

exact acelaşi avantaj pe care îl au şî ei: nu e nevoie de nicio şiretenie, Acum că suntem doi, sunt de părere să-i scoatem afară din ascunzişul lor, apoi să ne ducem de-adreptul la ei şi să-i facem knock-out.

— Simplu şi 'direct! spuse Standish, surâzând.

Pe când *vorbea,* tresări o clipă, uitându se pe fereastră.

— La o parte! strigă el,. Şi amândoi se a- runcară la pământ, în timp ce geamul sbura în țăndări, şi un vas de China din fundul odăii se sfărâma în nenumărate cioburi.

În acelaşi timp, uşa fu deschisă cu violentă: în prag sta un om cu un revolver în mână.

— La zid amândoi! porunci el, scurt. — Sus mâinile!

Drummorid râse scurt. După cum povesti Standish mai târziu, avu prilejul de a vecea cel mai extraordinar fel de a împuşca. Drum- mond trase, pe deasupra capului, şi, cu o, înjurătură îngrozitoare, omul din prag lasăi să-i cadă arma din mâna zdrelită de tjlonț. Apoi încetă să mai înjure: ceva îl

lovi în fața şi rămase nemişcat.

— Gata cu numărul unu – spuse, calm, Drummond. — Dar mi-e teamă că numărul doi ne-a scăpat din mâini. Aveai dreptate, Standish: bandiții ăştia nu se dau îndărăt dela nimic.

Chemară pe Mrs. Bordon şi peste o clipă1 amândoi erau în stradă.

— Pe aici! spuse Standish. I— Dacă tipul vine înapoi, o să ia drumul cel mai scurt

Dar ia te uităI E chiar elf întoarce coltul străzii.

— O să-l achităm şi pe dânsul! spuse Drummond, scurt.

Omul îi văzuse, şi o clipă se opri, şovăind. Şi momentul acela ii fu fatal: o vulpe în mijlocul unei haite de câini înfuriați ar fi avut mai multe şanse; cei doi căzură pe el, şi într'o clipă îl întinseră lat; apoi Drummond şi Standish dispărură în mijlocul Întunericului care creştea.

— Iată cinci minute bine împlinite, – sau nu mă pricep, spuse Drummond, ehe- mând un taxi. — Cred că asta i-a învățat minte.

— La Whitechapelf porunci Iprummond.

— De ce Whiî. Echapel? întrebă Standish.

— Ca să mă văd cu bătrânul meu prieten Aaronstein, şi să mă transform iarăşi în ceea ce am fost.

Pe când vorbea, Drummond examina cu ochi de cunoscător' bastonul pe care-1 luase dela individul ce trăsese în ei.

— Frumos instrument! zise el, trecându-I lui Standish. — Nici nu se vede că are o teavă de puşcă.

— Cu unul ca ăsta, au omorât oare pe bietul Sanderson?

Drummond clătină din cap.

— Mc. Iver spunea că glonțul era de un calibru foarte mic şi că a pătruns numai la suprafața creierului Cu unul ca ăsta glonțul ar fii eşit prin partea cealaltă a capului,

Standish încuviință.

— E adevărat. Orice armă ar fi, întrebuințat

însă, nu înțeleg cum au putut săvârşi crima.

— Nici cu, făcu Drummond. Dar ceea ce pricep şi mai puţin, e oe mi-ai spus d<* Pen- dleton.

— Ai dreptate. E de necrezut, dar *e* cu desăvârşire exclus să mă fi înşelat.

— Mă întreb cine-o mai fi şi dama cu cărui blond? adăugă Drummond, gânditor.

Standish se uită la el.

— Care damă cu părul blond? întrebă.

— Nu-ţi veniseşi încă în fire când au vorbit de ea! Gulliver povestea că o femeie blondă îl însoţise pe Numărul Patru, în timpul comiterii crimei. Acul de păr trebue să fi fost al ei. Şi Pendleton mi-a părut că-şi iese din sărite când aude de asta. Dar» ca să revenim la arma cu care l-au omorât, pot să-ţi mai spun ceva. E o invenţie nouă, pe care atunci o încercau pentru prima oară şi Pendleton recunoştea că se îndoise dacă experienţa va reuşi sau nu.

În clipa aceea gândurile lui Standish nu erau la arma misterioasă; încerca să-şi aducă aminte de un scandal de care auzise vorbin- du-sc de curând, la club.

— Corina Moxton e blondă? întrebă el, deodată.

— Artista de cinematograf? spuse Drum- mond, oarecum surprins. — Chiar foarte blondă, după câte îmi amintesc. Tocmai am fost invitat azi la şase la un cocktail, unde trebuia să vie şi ea. Dar de unde până unde?

— Pentru că i-am auzit numele alături de acela al lui Pendleton, zilele trecute – răspunse Standish. — Un camarad de club vor-

bea de ea, şi spunea, în treacăt, că Pendleton e nebun după dânsa,

— Chiar aşa – spuse Dummond – nu văd bine legătura,

— Mă întrebam dacă, din întâmplare, nu este dânsa proprietara acului de păr,

— Dacă vrei, o să mă duc la sindrofia de care-ţi vorbeam – ceea ce, între noi fie vorba, nu-mi face nicio plăcere, – şi o să observ pe cucoana noastră.

— La cine e petrecerea?

— Ia, la o cucoană din Lane Park. Am invitaţia în costumul

lăsat la Aaronsein.

— Nu ştii dacă-1 cunoaşte pe Pendleton?

— Nu ştiu. Dar e o tipesă care cunoaşte pe toată viumea.-

— Îți urez noroc, dragul meu. Ar fi nostim să te întâlneşti nas în nas cu Pendleton- Aş vrea să văd ce mutră face.

— Ai dreptate – zisețdrummond, – O să! mă dâc; să văd ee-o ieşi. Dar am ajuns Ia Sam. Urmează-mă repede prin prăvălie!

Plăti taxiul, şi o luă spre camera din fund1- Prăvălia era plină, dar surprinse privirea lui Aaronstein, şi-i făcu semn,

— Toate bune, Căpitane? întrebă bătrânul Evreu.

— Da, Sam, toate bune. Acesta e d. Stan* idâsh, care o să rămână' aici câtva timp.

Aaronstein se înclină respectuos,

— Sunt fericit să cunosc pe urt prieten ai idumitale, Căpitane.

— Ce facem la noapte? întrebă' Drum* tnord!, – Deghizat sau nu? S_i

— Nu. Răsdunse Standish-

— Fie —1 spuse Drummord, – Sam, trimite pe* ştrengarul de fiu-tău după o sticlă cu bere. Mi s'a făcut gura iască. Uite, invitația, – urmă el, după ce Evreul părăsi camera. — *D-na Charles Dingle... d. Hugh Drummond...* ca să întâlnească pe *Corina Mox- tort. Vino îngeraşule,* scris în colt. *6.30-9.* Ai mai auzit de ea?

— Nu, mulțumesc lui Dumnezeu, – spuse Standish. Pe onoarea mea, dragul meu... exclamă el, cu o admirație nestăpânită, când Drummond îşi scoase cămaşa şi flanela— ai o musculatură superbă.

— Da, nu e rău, – recunoscu Drummond, modest. — Din când în când am nevoie de ea.

Se opri, venindu-i un gând subit. Cuvintele lui Standish îi reamintiră de clipele de încordare de dimineață, când omul de care sria acum că e Pendleton, îşi purtase degetele în sus şi în jos, dealungul brațelor sale; auzi din nou râsul acela satanic şi stăpânit.

Povesti scena lui Standish. Care ascultă în tăcere.

— Interesant – zise acesta, după câteva clipe. — Poate că speră să asiste la o încercare de puteri între dumneata şi un altul.

Drummond continuă să se îmbrace. Tânărul Aaronstein intră cu berea.

— Şi mai este ceva de care nu ți-am vorbit, înqă şi care o să facă să-ti treci timpul cât o să aştepți aici. Te pricepi să citeşti un Cifru?

— Da, destul de bine – răspunse Standish.

— Atunci, uită-te la astea f zise Drummond.

Hârtia mototolita a căzut din buzunarul Iul Gulliver, în camera dumitalc. E descifrată de el. Cealaltă e tăiată din *Telegraful* de azi dimineață, şi îmi face impresia că e acelaşi cod secret. Din nefericire, nu pricep nimic

— O să mă uit la ele, după ce vei pleca, – spuse Standlish. — Trebue să fixăm acum, unde ne vom întâlni la noapte. Am avea nevoie de un automobil şi al meu e în garajul die lângă apartament.

— Care, cu siguranță, e supraveghiat —1 spuse Drummond. — O să-l luăm pe al meu; garajul e la jumătate kilometru de casă. Dar nu cred' c'ar fi cuminte să-I aducem aici, e un „Mercedes” mare, ce ar părea nelalocul lui aici, în Whitediapel. Ştii ce-i mai bine? Fiecare să mergem separat cu trenul la Epsom, e în drumul nostru. Vom lua masa la „Coroana” şi voiu telefona şoferului să aducă maşina acolo. Ce zici de asta?

— Perfect – spuse Standish.'— O să fiu la opt.

— Bine. Nu ştiu dacă o să pot veni şşl eu tot aşa de repede O să fac tot posibilul!

Drummond mai bău o ultimă cană cu bere:

— Acum trebue să plec la blestemata aia de sindrofie. De-aş scăpa mai repede de nebuna aceea!

„Nebuna” sta în salonul de primire. Îndată ce-1 văzu, veni spre el şi strigă:

— Dragul meu, eşti un înger că ai venit. Cred' că cunoşti pe toată lumea, dar dacă nu o cunoşti, n'are aface. Uită-te mai bine la tânărul Henrg; cred' că e bolnav.

— Băiatul ăla verde la fată, din colț? întrebă Drummond, plictisit. — Daqăfe el, catastrofa mi se pare iminentă.

— Corina nu a venit încă – urmă ea. — Nu găseşti că e răpitoare?

— Unică! Adorabilă! murmură Drummond, luând-o înaimte şi lăsând altui invitat locul de onoare.

Recunoscuse într'un colț pe cineva şi se duse spre el.

— Bună seara, Rogers. Ce îngrămădeală!

— Nu ştiam că eşti amator de lucruri de astea – spuse celălalt. — In general, nici mie nu-mi plac, dar nevesti-mi i-a trăsnit s'o vadă pe Corina Moxton şi m'a târât aici.

— E chiar aşa frumoasă?.

'■ – Am văzut-dinu. Nai în filme; nu mi-a păr ut admirabilă. Dar â propos, ce întâmplare extraordinară cu Sanderson, nu e aşa?

— Surprinzătoare, – spuse Drummond, şi, în aceiaşi clipă, o învălmăşeală la uşă îl scăpă de a mai lungi conversația.

Musafirul mult aşteptat sosise. Era o femeie, izbitor de frumoasă, cu trăsături perfecte. Se mişca cu o grație de care nu-şi da seamă, ceea ce era unul din farmecele ei principale. Intr'o mână ținea cel mai mic pechinez ce se văzuse vreodată. Drummond vroia tocmai să facă observația asta, când Roger izbucni în râs.

— Mă aşteptam la asta —* spuse el. — N'o slăbeşte nicio clipă. I

Drummond se uită la uşă: tocmai intrase Sir Richard Pendleton.

— Cine n'o slăbeşte nicio clipă? întrebă1

el cu Indiferentă, pe când îşi aprindea o țigară.

Probabil că, peste câteva momente va fi nevoit să acționeze; de aceea voia să aibă in- formațiuni mai ample dpla Roger.

— Pendleton, chirurgul. Slabul ăla care a intrat tocmai acum. Doamna are gusturi costisitoare.

— Va să zică este şi o Lady Pendleton? întrebă Durmmond.

— Nu făceam aluzie la dânsa – spuse Roger, cu un surâs.

— Cred că este una, însă nimeni n'o vede. Dar mi se pare că ai atras atenția domnului în chestiune: şe uita foarte încordat la dumneata, şi-a întors, însă, repede privirea, II cunoşti?

— Nu l-am întâlnit în viața mea, – răspunse Drummortd.

Se uită prin încăpere, Pendleton tocmai şoptea ceva la urechea actriței. Peste o clipă, privirea ei rătăci încet printre invitați: o întâlni pe a sa, indiferent şi trecu. Dar II văzuse şi Drummond se întreba 'tocmai/ ce o să se mai întâmple, când auzi giasul gazdei.

— Dragul meju – strigă ea, venind: spre el – Corina vrea să te cunoască. Vino si te prezint.

— Marc îndră&neală, fgândi el, pe ciârid urma țpe stăpâna casei" prin salon.

Peste o clipă 'se pleca peste mâna s etei de cinema.

— /Ista e o fericire – murmură el – pe care am visat-o deseori, în veghile mele nocturne; dar nu mi-am închipuit niciodată cffl se va realiza.

— Ia spune-mi, dragul meu – rase ea – faci pe liricul? V'ați întâlnit vreodată? Richard Pandleton... Căpitanul Drummond.

— Bună soara – spuse Drummond'. — încântat de cunoştință, Sir Richard.

Celălalt surâse:

— După cum arăți, căpitane Prummond, cred că niciodată nu o să ne întâlnim decât prin saloane. De chirurg nu cred să ai vreodată nevoie.

— Dar ce vorbiți lucruri atât de grave! spuse actrița şi, câteva clipe, Drummond îi sludiă figura.

Frumoasă; mai mult decât atâta: fermecătoare. Dar... era ceva, ceva pe care jiu-1 putea defini, şi care strica armonia. Atunci îşi dădu seamă deodată că şi eâ se uita la eî, şi simți că pulsul Ii bate mai repede, în ciuda stăpânirii lui obişnuite. Nu era cu putință să te înşeli ce exprimau aceşti ochi verzi, extraordinari. Pentru o clipă, uită rolul pe care artista îl jucase în asasinatul lui Sanderson. Căci Standish avea dreptate: dânsa era femeia în chestiune.

— Vino să mă vezi, când vrei – murmură ea. — Vreau să ne ^cunoaştem.

Invitația era directă şi fără echivoc, Se retrase apoi, când Sir Richard se apropiă.

— E extraordinar cazul acesta, Sanderson, nu e aşa? zise el. — Văd în ziare informații noui,

— Şi vor mai publica mâine, altele, comunicate de mine, k. Spuse Drummond1.

— De dumneata? se miră chirurgul. — Ce, ştii ceva de afacerea asta?,

— Câte ceva, Sir Richard —- răspunse Drummond, calm. — Am fost la fata locului.

— E adevărat, dragul meu? exclamă celălalt. — Eşti unul din cei patru necunoscuți de care vorbeşte servitorul?

— De sigur, – spuse Drummond. — A fo^t o noapte'foarte agitată, te asigur. Nu s'au mulțumit numai să asasineze pe Sanderson, ci au drogat whiskg-ul unui prieten al meu, care fusese şi el la locul crimei. Am băut şi eu, şi| am rămas nemişcat până la şase dimineața.

— Extraordinar! exclamă chirurgul. — Şi. Ce te-a făcut să te amesteci în afacerea asta, căpitane Drummond?

— Curiozitatea, Sir Richard, ceea ce e tot-* deauna condamnabil.

Un lacheu aduse altă tavă, cu băuturi şl Pendleton luă un pahar, fără să se trădeze dacă prinsese aluzia.

— Şi prietenul dumitale ajifost adormit? jintre bă el.

— Cred că da. In orice Caz, când mi-am revenit^ în fire, dispăruse.

— Uimitor, absolut de necrezut! Mă în- Ireb cinei orjifl bandiții? — Asta e pentru mine?

Un servitor îi adusese o scrisoare pe o tavă.

— Chiar acum a fost adusă, Sir Richard- Urgent, zise comisionarul.

— Aşa {eviața medicilor! oftă Pendleton. Ț— Vrei sa mă scuzi?

— Fireşte – spuse Durmmond, retrăqân* du-se puțin,

Ce sigur părea individul de eficacitatea narcoticului şi ce

nepăsător de primejdie! In

clipa aceea, privind din întâmplare faţa (chirurgului, îşi dădu seamă Că scrisoarea aducea noutăţi, care-i scădeau mult din siguranţă. Figura lui nu mai avea nicio picătură de sânge şi dinţii îi erau încleştaţi. Apoi, într'o clipă, îşi reluă vechea mască, pe când băga risoarea în buzunar.

— Nu e niciun răspuns, mulţumesc.

Şi servitorul plecă.

— Sper că nu e vreo chemare urgentă, de natură profesională? — spuse Drummond, a- fabil.

— Nu! De data asta, nu, din fericire.

Glasul său suna normal; dar privirea des- minţea această impasibilitate. Drummond era sigur că scrisoarea se raporta la afacerea San- derson, dacă nu chiar la el joersonal.

— Ai e< meserie pasionantă, Sir Ricliard. Totdeauna am invidiat pe oamenii cari se îndeletnicesc cu lucruri atât de delicate.

— Da, are un oarecare iâarmec, – recunoscu chirurgul. Nu putem fi construiţi toţi la fel. Fiecare după predispoziţiile Sale.

— Da, şi încercăm să ducem la bun sfârşit ceea ce am început. Nu există plăcere mai mare.

S'ar crede că vorbeşti în metafore, spjusz încet Sir Richard, |

— Deloc! strigă Drummond. — Dragul meu domn, mă măguleşti! Nu sunt destul de

” inteligent pentru asta. A! miss Moxton, Sir Richardi şi cu mine m<£' (tachinăm, L

Actriţa, care se apropiase de ei, surâs'e. N

— _ Creid că te pricepi foarte bine la asta, Căpitane Drummond, Dacă poţi, vino să mă vezi într'o zi

— Cu cea mai mare plăcere, ; – zise Drummond.

Se înclină şi plecă în căutarea gazdei,

— O petrecere admirabilă, dragă prieteni dar iartă-mă că trebue să plec.

Străbătu salonul, urmărit de privirea Cori- nei Moxton.

— Dacă nu-mi îndeplineşti dorința, ’ Richard, —spuse ea, liniştită – nu ți-o voiu ierta niciodată.

Şi dacă Drummond i-ar fi văzut acum fața, şi-ar fi dat seamă, în sfârşit, ce nu era armonios în ea. Căci ar fi putut reprezenta însăşi imaginea cruzimii.

Expresia disoăru când privi spre tovarăşul ei.

— Ce s’a întâmplat? Ai o figură de cioclu.

— Standish a fugit – spuse el, scurt. —Am primit adineauri o scrisoare în care mi şe comunică asta. Şi cu el era un om înalt, îmbrăcat ca un voiajor comercial. Un om înalt… repetă el, gânditor, cu privirea la uşa pe unde ieşise Drummond,

— Doar nu vrei să’ spui… începu ea.

— Vreau să spun că aş tine foarte mult să pot citi în capul Căpitanului Drummond – răspunse chirurenil liniştit. — Foarte mulți

CAP. *V,*

S TANDISH AJUNSESE la jumătatea mesei, când Drunimond sosi la „Coroana”.

— Nu te aşteptam, băiatule – strigă el. Ce s’a întâmplat?

— Frumoasa Corâna mi-a plăcut, – spuse Drummond.

Era şi Pendleton?

Era. Şi am avut o lungă conversație el. Mi s’a părut un adversar deosebit de primejdios. M’au văzut, imediat ce-au sosit. *V* gtandish se uițg gânditor la el,

Va să zică, te-a remarcat? Pe urmă?

— Gazda m’a prezentat actriței, în urma dorinței acesteia.

Cine ştie oe intenții mai are! Crezi cal pendleton bănuieşte că-1 cunoaştem?

— Nu, nu cred. E stăpân pe el, dpr niciodată nu i-ar fi trecut prin minte să aibă o conversație lungă cu mine, în mijlocul unei sindrofii. Dacă şi-ar fi închipuit că ştiu ce făcuse în ajun. 0, nu! E absolut convins ca nu pam văzut noaptea trecută. Pe cânjd vorbeam cu ei, a primit o scrisoare, care l-a sdrun- rinat puțin- Si m’a izbit faptul că a Incert 5â se uite la mine reu alți ochi, calmat înainta Lucrul acesta m’ar fi izbit, chiar dacă n’as îi stiu nimic de el. Scrisoarea ne privea de’%; mir, pe noi. #.

Standish aprinse o țigară, şi tăcu câtov» clipe: apoi se sprijini de masă, va

— _ Ia spune-mi, dragul meu, ştii pe-ar tr bui să facem acum? ’ re~

— Sigur că da – răspunse I>rumman. Vesel. — Să reclamăm poliției. Să-i ^ °” d’ c’am mințit când am afirmat’că am fost aii miți noaptea trecută; să-i spunem telul h Pendleton; să-i punem în curent cu dumitale de azi dimineață. Dar n’o s’o ti nla ’ oe nu? raeem!

— Vrei să mor de supărare? Vrei sa mă ai pe conştiință?

— Măgar bătrân! râse Standish,

Apoi redeveni serios:

— Nu trebue să uiți, dragul meu, că e vorba de un asasinat.

— Nu uit – spuse Drummond. — Dar dacă declarăm totul politiei, n’o să-l readucem la viată pe Sanderson, şi în momentul de fată, suntem tot aşa de neputincioşi față de criminali ca şi bătrânul Mc. Iver,

— Admit că ai dreptate – spuse Standish. Dar ce se întâmplă, dacă ne curățim la noapte?

— O să ne încercăm şi noi norocul.

— Vezi, însă, că odată cu noi dispar o mulțime de informatiuni prețioase. Şi ar fi păcat.

— Te înțeleg, Standish şi sunt de părerea dumitale, Am o idee, – exclamă el, subit. — Voiu telefona lui Petre. O să moară de necaz când va afla că nu-1 luăm cu noi, dar n’avem ce-i face.

— Ce vrei să-i spui?

— De Pendleton, şi că o să facem o mică expediție în Sussex, la noapte.. O să-i spun să fie gata să primească delà mine un mesaj semnat „Cucu”.

Se uită la Standish, şi-l văzu şovăind,

— Fii inimos, dragă! Petre o să ştie totul, şi noi putem să pornim la treaba noastră. Totul va fi în regulă!

— Bine, – zise Standish, convins. — Să iinceroăm şi asta.

— Aşa-mi place! Dar à propos, ai descoperit ceva în cifrul ăla?

— Nimic, afara dă lucrul banal, Că n'au aceleaşi chei.

— Crezi qă mesajul din ziar provine din aceiaşi sursă ca şi celălalt?

— Cred că e foarte probabil. Dar e la mintea omului că dacă întrebuințezi ziarele ca mijloc de comunicație, schimbi cod'ul cât se poate de des, altfel orice idiot ar descoperi trucul. Şi-acum ar fi nimerit să plecăm. Nu e bine să sosim acolo, după ce s'au culcat cu toții*

— Crezi crau închis? întrebjă Drummond.

— N'aş fi deloc surprins. Oricine ar fi cei cari stau acolo, au aflat că am scăpat; de urmăritorii noştri. Prima lor presupunere e că ne-am dus deadreptul să reclamăm politiei.

— Se poate să ai dreptate – spuse Drummond1.

— Odată ştiut că Old Hali este cartierul lor general, lucru de care sunt convins, o cercetare oficială a casei ar fi periculoasă pentru ei.

— Şi pe ce ai de gând să-fi bazezi Cererea pentru o cercetare oficială? N'ai niciun motiv serios,

— Dar cei doi răniți?

— Aş paria că nu măi sunt acolo..

— Dar ceilalți şase cari m'au urmărit?

— Cei şase? Nu ai nicio probă că rfiaşina venea dela Old Hali. Şi nici proprietarul n'o va recunoaşte. Aşa că ți-ai' pierde vremea dacă ai vrea să obții ajutorul politiei, fără să spui ceea cse ştii. Nimeni nu va voi să ia în serios cele câteva afirmațiuni ale dumitale. Mă duc să vorbesc Cu Petre.1

Trecu prin fumoar, şi Standish îşi aprinse pipa. Observațiile lui Drummond erau pline de bun simt- Dacă Jackson şi Gutliver nu erau acolo, le era foarte uşor locuitorilor castelului să nege orice amestec al lor în afacere. Şi chiar dacă cei doi ar mai ți acolo, ceilalți aveau scuza umanității: doi oameni răniți, găsiți în fața porții, nu pot fi lăsați în drum.

— L-am pus pe Petre in curent cu toate, spuse Drummond, când se înapoia. I-am spus unde ne ducem, şi totul despre Pendlefcon. I-am mai zis să-şi ție gura, afară

dacă nu mi se întâmplă ceva. Să plecăm acum, ca să găsim automobilul.

Standish se uită la ceas.

— Nouă. Dacă avem şanse, vom fi înapoi la unsprezece.

Noaptea era frumoasă.

Planul lor era simplu. Aveau intenția să coboare din maşină la vreo două sau trei sute de metri de intrarea principală, iar şoferul lui Drummond s'o ia în direcția^Fastingtonului. Se vor furişa până la zid, ferindu-se să-i vadă cineva de pe drum. Vor escalada zidul, apoi toate vor urma la voia întâmplării.

Niciunul din ei, nu-şi făcea vreo iluzie asupra riscului oe-1 încercau. Caracteristic era faptul că apropierea primejdiei îi făcea mai lucizi şi mai gata de luptă ca oricând. Se duceau în gura leului, şi dacă mimai un singur lucru nu mergea bine, şansele lor de înapoiere erau foarte reduse.

— Cred că ne apropiam – spuse Standish. — Avem în față zidul

Drummond opri, şi trecu volanul şoferului.

— Ştii ce ai de făcut Merwgn – spuse el. Treci repede prirf fața porții, apoi aşteaptă-ne! Se poate chijar să ne aştepți o bucată bună! de timp, – adăugă el, zâmbind.

Drumul era pustiu. Când! fprul din spate' dispăru în depărtare, cei doi se apropiară de zid şi-l examinară. Era înalt de vreo trei me-. Tri, dar, din fericire, nu avea sârmă ghim- pată deasupra. Intr'o clipă Standish fu pe| umerii lui Drummond, apoi pe creştetul ridului. Aruncă o privire repede împrejur: nu se; vedea nimeni. Atunci, culcându-se, întinse' mâinile lui Drummond, care se urcă lângă el.

În partea cealaltă erau câteva boschete* Săriră înfcet jos. Standish ducea carabina, Drummond! avea revolverul la îndemână în buzunar; se îndreptară cu hotărâre în direcția casei. JMrăcinişul nu era prea des, aşa că! putură înainta". Luna strălucea palidă, printre nori.

Deodată' se auzi un sunet care-i făcu să se oprească. Un lătrat prelung de câine, care se repetă de două ori. Venea din fată şi de|ai Oarecare distanță.

— Asta ne-ar strica tot planul1, >—> spusă Standish. — Ce e de făcut?

Merseră înainte cu cea mai mare precauţii! ne. Drummond ţinea revolverul în mână* fl/lărăcinişul era mai rar, deşire împiedeca încăl mersul. Şi atunci, câinele urlă din nou, dar de foarte aproape.

Se opriră şi, ascunşi după doi copaci mari, aşteptară ca animalele să se liniştească. Văzură ceva mişcându-se la douăzeci de metri

înaintea lor. Un nor ascunsese luna şi nu puteau distinge prea departe; simţiră însă oa animalul venea spre dânşii.

Norul trecu şi lumina lunii se răspândi peste tot. Acum se putea vedea o mişcare în mărăcini.

— Dacă se repede la noi – şopti Drum- mond – trage întâi. Arma d-tale e fără sgo- mot.

Aşteptară; se părea că animalul se oprise şi el. Şi atunci, pe neaşteptate, apăru în lumină un câine enorm. Se uita Ia ei mişcând capul într’o parte şi alta. Era de talia unui măgăruş şi Standish aştepta cu arma la ochji, rezemat bine de un copac. Animalul trebuia ucis delà prima lovitură. Altfel ar fi fost primejdios. Deodată auziră lângă ei o săritură grea.

— Acum! şopti Drummond şi se auzi un Şuierat puternic.

Câinele se opri o clipă, apoi mai făcu câţiva paşi. Se opri din nou şi picioarele i se împleticiră. Căzu în mijlocul luminişului şi-l văzură mişcându-se convulsiv; apoi se li-” işti.

— Mort! spuse Drummond. — Păcat, era un câine frumos.

Se apropiară cu precauţie.

— Păcat, mi-ar fi plăcut să am un astfel de câine – regretă Standish. — Dar mă întreb din ee pricină se mişcau mărăcinii a- colo? Câinele nu venea din partea aceea.

Se băgară în tufişuri şi Standish văzu cel dintâi. Pe jumătate ascuns, zăcea corpul unui om, cu gâtul îngrozitor sfâşiat.

— Doamne Dumnezeule, e Gulii vet t, – strigă Drummond. — Bietul om! Ce moarte!

Dar Standish cercetă cu băgare de seamă cadavrul.

— N'am văzut nicio picătură de sânge pe înotul câinelui.

Drummond; îl fixă.

— Ai dreptate. Cum explici asta?

— Dacjă rana ar fi fost făcută acum, ar mai curge sânge. Şi nici n'a fost omorât aici, constată Standish. — Ar fi mai mult sânge pe jos. Omorul a fost săvârşit în altă parte şi corpul târât aici.

— Câinele a dat peste el.

O clipă sau două Standish se gândi încor-. Idat, apoi, aprinzându-şi lampa de buzunar, se aplecă din nou asupra corpului.

— Doamne! Ia te uită la ochiul lui! exclamă el, deodată. — Aceiaşi rană ca şi San- clerson. Deci nu câinele i-a făcut rana asta îngrozitoare...

— Ce vrei să spui?

— Că nu câinele i-a sfâşiat beregata.

— De unde ştii?

— Pentru că nimeni, afară de un nebun, nu i-ar fi tras în ochiu, după ce l-a ucis. Deci1 întâi a fost împuşcat.

— Bine – spuse Drummond – dar rana n'a putut-o face câinele, chiar după ce nenorocitul murise?

— Nu – spuse Standish – niciun câine nu se atinge de un mort.

— Sigur! Ai dreptate – strigă Drum- moud. — Nu m'am gândit la asta. Atunci, dacjă nu Câinele, cine i-a sfâşiat beregata?

— Asta e întrebarea! Cine?,

Destul de misterios – spuse Drum* m°nd, gânditor. — Cum explici?

— 7~ presupunem că animalul nu l-ar fi găsit şi n'ar fi lătrat. Crezi că noi am fi dat peste el? Nu! Ar fi putut 3ace aici zile întregi, nedescoperit şi după acest timp ar fi fost de nerecunoscut. Şi dacă, după o bucată de vreme ar fi fost găsit din întâmplare, totul ar fi putut să fie pus în sarcina câinelui; cu alte cuvinte, un accident regretabil. Ce este?

Drummond îl apucase deodată de braţ.

— Am auzit paşi – şopti dânsul. — Repede, să plecăm de aici!

Dispăru ca o umbră şi Standisb îl urmă; se furişară printre tufişuri cu îndemânare de pisici.

— A vedea şi a Mu fi văzut —< zise Drummond, când îl ajunse Standish.’— Asta e deviza acum.

— Era pe-aici – se auzi o voce din direcția de unde tocmai plecaseră. — Unde dracu’ o fi blestematul de câine? Aici, Bru- tus, Brutus! Doamne! Ia te uită!

Doi oameni ieşiră în luminiş şi dădurăi deodată de cadavrul câinelui. Se aplecară a- supra lui.

— E mort! împuşcat! exclamă unul.

De cine? —* strigă celălalt, înfricoşat. — Haide, aici nu e pentru noi. Repede S

Cel care vorbise Ia urmă reintră în umbră, urmat de tovarăşul său. Când sgomotul paşilor se pierdu, Drummond râse.

Au luat-o la sănătoasa – zise el.

— Perfect – spuse Standish – dar este un inconvenient. Nor să păstreze doar noutățile numai pentru ei. Aşa că, dacă vrem să studiam casa mai de aproape, dragul meu, s’o luăm mai repede din loc.

— Bine spus, Horatio1) – declamă Drum* mond.

Porniră repede în direcția luată de cei doi servitori, nepăsători la faptul că puteau f| auziți. In câteva minute, locuitorii casei tot vor afla că sunt musafiri în curte, aşa câ ide surpriză nu mai putea fi vdrba. Ceea ce interesa pentru moment, era să nu fie văzuți: de sigur, Standish nu era singurul care avea revolver.

După vreo două sute de metri, mărăcinişul încetă, aşa că drumul le fu uşurat. Peste Câteva clipe văzură nişte lumini şi casa le apăru drept în față. Era o clădire mare. Două (din încăperile de jos erau viu luminate şi prin uşa din față, larg deschisă, lumina se proiecta pe o limuzină gata de plecare.

Cei doi prieteni se trântiră la pământ. Un om în frac se ivi la una din ferestre şi se plecă în afară; scurt timp după aceea, apărură şi alți doi. Vorbeau despre vreme, după, toate

aparentele, căci primul întinse mâna a- fară ca să vadă dacă nu plouă; apoi se retraseră cu totii.

— Prea departe ca să le putem vedea mutrele, dracu' să-i ia! — spuse Standish. — Hei! Au trecut în hali.

Şoferul coborâse şi ținea deschisă uja au- 1) Hamlet.

tomobilului, în timp ce un lacheu ajuta pe doi din ei să-şi pună haina. Apoi, cei trei necunoscuți începură să converseze serios în cadrul uşii:

— Dacă ne-am mişca puțin mai la stânga, am putea zări pe cei doi cari pleacă – spuse Drummond. — Interiorul maşinii e luminat şi e probabil sănufstingă atunci când s'or urca.

Se târâră cu precauțiune dealungul tufişurilor până când ajunseră la câțiva metri de automobil. Sgomotul roților pe nisip le arătă că maşina pornise. Se plecară repede, când lumina farurilor din față trecu peste ei. Priviră cu atenție încordată înăuntrul maşinii.

Din fericire, lumina interioară nu fusese stinsă, aşa 03 distins€ră bine figurile celor doi ocupanți. Cel mai aproape de ei avea barbă mică ascuțită şi fuma o țigară, tova- °, j său, un om lung, cu fața pistruiată,

a între buze o țigară neaprinsă. După o țmea ctandish exclamă, uimit: tă0! l 'Ce! Nu văd bine…

Cine sunt? întrebă Drumond, curios.

Cel mic, mai apropiat de noi, e Iulian *' ae* care ocupă o poziție aproape unică Legrany ' franceză. N'are portofoliu, dar in- în Po11 juj e enormă. Celălalt e un milionar, fluent african, cu numele de Jim Dalg. IriandO' ^ dracu' fac doi oameni ca ăştia

— U astfel de loc?

intr'uu ţj, aş putea spune, dragul meu. Cu

— Ani impresia că misterul morții lui toate jjjocpe să se limpezească.

dar e cu neputință să fi, e ameste-

— Nu direct, fireşte, cu toate că Jim D'aly ar face-o dacă buzunarele i-ar profita; u- răşte de moarte Anglia. Nu, ceea

ce voiam să spun, e că începe să se distingă latura politică a afacerii.

— Să fie amestecat şi Francezul?

— Amândoi. Sunt din ce în ce mai nerăbdător să-l văd pe-al treilea, căci trebue să fie un individ interesant. De sigur, un om umblat, care poate să converseze cu u- nul din cei mai spirituali oameni din Europa. Şi în acelaşi timp, e în legătură cu asasinii. Nu regret expediția noastră. Nici nu mă aşteptam la o întorsătură neprevăzută ca asta.

— Llită-te în casă! spuse Drummond, deodată. — Vezi pe cei doi prieteni ai noştri cari raportează, probabil, stăpânului, uciderea câinelui?

Cei doi servitori erau perfect vizibili, vorbeau agitat cu un al treilea om, căruia nu-i vedeau decât umbra. Efectul nu pitârzìă să se arate: storurile fură coborâte.

— Ei drăcie! zise Standish. — Trebue să-l vedem pe domnul acela, cu orice preț.

— Şi o să-l vedem. Cel puțin eu.

— Ce tot îndrugi? spuse Standish.

— Prea multă lume te cjinoaşte din vedere, în casa asta – răspunse Drummond. — Mai întâi cei cari te-au urmărit azi dimineață, fără a mai vorbi de cei doi de după amiază, când eram, din fericire, deghizat, şi cari pot fi aici. Nimeni din ei nu mă cunoaşte.

— Şi ce vrei să faci?

— Lasă-mă să mă duc eu – spuse Drummond, surâzând1. — E rândul meu.

— E o nebunie, Drummond – caută Sfan- dish să-l împiedice.

— Deloc – răspunse căpitanul. — Dacă vizita celor două personagii de adineauri are vreo însemnătate, apoi trebue să fi pus la cale ceva important.. Trebue să facem orice ca să-l putem recunoaşte şi pe al treilea, când îl vom mai vedea şi asta cât se poate de jre- pede. Dumneata nu ne poți fi de folos, aşa că

0 să lucrez eu. Stai’ cuminte până mă reîntorc I

Se îndrepìă spre uşa principală şi sună,

Ştia că risca mult, dar glume de felul acesta nu-1 speriau niciodată pe Hugh Drummond.

1 se părea absolut necesar ca unul din ei măcar să-l cunoască pe principalul lor adversar.

După un răstimp, în care i se păru că aude şoapte dincolo de uşă, i Se deschise de către un lacheu în livrea.

— Ce doreşte domnul? întrebă el, rece.

— Mi se pare că stăpânii tăi sunt. Acasă – spuse Drummond – şi aş vrea să văd io clipă pe proprietarul casei.

— La ora asta, domnule? făcu lacheul şi mai rece.

— Fireşte – răspunse Drummond.; – Când am spus dă vreau să-l văd acum, însemnează că vreau să-l văd chiar în minutul acesta. Nu ți se pare clar?

— Stăpânul meu n’are obiceiul să primească persoane străine, fără ca să le fixeze dinainte o oră, domnule – răspunse lacheul.

— Şi nici eu n’am obiceiul să-mi risc viata şi să fiu sfâşiat de fiare sălbatice – spuse, sdurt, Drummond. — Nici n’am obi-

oeiul să stau la pragul’ uşilor şi sa flecăresd cu servitorii. Aş *a* că, băiatule, mişcă-te, dacă nu vrei să capeți una, ca să te ții numai cu pâine şi lapte şase săptămâni. Spune stăpânului dumitale că d. Atkinson doreşte să-l vadă şi dacă nu-1 primeşte, susnumitul Atkin- son se va reîntoarce peste un ceas sau două ru mai mulți jandarmi.

Câteva clipe, lacheul şovăi, «Jar când văzu expresia figurii lui Drummond, deschise uşa*. Spunând:

— Vă rog să aşteptați aici.

— Asta şi vreau – răspunse Drummond!. — Pleacă!

Auzi deschizâadu-se şi închizându-se o gşă şi aruncă o privire împrejur. Dintr’o cameră alăturată se auziră voci, * dar în afară de asta casa era tăcută. Întreaga atmosferă era aceea a unei locuințe engleze boiereşti, de țară.

În sfârşit, uşa din fata lui se deschise şl lacheul reapăru.

— Vreji să veniți pe aid, domnule? spuse el. — D-l Demonico vă aşteaptă*

Camera în care intră era în contrast izbitor cu hallul. Un

parfum copleşitor de flori de seră umplea odaia încălzită. Ni a a” u şi-ar fi închipuit că o cameră 1”

cuieşte un bărbat, poate fiJ” 0tii vitrine^de Brodate grele împodobeau per

sticla, conţinând bibelouri *sau* era un vgs arta umpleau colturile. Pe o J11 mare de cristal, plin cu *p^u* ’ foarte bizar>

Lângă foc şedea un ind, ficteristică, era o» cărui primă şi dominantă c” I” raU ascunşi de Chelie extraordinară. Ochii»

ochelari negri; era proa păt ras. Ceea ce mai atrase atenţia lui Drummond, fură mâinile personajului. Lungi, cu degete ca nişte ghiare, terminate cu unghii manicurate ţa ale unei fentei; pe degetul mijlociu al fiecărei mâi ni,: strălucea un inel admirabil.

Câteva clipe, căpitanul se uită la el uluit, Lacheul se retrase şi dânsul rămase singur cu această apariţie» de necrezut. Apoi îşi rect.” în fire: Demonico vorbea.

— Nu pricep deloc această intrare violentă, domnule… ah, domnule Atkinson – grăi ciudata gazdă. — Servitorul meu îmi comunică. Cum că l-ai forţat să te lase înăuntru, după ce ai pomenit mai întâi de poliţie. Te rog să mă lămureşti cât mai repede: prezenţa dumitale aci îmi displace.

Vocea îi era blândă şi melodioasă, dar părea că ascunde o primejdie de moarte.

— Regret, domnule… domnule. —, Că’ bătrânul lacheu a fost jignit de felul meu de a măi prezenta. Dar ştiţi că, dacă n’aş fi fost agil şi iute, n’aş fi aici acum?

— Atunci aş fi mulţumit lui Dumnezeu să nu fi fost aşa agil, răspunse gazda, dulce,

— Asta nu-i frumos – . Suspină Drummond. — Mă aşteptam la o primire mai -hună din partea dumitale. Mă voiu exprima scurt şi cuprinzător. Ţi s’a adus la cunoştinţă c’am fost gonit dealungul grădinii dumitale de un’ animal ce părea mare c£t un elefant.

— Pot să te întreb, ce căutai în grădina mea?

— De sigur, de sigur. Niciun secret nu tre- bue să întunece buna noastră prietenie. Ve

neam pe drum cli automobilul, liber şi vesel, când după câteva pufăituri, blestematul de motor nu mai vru şă meargă. Mă dau jos, crezând că e o pană. Dar n'avea nimic. Când mă uit la rezervor, ce să văd? Nicio picătură de benzină! Măgarul de şofer uitase să-l umple. Amintindu-mi de casa aceasta pe lângă cere ire u «em, mă hotării s'o iau pe jos, înapoi, şi să caut pe aici de nu găsesc ceva benzină, atâta cât s'ajung la destinație, la locuința unei mătuşe bătrâne, lângă Pullborough. Nu-mi pierdusem încă veselia trecând! de poartă, când, spre marea mea groază, un animal uriaş care, după cum am spus, mi se părea de mărimea unui elefant, îmi tăia drumul şi începu să mârâie. Dar nu-mi făcu impresia că mârâie prieteneşte, aşa că am lăsat Cărarea şi am luat-o la sănăoasa, prin tufişuri. Poți să mă crezi, de vrei, domnule... ah, domnule... în sfârşit... animalul acesta stupid nu voia să înțeleagă fluierăturile mele şî nici gesturile mele paşnice: se da îa mine CU o lipsă totală de bună creştere. Şi la urmă, fiindcă alerga mult mai repede ca mine şi! era gata să mă sfâşie, îmi aminti că am iun revolver în buzunar. L-am scos şi – ca săi tai scurt povestea asta lungă – regret că trebue să-ți spun că elefantul a decedat.

— Mare noroc pe dumneata! — murmură! d. Demonico. — Pot să te întreb, dacă totdeauna porți un revolver când faci vizită mă- tuşii din Pullborough?

— Totdeauna – spuse Drummond. — E foarte rea, mai ales dimineața. Deunăzi a rupt piciorul măcelarului.

— În numele Cerului, scuteşțe-ma de minciunile astea stupide – zise celălalt – şi încearcă să răspunzi la un siqgur lucru: Ce Vrei, în definitiv, dela mine?

— Nici mie nu-mi plac minciunile – zise Drummond. — Dacă trimiți pe cineva în Curte, vei vedea că dulăul de care vorbeam nu e o minciună. Dacă n'aş fi fost înarmat, m'ar fi omorât.

— O eventualitate ce mi-ar fi fost perfect egală – spuse Demonico. —* N'ai răspuns totuşi la întrebarea mea. Ceilrost au toate minciunile astea? Nu vorbesc de fffoartea câinelui, despre care mi s'a raportat, ci de restul mascaradei.

îşi aprinse o ţigaretă dintr'o cutie de pe măsuţa de lângă fotoliul lui şi aruncă un tior ide fum în aer.

Vezi, domnule Atkinson – continuă *el* – povestea dumitale şchioapătă într'un punef esenţial- Nimeni nu are voie să treacă poarta locuinţei mele, sub niciun pretext, înainte de *1* căpăta permisiunea mea prin telefon. Aşa â probabil, ai escaladat zidul. Vei fi deci Cfât de bun să mă informezi, odată pentru Ltdeauna, cum ai îndrăsnit să sari în grădina

'ea la ora asta noaptc?

111 Drummond se ridică şi îşi aprinse şi el o ţigare tem oă portarul dumitale a lipsit • el odată1 – zise dânsul. — De ce-aş ffi peste zid? Dar cum câinele e mort, nn *t* am nicip pretenţie. Ce-ţi cer e numai 1,131 litru de benzină.

011 *$e opri* brusc: de afară' se auzise Un stri-

gtăf de ajutor. Şi i se păru că fusese glasul lui Ronald Standish.

— Dragă Doamne, spuse încet omul de lângă cămin. Mai sunt şi alţii cari yizâtcazâăi pe mătuşa lor din Pullborough?

Fără nicio vorbă, Drummond se îndreptă spre uşă; dacă Standish chemase, se impunea iuţeală în acţiune. Dar uşa era zăvorită.

Se uită Ia Demonioo care sta nemişcat în fotoliul său şi văzu un surâs răutăcios flu- turându-i în jurul buzelor.

— Vrei să sparg uşa? — întrebă el, calm.

— Dadă poţi, fă-o, prietene! îmi pari să fii un om puternic. Dar mă tem că o să găseşti, ca şi alţii înaintea dumitale, că e mai uşor să intri în cuşcă decât să ieşi.

Drummond' se repezi în uşă, dar îşi dete seamă cât era de temerară încercarea lui. Era o uşă special construită. Dacă ar fi împins zidul, a fi avut mai mult succes.

— Şi fereastra e bună – spuse el, trăgând perdelele.

În timpul acesta, omul din fotoliu râdea.

— Va să zică, aşa-i jocul? zise Drummond1, când zări bara de fier care proteja fereastra. — Bine, şefule, n'ai altă idee mai bună? O să stăm aici toată noaptea?

— Vom sta aici – zeflemisi celălalt – cât o să-mi placă mie.

— Şi ce se întâmplă dacă-ti sucesc gâtul? întrebă

Drummond.

— Vom sta aici – repetă Demonice, ca şi cum nu l-ar fi auzit – până când voiu afla cine eşti şi ce căuta! noaptea în casa mea.

De lângă fotoliu se auzi un fluierat; Demonic» ridică un tub acustic. Drummond îl supraveghea: fața omului se schimbă şi Hugh îşi dădu seamă, instinctiv, că era în primejdie. Fără a spune un cuvânt, chelul puse la loc tubul şi apăsă pe un buton de pe brațul fotoliului: după o clipă se auzi un sgomot în zid. Se deschise o ferestruică de metal, prin care Drummond văzu o pereche de ochi cercetând! încăperea. Omul din fotoliu dădu un ordin scurt într'o limbă pe care căpitanul n'o putu pricepe şi pe care, după părerea Ipi, p'o mai auzise niciodată; ferestruica se închise din nou.

Drummond îşi dădu repede seamă de situație. Dacă, din întâmplare, îl prinseseră pe Standish, poziția lor era, fără îndoială, serioasă. Până dimineață nu era nicio speranță de ajutor din afară; erau, puține şanse ca Petre să sosească înainte. Până atunci, nu puteau conta pe ei-înşişi. Şi ce e mai prost e că erau despărțiți. Dacă Standish fusese biruit, totul depindea numai de el.

Cel dintâi gând care-i veni automat în minte, era că se afla singur cu Demonico ş'i Că avea un îevolver în buzunar. Chiar fără armă, omul de pe fotoliu ar fi fost ca un copil în mâinile sale. Fu ispitit să-şi traducă intenția în fapt. Instinctiv mâna-i se îndreptai spre buzunar şi Demonico isbucni în râs.

— Îmi pare rău, d-le Atkinson. N'aş face asta dacă aş fi în locul dumitale. De sigur, nu poți să fi aşa de imbecil încât să-ți închipui qă am rămas singur atâta timp cu dumneata, fără ca sță iau pâteva măsuri ele

mentare contra unui eventual atac. Ai fost supraveghiat de doi din oamenii mej, de când ai intrat în camera asta şi, dacă te uiți Cu băgare de seamă la pereți, o să vezi unde sunt. Ferestruica ce s'a deschis mai înainte nu e singura, crede-mă.

Mâna lui Drummond căzu dealungul trupului; ştia, fără să

mai aibă nevoie de verificare, că Demonico spunea adevărul;’

— Asfta începe să mă plictisească – zise el, – Care e numărul viitor al programului?.

— În tot cazul, ceva ce nu te va plictisi, domnule Atkinson. Aş putea chiar jura Că nu te va plictisi.

— Bine – spuse Drummond. — Am venit aici ca să cer benzină şi, pentru că am fost destul de politicos să-ti vorbesc de moartea câinelui dumitale, mă ții prizonier şici.

— Prizonier e un cuvânt sever – observa celălalt, cu un surâs. — In orice caz, nu va fi pentru mult timp.

— Atunci, până când?

— Până când o să capeți benzina şi o să-ti isprăveşti plimbarea întreruptă, la bătrâna dumitale mătuşă. Vezi, domnule Atkin- sbn, sunt un retras din lume şi țrebue să iau măsuri împotriva acelora ee-mi turbură viata mea particulară.

Se ridică şi se îndreptă spre un birou din colțul camerei; încă odată Drummond dpse instinctiv mâna spre buzunar. Apoi işi stăpâni pornirea: la ce-ar folosi? Demonico mințea, era vădit, dar în starea actuală a lucrurilor, se afla în’r’o situație desavantajată. O privire în jurul camerei îi arătasfâ una Sau dlouă fe-

restruici deschise, cu țeava unuâ’feyolver ațintit asupra lui. Era prins fără nicio şansă de scăpare. T

Cel puțin de-ar afla ce i s’a întâmplat lui Standish. Asta îl mâhnea mai mult. Strigătul acela venise dela el? II prinseseră? Dacă da, atunci desigur c’a fost recunoscut. Şi dacă Stendish era identificat, Dcrnonico ar fi înțeles, probabil, că Atkinson nu e altcineva decât Drummoncl.

Se auzi un şuierat, şi De nonico rl llcii filn nou tubul acustic.

— Minunat – spuse q1, mulțumit, ascultând comunicarea. Ei bine, demnule Atkinson – continuă el, după ce puse la loc tubul acustic – bidonul de benzină e pala. M’mn bucurat mult de vizita dumitalc, şi pot să te asigur că bietul Brutus nu a/e niciiiii tovarăş care să-ți turbure întoarcerea. Aşa fiind, nu mai e necesar să fii înarmat. Pot, deci, si) te rog să

scoți revolverul din buzunar şi sh-l pui pe masă.

— Şi die ce-aşț face-o? fştrigă Drummoud. * E revolverul meu.

— La poartă, unul din servitori tl-1 va restitui, – spuse el.

— Şi dacă refuz?

— Atunci tot îți va fi luat şi nu-I vei mai căpăta. Şi încă ceva: când îl scoți din buzunar, ține-1 de țeavă!

Câteva clipe Drummond şovăi. Cu/u e Iu cursă, ce putea face!

— Sper că nu vei abuza de răbdarea mea, domnule Atkinson? continuă Demonicp. — Iți dau zece securide Ca să faci precum ți-ain

spus; după a ceea, vei servi de țintă oamenilor mei, cari aşteaptă numai porunca meş.

— E monstruos! strigă Drummond1, cu o indignare bine țucată. — Voiu reclama poliției! i

Apoi aruncă revolverul pe masă.

— De sigur >— spuse Demonioo, încet. —

Şi eu aş foce la fel. Cu toate oă;.ar iâfc destul de greu să explici de ce vroiai *s'o* împuşti pe mătuşa dumitale.

Se opri deodată şi ascultă; pe alee venea iui automobil. Se opri la uşa Idin față, şi în inima lui Drummond izbucni o speranță sălbatecă la gândul că poate venise Petre. Demonico se încruntă; se întreba şi el cine putea fi vizitatorul. Şi când tjrbul acustic fluieră 'din nou, îl luă repede.

— Cine? La ora asta?

Apoi un surâs imperceptibil i se răspândi pe față.

— Spune-le să aştepte puțin.

Se întoarse spre Drummond, cu surâsul încă pe buze.

— Afaceri, domnule Atkinson. Fără îndoială că ai vrea să ai cât mai repede bidonul de benzină şi să-ți continui călătoria. Noapte bună. N'o să mai ai nicio dificultate la uşă.

— Şi revolverul meu? îiftrebă Drummond

— Îți va fi înmânat la poartă, după Cum ți-am făgăduit. Noapte bună!

Se aşeză din nou în fotoliu şi Drummond ieşi. Uşa nu era zăvorită; intră în hali, care era gol. La uşa din față îl aştepta

un ser-

care- întrebuința parfiimuri, fiisese jpe aid —i parfumul plutea în aer.

, -r Pe aici, vă rog, domnule-'— se aud o voce şi când se întoarse, văzu; pe lacheu lângă *ef.* — Benzină effân garaj," v

Ce şă facă? Văzu buzunarul umflat al servitorului şi înțelese că acesta-era înarmat. Trebuia, totuşi, cu ' orice preț, să afle ce i se întâmplase' lui Standişh.

Cu o. Privire care cântărea fiecare detaliu examina încăperea în timp ce urma pe lacheu. Total părea adormit. Totuşi, ■'intuiția şş, un fel Ide al şaselea simț, ii spunea- că nu e adevărat. Ştia că e supravegheat de ochi ascunşi; ştia că toată casa era plină de oameni. Rămaste, |nsă, impasibil.

Se aflau acum într'un coridor luriQ, fărâ Terestre şi cu o uşă la capăt. Drummond avu impresia aă se găseşte într'un gang subteran ce lega casa cu grădina. Ponte, totuşi, se Înşelase şi-l vor lăsa să plece?. Lacheul deschise uşa şi intrară într'o încăpere luminată doar de razele ce-se" filtrau din coridorul pe unde trecuseră; dar era den jună ca «A vadă, în fața sa, o uşă a cărei înfățişare 1» e păru familiară. Lacheul o deschise şl pe asta. A- proape de prag era un bidon cu benzină.

— Am sosit, domnule – făcu servitorul, dându-se la o «parte, şi Drummond, păşind înainte, luă bidonul.

Pe când se apleca, servitorul trânti uşa şi Hugh se găsi în întuneric.

O clipă îşi făcu imputări din pricina naivității sale; apoi, întinzând mâna, atinge un zid rece şi jilav. Îşi plimbă degetele pe el

ca şă găsească uşa, dar tot oe găsi, fu o crăpături în zidul neted. Deodată îşi aduse a- minte de lanterna sa.

O aprinse şi purtă mănunchiul de raze prin prejur. Cel dintâi lucru ce-1 văzu fu o ljpiie roşie, pe unul din ziduri, câva mai sus de capul său. Încercă încă odată uşa, dar cum. Se şi aşteptase, fusese zăvorită de partea cealaltă. Nu era posibilă fuga. Se dădu înapoi cu un pas şi se împiedecă de

bidonul de benzină; îl luă şi-l puse lângă zid. Începu s i se plimbe, căutând o soluție. Când îldică ochii, văzu că încăperea n'avea acoperiş şi că, în realitate, era o curte împrejmuită cu ziduri. De ce-şi dăduseră osteneala să-l aducă acolo? Ii veni altă idee. Cercetă cu lanterna dacă mai era vreo ieşire. Nu mai era nici-

Decdată se opri şi stinse, llampa. Cineva prea treptele de lemn ce duceau în galerie. Ascultă1 cu atenție; erau mai multe persoane.

Se retrase în centrul curții. Auzi sgomotul unui scaun mişcat şi şoaptele unei convorbiri.

Nu mai era nicio îndoială acum: curtea nu era o închisoare. Ceva avea să se întâmple, ceva la care cei trei spectatori veniseră să asiste.

În clipa aceea nările lui simțiră acelaşi parfum ca şi în hali. In galerie era o femeie, femeia ce sosise cu automobilul. Era poate Corina Moxton şi cu Pendleton?

Rămase nehotărât: să-i cheme şi să-i întrebe oe înseamnă jocul acesta? Sau să a- prindă lanterna şi să încerce să-i vadă?

Si pe când se gândea la asta, curtea în

treagă se umplu de o lumină orbitoare. Pe zidul din fund, fusese fixată o lampă puternică, cu arc; astfel că galeria devenise pentru dânsul invizibilă. Nu vedea nici urmă de oei trei spectatori, deşi îi ştia în dosul luminii. Vâna dela gât începu să-i bată şi simți cum îi îngălbenesc obrajii. Rareori, Hugh Drummond! fusese cuprins de o astfel de mânie. Pumnii i se încleştaseră; respirația se iuți. O să lase să facă cu el ce vor vrea, fără să reacționeze? Ce avea să se întâmple? Deodată văzu că uşa de sub lampa cu arc se* deschise încet.

CAP. VI.

Atenția i se încorda. Duoa spectatorii vroiau să aibă vreo exibitie pugilistică, vor avea una pe placul lor. Nu se do îndărăt, dimpotrivă. Şi nu va fi vino lut dacă rezultatul se va nimeri cu totul nitul decât acela pe care-1 aşteptaseră. Uşii era Inert deschisă, dar nu văzu pe nimeni. Atunci Işl «lele

seamă că poziția lui strategică nu *cm* hună. In- tr'o clipă, traversă curtea şi se postă lângă uşă. Vocea lui Demonico rosti, ironic:

— Ei bine, d-le Atkinson-Drummond', să vedem dacă-1 preferi pe ăsta, câinelui.

Va să zică îl recunoscuseră; cel puțin punctul acesta era stabilit.

— Sunt sigur de asta, cap de porc chel —1 spuse tare Drummond1, dând, u-se în acelaşi timp cu. Câțiva metri îndiărăb

Sg auzi sunetul unui gong. In pragul uşii se desenă o umbră. O clipă, Drummond se uită prostit la adversarul său. Era un individ urât, cu trăsăturile cele mai josnice, cele mai urî- cioase ce se pot închipui; tip $e apaş profesionist. Dar Drummond nu se uita la fata lui, nici la trupul uriaş şi la umerii enormi; se uita la mâinile lui. Erau îmbrăcate în mânuşi de pânză gudronată, din care ieşeau vârfuri de metal în toate părțile. Vârfurile aveau câțiva centimetri lungime. După ce a- eenstă mirare momentană trecu, Drummond se mişoă repede. Cea mai bună metodă, în a- semenea cazuri, erau iuțeala şi surprinderea.

Nici nu putea să fie vorba să lupte deschis. Dintr'o singură lovitură ar fi fost culcat la pământ. Se mişcă necontenit şi metodic, rămânând în centrul curții, în timp ce din galerie se auzeau observațiile ironice ale lui Demonico. Era o adevărată luptă de gladiatori, cu o femeie spectatoare! Pe când cugeta la neverosimilitatea întâmplării, una din mânuşi îi trecu la un centimetru de cap.

îşi reveni în fire când auzi râsul lui De- inonico. Nu mergea. Ce era mai rău, era că îndemânarea adversarului, cu toată brutalitatea lui, egala pe a sa. Cu defensiva nu putea s'o ducă până la infinit, căci potrivnicul! lui putea oricând voia să se odihnească; n avea decât să se rezeme de uşă şi să aştepte. Uşa! Era oare vreo şansă s'o deschidă şi s'o sbughească?

Punându-se într'o clipă într'o situație nefavorabilă, încercă să vadă dacă era zăvo

rită sau nu. Din nou mânuşa îi tredi pe lângă obraji, sgâriându-I şi făcând să-i curgă sânge. Asta îl înfuria, dar era frica rece şi concentrată a luptătorului înăscut. Nu făcu nimic pripit, deoarece nu vroia să se expună vreunei lovituri fatale, dar îşi întocmi un plan. Trebuia să ia ofensiva.

Deodată, ochii îi căzură pe un obiect mic, negru, lângă zid; bidonul cu benzină. Uitase de ej; i se păru că ar fi o armă bună. Risca- mult, dar trebuia să încerce.

Treptat, trepta, t, începu să respire mai repede; văzu o licărire de triumf pe figura celuilalt.

— Eşti obosit? rânji colosul. >— Vino aici, să-ti dau eu o doctorie.

Nu răspunse; genunchii îi tremurau, dar fiecare pas îl apropin de uşă.

— O să încerce să fugă, sfrigă Demoni- co, şi omul rânji sardonic..

Fața lui Drummond nu arăla nimic. Tocmai asta voise să-i facă să creadă pe ceilalți.

Măsură cu o privire poziția cxnefă; era chestie de o fracțiune de secundă. Acum sufla din greu şi mersu-i devenea şovăielnic.

În sfârşit, atinse locul unde voia să ajungă – la jumătate de drum între uşă şi bidonul de benzină, la vreun metru de zid. *Le* făcu că sare spre uşă, şi, în aceiaşi clipă, porni în cealaltă parte. Complect înşelat, şi crezând1 că a venit momentul să-l doboare, bruta sări. In timp ce se izbea de uşă, Drummond şi apucase bidonul cu petrol. Se auzi un strigăt furios; bidonul vâjâi deasupra capului lui Druninioud ca şl cum

ar fi fost o pana, şi se abătu pe gâtul Celuilalt Fără niciun sgomot, omul căzu la pământ Ca un câine şi nu mai mişcă/

Drummond1 îl apucă de picioare, şi-l zvârli in uşă: ceea ce voia, era să ajungă la De- monioo. Dar acesta nu-I aşteptă. Pusese să închidă din nou uşa. Drummond! înjură sălbatec, dar numai o clipă. Căci cu toată, victoria lui, putea fi omorât oricând din galerie.

Apucându-1 din nou de picioare pe cel ce zăcea în

nesimțire, îl târî într'un colț al curții. Ii scoase mânuşile cu țepi şi le Zvârli departe. La nevoie, se va putea servi de el ca de iun scut. Nu e vorbă, dacă vor încerca să Se folosească de arme, apărarea aceasta nu-i va fi de niciun folos.

Ascultă cu încordare. Nu putea crede că Demonico îl va lăsa în pace. Dar minutele treceau şi nimeni nu dădea vreun semn de viață> Apoi, auzi deodată, de afară, un strigăt depărtat. Îşi ciuli urechile, sgomotul creştea. Şi, spre marea lui mirare, recunoscu glasul lui Petre, strigând „Hugh” din toate puterile.

— Pe re —* răcni el – sunt în curtea dinăuntru.

— Sosesc acum. Unde-i uşa?

Glasul se apropiase şi Drummond scoase un suspin de uşurare; ultima jumătate de oră fusese extenuantă.

Singura cale e prin casă – strigă el, – ■afară dacă nu spargi fereastra din galerie.

— Bine – se auzi răspunsul. — Sunt la tine într'o clipă.

Drummond auzi mai multe voci: ne câteva

Ic recunoscu: glasul lui Algg Longworth, Ted Jenningham, Toby Sinclair. Petre sosise cu toată echipa. Dar unde erau oamenii lui De- monico?

— Grăbiți-văl răcni el.

— Unde-i uşa? strigă Algg, făcându-şi a- paritia în galerie.

— Ți-am spus că dă în curte – urlă Drummond. — Doamne, Algg – adăugă el când acesta intră repede în curte – niciodată n'am crezut c'o să-mi facă plăcere să te văd. Cine v'a dat ideia să veniți?

— O să-ti spună Petre, răspunse celă-< lalt. Dar cine-i în coltul acela?

— Ia, un apaş – spuse Drummond. — Cred că nu mai are de trăit. Să plecăm mal repede.

Deschise uşa, şi se repezi pe scări în galerie, urmat de Longworth.

— Explicațiile mai pot aştepta, băieți – sirigă el când ajunse sus. — Sunt grozav de mulțumit oă vă vădi Veniți după mine, să ne uităm puțin prin casa asta.

Ieşi prin uşa cea mare, urmat de ceilalți. Şi cel dintâi lucru

oe-1 izbi, fu lipsa automobilului. Unde dispăruse Demonioo?

Uşa din fată era zăvorită; zvârli cu o cărămidă în geam, şi pătrunseră toți înăuntru, în grup. Cea dintâi cameră în care intră Drummond era goală.

Darrell îşi reaminti:

— Trei idin ei – doi bărbați şi o femelei au plecat cu maşina tocmai când am sosit noi.

— * Cerule I exclamă Drummond.

’ Era limpede că Pemonico fugise. Dar unde erau toți ceilalți? Cercetară cameră după cameră: casa era goală. La urmă ținură un consiliu de războiu în hali.-

— Au şters-o cu toții – spuse Drummond – întreaga bandiă, iar principalii trei au fugit cu automobilul. Ceilalți s’au împărțit, de sigur, prin parc. — Dumnezeule! strigă el, deodată, unde e Standish? Uitai de el.

— Nu e în casă, spuse Dărfell.

— Veniți, băieți, – zise Drummond —deşi am puțină nădejde. Dacă ar fi liber, ar fi venit aici.

Se îndreptă spre locul unde se deşpăr-< țise de Standish: nu mai era nimeni acolo, dar mărăcinii rupți şi zdrobiți, arătau că a- vusese loc o luptă disperată.

— N’o să-i fie moale lui Demonico în clipa când mi-o cădea în mâini – spuse Drummond. Tot oe putem spera e că amicul nostru n’a fost omorât încă. L-am auzit strigând o- dată, dar n’am putut să-i viu în ajutdr, deoarece eram în casă.

Îi veni o idee subită:

— Ce fel era automobilul cu care au plecat?

— O marcă americană—spuse Jenningham.

— E vreo speranță să-i ajungem? Se duc probabil la Londra.

— Mă îndoiesc – spuse Darrell – dar cu maşina ta putem încerca.

— E în drum, mai la vale —’ strigă Drummond. — HaidemJ

Era însă prea târziu. Nu se zărea nici urmă de automobilul pe care-1 căutau. Când se apropiară de Londra, Drummond încetini.

— Spune-mi, Petre – zise el – Cum {i-a trecut prin gând să vii şi tu şi cu toți bă-, ieții, acolo?

— Vei vedea când vom ajunge acasă, dragul meu – răspunse Darrell – numai dacă o mai fi ea acolo.

Drummond exclamă:

— Ea! Mai e şi o femeie la mijloc?

— Şi ce femeie! O las pe dânsa să-ți povestească, dar să-ți explic restul. O jumătate de ceas după ce am primit scrisoarea ta m'am trezit cu servitorul tăuttenng, cate-mi spuse oă cineva te caută şi voia să-ți vorbească urgent. Ştiind că nu erai vizibil, m'am gândit că cel mai bun lucru era să vorbesc eu cu acea persoană şi convingând-o că poate avea încredere în mine, mi-a comunicat o mulțime de lucruri pe care le vei afla delà dânsa. Era vorba, mai- ales, de Corina Moxton, steaua de cinematograf.

— Zi-i înainte 1 spuse Drummond.

— Nu ştiam qă o cunoşti —1 continuă Dar- rell – după cum i-am spus şi fetei. O cheamă • Frensham, – Daphne Frensham. Era foarte stăruitoare şi când a început să vorbească de Old Hali, am ascultat cu mai multă a- tenție. Aşa că am luat băieții şi am alergat.

— Foarte bine, Petre. Asta-i semn că o să ■se schimbe norocul. I-ai spus fetei să mă aştepte acasă?

— Da!

Drummond deschise poarta casei sale şi spuse şoferului să ducă maşina la garaj.

După aceea scoase cheia, dar înainte de a o întrebuința, servitorul lui deschise uşa.

— Totul e în regulă, Denny?

— Da, domnule. Doamna tânără s'a mai liniştit. /

— Bine. In ce cameră ai dus-o?

— Un moment, domnule, Acum o jumătate de oră a chemat la f^efpn cineva care n'ai vrut să-şi dea numele.'M^a rugat să vă comunic numai atât: „Perfect. Cucu”.

Drummond se uită o clipă înmărmurit la. El, apoi fata i se lumină.

— Ai auzit, Petre? strigă el, frecându-şi mâinile. — Trebue să fie Standish! Nu poate fi altcineva. I-am spus înainte de a pleca la Old Halt că hotărâsem cu tine ca vorba asta „Cucu” să ne servească drept dovadă că orice comunicare e adevărată; nimeni altul n’o cunoaşte. A’ mai spus ceva, Denny?.

— Nu, domnule – răspunse servitorul. — Domnul a întrebat Cine sunt, m’a însărcinat să vă transmit acel mesaj şi a închis telefonul.

— Minunat! exclamă Drummond. — Nu ne vor mai scăpa din mână. O să-i învățăm minte, n’o să ne uite toată viata lor. Dar unde e doamna?

— În birou, domnule. I-am servit câteva sandwişuri.

Drummond deschise uşa. Aşezată într’un fotoliu, lângă foc, aproape adormită, ’ sta o fată foarte frumuşică. Obrajii îi erau aprinşi şi bucle negre încadrau o fată mică, ’dar perfectă. Îşi scosese pălăria, ce zăcea pe duşumea. Sgonioiul o trezi şi când văzu un străin, o clipă îi apăru spaima în ochi; când ii zări şi pe Darrell, se linişti şi se ridida în pi”

doare cu o- scurtă exclamație de Jenă.

— Flşa’s eu totdeauna – strigă, ’dezo- lat, Drummond. — *Rm* făcut sgoraot şi te-am trezit.

— Nu trebuia să adorm – spuse ea. — Nu e aşa, domnule Darrell?

— Iată pe căpitanul Drummond – spuse Darrell, surâzând. — Hugh, domnişoara Fren- sham.

— O, îmi pare foarte bine! Când d-1 Darrell mi-a spus că ai plecat la Old Hall, m’am temut că va îi prea târziu.

O clipă sau două, Drummond o privi pătrunzător. Foarte probabil, dacă aparențele înseamnă ceva, fata era sinceră. Dar Hugh era un soldat prea bătrân, ca să se ia dupăj aparențe.

— Din puținul pe care mi l-a spus amicul meu Darrell, Miss Frensham – zise’ el, calm – am aflat că dumneata cunoşti pe Corina Moxton.

— Spune-i iotul, tocmai cum mi-ai spus şi miel – sugeră Darjrell.

— Totul e atât de/Confuz şi de întuneca®, Căpitane Drummond! exclamă ea. — Nici tiu ştiu de unde să încep. Câte odată mi se pare că toate astea sunt un coşmar teribil. Vezi, când Miss Moxton a anunțat în ziare că are nevoie de o secretară, am solicitat postul şi, spre marea mea surprindere, l-am căpătat. M'am bucurat mult; o admirasem în filme şi m'am gândit că o s'o duc bine. Salariu! era foarte bun şi pica la timp. Chiar mă întrebam dacă prin influența ei, n'aş putea Căpăta un rol mic în filme.

— Nu te grăbi, Miss Frenshany' >— spuse

Drummond, blând. — Avem destul /imp: noaptea nu e pe isprăvite. /

— E ora patru – spuse ea, cu un râa şăgalnic. — Cea dintâi lovitură am primit-o când d-ra Samuelson – predecesoarea mea – s'a întors într'o zi. Uitase ceva când îşi făcuse bagajul şi se întoarse să-l ia. D-ra Moxtbn era plecată şi am putut vorbi puțin cu d-ra Samuelson. Mi s'a părut că mă privea ciudat şi, în cele din urmă, am întrebat-o ce s'a întâmplat.

— O să vezi şi dumneata curând – «sjpuse ea. — Sunt surprinsă că n'ai văzut încă.-

— Ce vrei să spui? strigai, plină de mirare.

— Ce crezi de fosta mea şi de actuala dumitale patroană?

— Sunt numai de puține zile – îi reamintii

— Şi nu ştiu încă nimic. Îmi pare foarte cumsecade.

— Cumsecade! exclamă d-ra Samuelson.

— Cumsecade! Draga mea, în tot iadul nu este cineva mai rău şi mai negru decât sgrip- țoroaica asta.

N'am crezut-o. După cum ştii, Căpitane Drummond, slujbe nu sunt uşor de găsit azi, şi credeam că mă invidia pentru că o luasem pe a ei. Dar peste câteva zile am avut motive să-mi schimb părerea. Şedeam şi lucram ceva, când auzii un schelălăit de durere din camera de alături, urmat de jjemete prelungi. In casă erau doi câini: unul, un pe- klnez; celălalt, îngrozitor de urât de nu ştiu ce rasă. Am alergat să văd ce s'a întâmplat.

Găsii pe Miss Moxton şezând pe uti scaun, la fereastră, cu pekinezul în braţe. Soaţele lumina odaia, şi de sub pat se auzi un sche- lălăit.

— Mi s'a părut că am auzit pe unul din câini urlând – spusei eu şi mă uitam la fata ei. — Căpitane Drummond, cred pă e imposibil să-ti descriu ce expresia avea. Ceva atât de diabolic, atât de oribil, că am tipat- Era un amestec de bucurie satisfăcută şi de pruzime răzbunătoare: înspăimântătoare, teribilă, răul personificat. Dar pând îmi vorbi, fata-i îşi reluase masca obişnuită şi glasul era perfect normal.

— Bietul Toto! Nu ştiu cum s'a întâmplat de l-am ars cu /asta.

Şi văzui că ţineai în mână o lupă enormă.

Scosei pe bietul animal de sub pat – ne cap avea o arsură.

— O să-i pun puţin unt, spusei, şi dusei câinele din cameră.

Se poate ca asta să ti se pară foarie banal dumitale, dar pe mine m'a impresionat adânc. Sunt sigură că nu fusese o simplă întâmplare. Ştii ce greu e să potriveşti focarul lentilei şi chiar când e pus la punct, mai trec câteva clipe până când hârtia ia foc. Şi arsura căţeluşului era adâncă. Sunt convinsă că ţinuse într" un fel căţeluşul, şi-l arsese cu bună ştiinţă, ca să-şi satisfacă o qnumifă pornire bestială. Sunt convinsă că are în ea înclinări anormale, morbide, care nu pot fi mulţumite decât prin gesturi de cruzime fată de cineva.

— Asta s'a întâmplat acum o lună de zile

/ff/A

'o$ {<K când a ai i" V, paf oc nenorA

fcâP «- d" S

c p „ „cor – spuse „*» „

Foarte us°r – a.11118® titl dc oameni?

.. *I* __ ceea ce încerc, ^^ţiond.

Certna^xto»" *w* «• & '5^* £ cum O cunoaşte publicul. Altfel 81 Crede că5s, unt nebună când vei auzi ce Sa mai întâmplat.

— Povesteşte totul fără nicio grijă – spuse Drummond1, Cu convingere. — Nici nu poate fi vorba de vreo astfel de bănuială din pariea mea.

— Ai întâlnit-o ieri după amiază, e adevărat?

Nu era o întrebare, era o constatare. Drym- mond aprobă.

— Da, am întâlnit-o.

— Şi Sir Richard Pendleton era cu ca.

— Era, spuse Drummond,

— Ai fost amestecat în ^facerea Sam-. Derson.

— Ca simplu spectator, poţi fi sigură de asta. ’,

Glasul era ironic, dar ocliii I s*ţt* fixaseră ca nişte ace pe figura fetei.

— Aseară – urmă ea – s’a întors, acasă cu Sir Richard, după sindrofia unde v’aţi întâlnit. Lângă biroul ei este o cameră mică, unde căzusem de somn, aşteptând-o. Mă tem că mi-a devenit un obiceiu, adăugă ea, cu un. Surâs. N’am auzit când s’au înapoiat şi cele dintâi cuvinte ce-mi loviră urechile m’au zăpăcit atât de mult, încât picioarele îmi înţepeniră. Vorbea Corina Moxton.

— Mă plictiseşti, Richard – spunea. — E prima dată că văd ucigându-se un om şi n’aş fi vrut să lipsesc deţa spectacolul a- festa, pentru nimic în lume. Dar s’a isprăvit. Acum trebue să-i vie rândul namilei de Drummond. Grozav aş vrea să văd experimentân- du» se invenţia cea nouă şi asupra lui.

— N’am ce spune, bună inimă; de pus la rană, nu altceva! rânji Drummond. — Şi ce-a răspuns Richard al nostru?

— O să am grijă şi de asta – spuse el – dar, pentru numele lui Dumnezeu, Corina, fii cu grijă! Sanderson trebuia să

moară, dar nu uita că e mai greu să omori pe cineva în realitate, decât în film. Moartea lui o să stârnească o adevărată vijelie.

— Isprăveşte odată! strigă ea, mânioasă.

— Casa a a’rs; n’a mai rămas riicio urmă, nicio diovadă. Nu, Richard, acum trebuc să vie rândul lui Drummond. Nu mă interesează celelalte combinații ale tale, dar lunganul acela mi-e antipatic. Trebue pus la pământ şi voiu asista la execuție.

— N’o să fie atât de uşor, te pot asigura de asta – răspunse Pcudicton. — I-am pipăit ieri muşchii. Nu e atât de primejdios ca Standish, dar amândoi trebue să dispară. Şi daoă ții la asta, să mergem’ la noapte la Old House şi să aranjăm lucrurile. Vo^n face tot posibilul să ti-1 dăm în mână, Că\să faci ce vrei cu el.

— Bine – spuse $a. – Acum pleacă şi revino mai târziu. O sfi aranjăm totul atunci.

Dânsul plecă, iar eu rămăsei pierdută în gânduri. Eram complect năucită.

Un lucru era limpede: mi-aş fi semnat propria mea condamnare la modrte, dacă vreunul din ei, ar fi bănuit măcar că auzisem conversația lor. Aşteptai până când intră în baie; ieşii apoi în coridor şi am bătut Ia uşă ca şi cum aş fi sosit atunci. *NL’/n* strigat şi am răspuns. Totul se aranjase. / Ce-mi rămânea de făcut? Asta era întrebare?.

Primul meu gând a fost / ăă anunț politia, dar renunțai. Şi atunci mi-a venit ideia să viu să te văd, Căpitane Drummond. Numele d-tale figura în ziare şi tl-am aflat adresa din Cartea de telefon. Trebuia însă să aştept plecarea Corinei Moxton.

Sir Richard se întoarse peste un ceas ca s’o ia la ’masă şi, după vorbele ei, am înțeles că se duc în Sussex. Aşa dă1 imediat ce-a

plecat, am alergat aici, fără să-mi închipui că nu te voiu găsi acasă. Servitorul d-tale a avut buna idee de a chema la telefon pe d-1 Darrell.

— Cu cinci minute mai înainte, primisem mesajul tău,

Hugh, spuse Darrell. — Si după ce am ascultat-o pe d-ra Frensham, am sirâns băieții şi-am plecat spre Old Housc.

— Pentru care lucru vă mulțumesc din inimă la toți – spuse Drumnioml. — D-ră Frensham, nu ştiu cum să-ți arăt recunoştința mea. Pot să spun că mi-ai scăpat viața. Nu e nicio exagerare.

— Dar ee ai de gând să faci, Căpitan^ Drummond? strigă ea. — Am impresia eă nu pari atât de surprins pe tât mă aşteptam.

— Pentruca nu mi-ai spus mai nimic nou. Ceea ce mi-ai povestit de caracterul frumoasei Corina, e foarte interesant. Explică o mulțime de lucruri. Astfel, mi-ai confirmat bănuiala că ei au fost în noaptea asta la Old House şi că nu le trecea prin gând, când au plecat, că mă vor găsi acolo. De asemenea bănuiam că frumoasa artistă se afla de față în cameră, când i-au făcut felul bietului San- derson.

— Dar ce ai de gând să raci? strigă ea. — Nu poți lăsa fiara liberă.

— Ityu va fi liberă – o asigură Druni- mond. — Duduia Corina o să mai aibă multe surprize. N'o să-i fie moale! Dar realitatea e mult mai complicată decât îți închipui, Miss Frensham' şi nu ar folosi la nimic, dacă am pripi lucrurile. Spune-mi, te rog, în timpul cât ai umblat cu patroana dumitafe ai cunoscut

un oarecare Demonic», chel ca o bilă de biliard?

— Nu – răspunse fata, cu siguranță.

— Fiindcă e tipul care până acum a condus totul din Old House şi care, dacă nu mă înşel, ține toate ițele bandei. N'ai auzit niciodată vorbindu-se de el?

— Nu – răspunse fata. — Conversația, pe care am auzit-o din întâmplare, aseară, e singura în acest fel ce-am surprins-o.

Având in vedere cele spuse de d-ra Frensham, mi se pare cu totul sigur, că înscenarea din curtea interioară fusese pregă* tită pentru desfătarea frumoasei Corina. Celelalte mârşăvii, însă, nu de dragul ei au fost săvârşite, căci, după cum a spus-o ea, n'o interesează. Toată organizația esta

complexă şi desăvârşită, /care a omorât pe Sân* derson, a dat foc cţjsei lui şi al cărei cartier general este, -şau cel puţin era la Old House, nu a fost înjghebată numai pentru ca d-ra Corina să mă vadă murind. Trebue să ne dăm bine seamă ce avem de făcut. Algg, băiatule, ia o foaie de hârtie şi pregăteşti'-te să iei note.

„Acum – urmă el: – să însemnăm punctele în favoarea noastră- . ■*Primo:* Stan-» dish a scăpat: comunicarea către Denng probabil că asta înseamnă. Nu ştiu unde se află, 'dar nici duşmanii nu ştiu. *Secundo:* micile secrete ale frumoasei Corina ne sunt cunoscute. Întrebare: dânşii bănuiesc lucrul acesta? înclin să cred că nu, chiar după e- pisodul din curte. Niciunul din ei n'a şcos o vorbă – afară de Demonico. Erau ascunşi

în umbră, astfel că njei n'am văzut altceva decât că una din persoane era o femeie.

Se opri, isbit de un gând nou.

— Dar apropo, d-ră Frensham, n'o să miroase ceva Corina, când va vedea că nu ■pşti acasă?

— O nu – răspunse repede fata. — Nu dorm acolo.

— Atunci e bine – zise Drummond. — Foarte bine. Punctul doi, deci: fără ca ei să bănuiască, cunoaştem amestecul Ccrinei şl al lui Sir Pendleton. Punctul trei: doi celebri financiari, Julien Legrange, un Francez şi Jim Daly, un Irlando-American, sunt amestecaţi în afacere; cel de-al doilea e cunoscut prin duşmănia sa faţă de Anglia. Mai sunt şi alte puncte în favoarea noastră.

— Încă unul, dragul meu – spuse Dar- rell. — Isprava de altă noapte a scos pentru totdeauna afară din joc Old Housc-iil. Nu \o/ mai putea face nimic acolo.

Drummond1 încuviinţă.

— Aşa e, Petre, cu toate că, sincer, vor-ț bind, nu ştiu dacă asta este în favoarea noastră, Sau nu. Sunt avantagii mari când cunoşti locul unde poţi pune mâna pe viilp:'4 Deci, mai degrabă să punem acest fapt între acelea neutre. Acum punctele contrarii nouă. Primul: au la dispoziţia lor o armă necunoscută, de natura căreia nu avern în acest filament

absolut nicio idee, afară doar că are forma unui revolver. Doi: au bani, cu prisosință chiar, şi o organizație vastă şi bine disciplinată. Trei: ordinele sunt trimise aceste! organizații prin mijlocirea unui qfru, la mica

publicitate a ziarelor şi nu cunoaştem cheia cifrului.

— Cifru! întrerupse Daphne Frensham. —

— La mica publicitate? Aşteaptă o clipă, Căpitane Drummond. Acum o săptămână, Pendleton se afla la Corina, şi avea *Times* pe genunchi. Pe când citea, scria pe o bucată de hârtie şi credeam că desleagă cuvinte încrucişate sau aşa ceva. Am observat cum se încrunta, ca şi cum nu găsea ce trebue; apoi spuse, deodată: „— Drace! Credeam ca e pe Marti!" – rupse hârtia, şi începu să citească înseninat mai departe. Pare ridicol când povestesc, ştiu, dar acum, când ai vor-, bit de cifrul acesta, sunt sigură că descifra un mesaj. '

— Nimic nu e ridicol în afacerea asta, crede-mă, Miss Frensham! spuse, liniştit, Drummond. — Petre, mă întreb dacă am avansat cu vreun pas. Mă întreb dacă nu ăsta e motivul pentru care nu am putut citi mesajul din ziarul de ieri.

— Nu te pricep bine, Hugh.

— A spus: „Drace! Credeam că epemarti". Din cele ce ne relatează d-ra Frensham, reiese că Pendleton era încruntat atât timp cât socotise că e pe Marti, dar imediat ce şi-a Idat seama dă a greşit, s'a luminat din nou# Aşa că mă întreb dacă nu au un cifru diferit pentru fiecare zi.

— Asta-i foarte posibil şi chiar probabil, spus Darrell, deşi nu văd ța ce ne-ar putea ajuta această constatare. Mesagiile sunt atât de scurte, că dara cineva nu are cheia, e aproape imposibil stă le rezolve. Şi, im

cazul că ai dreptate, ne-ar trebui şapte chei diferite.

— Totuşi, e un punct de reținut. Standish poate o să scoată ceva din asta. Dacă le-am putea citi ordinele, s'au ars! Totuşi, nu tre- bue să ne bizuim pe asta. Ei bine, copij, mai este ceva de adăugat?

— Numai un lucru, – spuse fata – dar: de mică importantă.

Ce motiv să-i dau ca s'o părăsesc?

— Dar, îngeraşule, – striga Drummond, jepede – nu o vei părăsi. Ar fi fatal. Acolo unde te afli ne poţi fi nepreţuită; pur şi sim- piu nepreţuită! Chiar în mijlocul taberei inamicului! Nu trebue să pleci, în niciun caz.

— Dar, căpitane Drummond, e o asasină!

Drummond ridică în sus mâna-î mare.

— Ştiu, ştiu – spuse el. — Cu toate astea, trebue să suferi pentru cauza bună. Nu e plăcut să iei bani dela cineva şi să-l spionezi în acelaşi timp, dar când acel cineva e o femeie cum e Corina Moxton, lucrurile îşi schimbă înfăţişarea. Fireşte, nu te-aş povătui apta, dacă m'aş gândi că ar fi cea mai mică primejdie pentru dumneata, dar după câte văd; nu poate să aibă nici cel mai vag motiv de bănuială împotriva dumitale. Şi dacă urmezi să te porţi ca până acum, primejdia nu va exista niciodată.

— Bine – spuse fata, stând încă la îndoială. — Vorbind m, ai precis, ce-mi ceri sâ! fac?

— Să ţii ochii bine deschişi – răspunse Drummond – şi în special asupra lui Pend- leton. După cum vezi, joacă un rol (dublii

Se afişează cu Gorina şi e unul din şefii principali ai bandei. Ne-ar fi poate folositor să-i cunoaştem Ia timp intenţiile. Vezi, de asemenea, dacă poţi descoperi ceva despre acel Demonico. Nu pot să-ţi spun altceva decât că e romplect chel şi că are nişte mâini cu degete ca ghiarele şi cu unghiile manicui- rate. Astă noapte purta ochelari cu sticlă mată, dar se poate perfect să fi fost o deghizare. Dacă Petre are dreptate, şi dânşii n'or să se mai folosească de Old House, îşi vor stabili, probabil, cartierul general la Londra. Şi, fireşte, ar fi de un interes imens, să le cunoaştem văgăuna.

Daphne Frensham se ridică.

— Foarte bine, Căpitane Drummond! —

spuse ea. — Aşa o să fie. Dar dacă t rebus să mă prezint mâine la serviciu la o oră precisă, e timpul să plec, sau nu voiu mai avea când să dorm. '

— Ascultă, Miss Frensham, – spuse Drummond – nu te

superi dacă-ți fac o propunere? Nu-i nevoie să mă duc la fereastră ca să verific, sunt sigur că dacă m'aş uita l-aş vedea pe acelaşi individ care pândea când am sosit acasă. Denng poate foarte uşor să deştepte pe nevastă-sa, care o să-ți pregătească o cameră aici. Apoi, mâine dimineață o să te scot din casă prin dos, printr'o ieşire pe care nu ap putea-o descoperi nici cel mai dibaciu spion. După cum vezi, n'aş vrea să rişti să fii urmărită acasă la dumneata, şi de acolo la locuința Corinei Mox- ton. Dacă se întâmplă asta, toate planurile! noastre au căzut în baltă.

— Dar n'o să fie prea mare deranjul? în-, trebă fata. '

— Doamne, nu! Denny e'obişnuit cu in-, tâmpiări de astea.

Sună şi, după câteva clipe, servitorul apăru.

— Totul s'a aranjat, Miss Frensham —' spuse el, după ce dădu instrucțiunile necesare. — Nevasta lui Denny o să-ti dea tot! ce-îi trebuie. Noapte bună, şi spune-i la ce oră vrei să te trezească.

— Bună fată – continuă el, după ce uşp se închise. — N'aveti ce spune, băieți, am intrat într'o horă cum rar se vede. N'aş vrea să exagerez, dar e un caz cum n'am mal avut în viata noastră. Cât despre Corinaj Moxton, e un fenomen din acelea pe care le găseşti în anumite trejtate de medicină. Absolut anormală. Obsesia ci e să vadă spectacole îngrozitoare.

— Ceea ce mă miră e di ceilalți se pretează la asta, spuse Darrell. Ii interesa să te vadă mort, Hugh. De ce-au riscat nfâln?

— Aşa hotărâse cucoana. Voia să-şi aibă spectacolul – spuse Drummond. — Iu afară de asta, socoteau probabil că n'am uicio şansă de izbândă, şi, ca să fiu sincer, dacă nu era pe acolo bidonul acela de benzină, nu scăpăm. Mai târziu sau mai devreme, trebuia s i ajungem corp la corp. Şi atunci bruta m'ar fi dobo- rit. Şi chiar după ce l-am învins, dacă tu şi Algg şi ceilalți n'a {i fi sosit atât de providențial, aş fi fost curățat. Eram o {irită sigură pentru oiice revolver din galerie.

— Trebuia să ne grăbim, dragul meu, după cele ee ne povestise MisS Frensham – spuse

Darrell. — E timpul s’o şterg. Dar spune-mi, Hugh, ai de gând să pui în curent poliția cu toate astea?

— Da. Alai ales despre Demonica. Dar nu voiu pomeni de Pendleton şi Corina. Noapte bună, băieți, şi mii de mulțumiri!

Era o particularitate a lui Drummond că avea puțină nevoie de somn. In acest moment era mai treaz ca totdeauna. Aşa că se aruncă într’un fotoliu comod, îşi aprinsie o țigaretă, şi luă notele aşternute de Petre. Reprezentau situația aşa cum q vedea el, dar intenționat omis-ese un amănunt. Situația lui în toatăaceastă afacere.

În cursul vieții sale făcuse multe greşeli, dar niciodată aceea de a-şi subestima adversarii. De astă dată Drummond nu-şi făcea iluzii. Oricare ar fi fost poziția lui față de a lui Standish, în momenful conversaț ei auzită de, Daphne Frensham, întâmplările din noaptea aceasta modificaseră profund situația. Hugh era acum mai mult decât o amenințare pentru adversari, din cauză că-1 văzuse pe Demonico, ; pe care Standish nu-1 cunoştea. Acesta din urmă, în răstimp dispăruse şi era la adăpost de duşmanii lor, pe când el, Drummond1, se reîntorsese la Londra în plină primejdie.

Surâse, puțin şi aprinse o altă figa. Etă: cşta i reamintea de întâmplări din trecut. Dar zâmbetul îi dispăru: era o deosebire mare pe care o uitase. Dacă Standish avea dreptate, în cazul de față intervenea un element nou: o a- menințare contra siguranței țării.

Ceea ce-1 încurca, era că se mişca în în-* tuneric: nu ştia din ce direcție va veni pri

mejdia. Nu dela Demonica în persoană, nici dela Pendleton: pentru asta va fi delegat un membru secundar al bandei. Şi acest membru avea avantajul că-1 cunoştea, pe când Drum- mond nu putea spune acelaşi lucru de adversarul său. Putea să rişte să fie ucis înainte de a-şi face declarațiile la Scotland Yard1. Ce-ar fi să le telefoneze acum şi să le ceară să trimită un agent? Dacă va spune că e în legătură cu afacerea Sanderson, nu vor şovăi.: Pusese mâna

pe receptor, când un sgomot neaşteptat, din spate, îl făcu să se întoarcă brusc.

Intre perdele sta un om. Era înalt şi îngrijit îmbrăcat, în aparenţă neînarmat, căci ţinea amândouă mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Bună seara, căpitane Drummond, spuse el. — Pot avea o conversaţie scurtă cu d-ta?

— Cum dracu ai intrat aici? îl întrebă' Drummond, privindu-1 în ochi.

— Prin fereastra deschisă – răspunse celălalt, cu un zâmbet şters. — Am crezut că va atrage mai puţin atenţia, decât dacă aş suna şi aş deranja întreaga casă.

— Pari un om foarte modern, şi cu idei cu totul noui, spuse Drummond. Despre ce ai de gând să-mi vorbeşti?

— Fireşte, despre afacerea Sanderson. Nu te superi dacă iau loc?

Drummond îi arătă un scaun.

— Dacă ai ceva într'adevâr interesant să-mi sipui—zise el, tăios – sunt gata să te ascult,

— Sunt sigur că o să găseşti foarte interesant cele ce-ţi voiu comunica, – zise străinul. — Am venit să-ţi destăinuiesc numele omului care l-a omorât pe Sanderson.

CAP. VII.

D RUMMOND SE UITA LA EL cu o curiozitate intensă. Tipul părea să fie un gentleman: se sim {ea ca la el acasă.

— Fără îndoială, asta nu poate fi decât interesant – recunoscu Drummond. — Dar pot să te întreb mai întâi, de ce mie mi se tace onoarea asta şi nu Poliţiei, şi în al doilea rând, de ce ai ales ora asta nepotrivită?

— De sigur – spuse celălalt. — Motivul pentru care nu m'am dus la noliţie, e foarte simplu. Poliţia habar n'are că sunt acum în Anglia, şi ca să fiu complect sincer, prefer ca această ignoranţă să dăinuiască. Am venit Ia dumneata pentru că numele dumitale e în toate ziarele, şi pentru că este un singur Căpitan Drummond în cartea de telefon, pe când Standish sunt mai mulţi. In sfârşit, ora neobişnuită, se datoreşte unor cauze care mă depăşesc. Nu puteam veni mai

înainte, şi ar fi fost primejdios pentru dumneata dacă mai amânam vizita.

— Primejdios pentru mine? —întrebă Drummond. — Şi de ce?

— Pentru că, un şoarece înconjurat de pisici este în mai mică primejdie decât dumneata. De fapt, mai mult ca să te conving de asta, decât ca să-ți spun celălalt lucru, am venit să-ți vorbesc.

— De-unde grija asta pentru mine?

— Pentru că s'au săvârşit şi aşa prea multe asasinate. — răspunse celălalt. — Sunt şi eu vârât in afacerea asta, pentru motive pe

care nu e nevoie să le expun, dai asasinatul nu mi-a plăcut niciodată. Şi dumneata eşti următorul jpe listă, după isprava de astănoagte din Susşex.

— Mărturisesc – murmură Drummond, – socoteala asta mi-o făcusem şi eu. Dar înainte de a merge mai departe, spune-mi ce scop are toată afacerea asta?

— Bine, – zise străinul – dar o să fiu cât mai scurt posibil. Vreau să plec de aici înainte de a se lumina de ziuă. Mai întâi, ştii, de 'Sigur, că membrii bandei comunică printr'un cifru secret?

— Da, – răspunse Drummond. — Cunoşti cheia?

— Bine înțeles – spuse celălalt, ridicân- du-se şi ducându-se la birou. — Iau o bucată de hârtie şi te pun imediat în curent. Vino aici, Căpitane Drummond şi vei vedea< E simplu, dar trebue să-l cunoşti.

Scoase un toc-rezervor din buzunar.

— Asta-i „Viața Sportivă”? Bine, mulțumesc.

Desfăcu ziarul pe birou.

— Ia un toc sau un creion – continuă el —1 numai creionul să fie bine ascuțit. Cel dintâi lucru ce-1 ai de făcut e să te uiți aici, şi să priveşti bine coloana din stânga din pagina patra. Întrebuințează tocul meu… ia-1 şi uită-te bine la el! Las' câ-1 țiu eu in locul dumitale…

Atunci se întâmplă un lucru extraordinar, care-1 făcu pe Drummond să holbeze stupid ochii. Tocmai se aplecase cu

privirea țintă la toc, când acesta dispăru, iar vizitatorul său,

înjurând groaznic, sie rostogoli pe jos, agitând mâna dreaptă din care curgea sângele in abundentă.

— Ce s'a întâmplat? strigă Drummond. — Ce ai la mână?

Dar celălalt sta ca un om lipsit de simțire şi se uita la tocul de pe covor.

— Nu înțeleg… bâlbâi el – nu înțeleg.

În clipa aceea, de pe trotuarul de afară se auzi cineva râzând.

Drummond se repezi şi se uită pe fereasirâ: un om fugea pe stradă.

— Hei, tu!… strigă el, dar necunoscutul nu se opri şi dispăru după colțul străzii.

Hugh se întoarse în mijlocul odăii:

— Va să zică s'a şi aflat de vizita dumitale. Îmi pare rău, prietene, că şi dumitale ți se potriveşte comparația cu şoarece'e şi pisicile.

Celălalt nu răspunse: se uită la Drummond cu groaza în ochi.

— Revino-ți în fire, omule! spuse Drum- mond. — Ti-ai sgâriat numai mâna. Să-ți aduc ceva ca să te bandajezi; îmi strici covorul. Aşează-te acolo, în colț; nu mai e nicio primejdie. Mă duc să arunc o privire în celelalte camere, să văd dacă n'a mai intrat cineva.

Străbătu hallul şi, intrând în sufragerie, se uită cu băgare de seamă pe fereastră: strada era pustie. Atunci, minunându-se încă de ciudata întâmplare, urcă sus ca să ia puțină tinctură de iod şi ceva bandaje. Probabil că enigmaticul lui Vizitator fusese urmărit, apoi rănit cu unul din revolverele acelea tăcute, a căror existență el şi cu Standish o bănuise.

Din fericire, trăgătorul nu-I omorâse, ci-i făcuse numai o rană dureroasă la mână.

— M'am întors – zise el, deschizând uşa biroului.

De uimire înlemni. Încăperea era goală; necunoscutul dispăruse.

— Asta-i bună! îşi spuse Drummond. —*r* Am visat oare? Unde a dispărut?

O dâră de sânge până la fereastră, îl lămuri că vizitatorul misterios plecase pe unde venise, fără să lase altă urmă. Tocul cu care voise să-i ara’e deslegarea cifrului, dispăruse.

Drummond închise fereastra; toate astea îl înmărmureau. Ce-1 silise pe oaspetele lui nocturn, ştiind că afară este primejdia, să fugă şi să-şi rişte capul de bunăvoie?

Individul plecase fără îă-şi fi spus secretele; nu-i mai rămânea lui Drummond nimic de făcut, decât să se ducă la culcare. Era cu mâna la butonul electric, când telefonul începu să sbârnâie. Ridică receptorul: spre marea lui surprindere recunoscu glasul lui Standish, la capătul firului.

— Cucul începu acesta, ca să împrăştie orice bănuială. — Eu sunt Standish. Iți cer să mă asculți orbeşte. Pleacă de acasă cât poți mai repede: e absolut necesar să te de-cotoroseşti de orice spion care ar putea să te urmărească. Trebue să ți se piardă urma. A- ranjează-te să lipseşti de acasă cel puțin o săptămână, poate şi mai mult. Spune servitorului să-i comunice lui Darrell ce s’a întâmplat, ca să putem rămâne în comunicație cu dânsul când va fi nevoie. M’ai înțeles?

— Da, răspunse Drummond.

— Te îndrepți – urmă Standish – spre Arcul de Marmoră, apoi spre Sud, pe Oxford Street. Se va crăpa de ziuă şi vei vedea un automobil staționând cu fața spre dumneata. Numărul ZZ 234, marca Bugatti. Te urci îrl el. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, băiatule, vezi să nu te urmărească nimeni!

Drummond închise telefonul. Acțiunei îi plăcuse totdeauna, dar ce era de făcut cu Daphne Frensiiam? Prezența ei îl încurca acum, trebuia s’o expedieze, şi încă repede. Trebuia să-i vorbească imediat.

Se duse de-şi trezi din somn servitorul:

— Denny, deşteaptă-ți nevasta şi spune-i să se ducă s’o trezească pe Miss Frensham! Nu vreau să văd luminată toată casa, aşa că ar fi mai bine să ia o lumânare. S’o Înştiințeze pe

d-ra Frensham că am să-i vorbesc. Sunt în salon, vino apoi acolo.

— Acum – urmă el, când Denny intră în odaie – fii atent! Voiu lipsi cel puțin o săptămână. Comunică-i asta lui Darrell când va trece pe aici, sau du-te chiar tu la el. Nu-i scrie, nici nu vorbi la telefon cu dânsul.

Se auzi' o bătaie la uşă şi Drummond des-' chise. Daphne Frensham intră, urmată de ne-i vasta lui Denny.

— Mii de scuze, dragă prietenă, că te scot din pat în felul acesta, dar s'au întâmplat o mulțime de lucruri neprevăzute. Tre- bue să plec de acasă, înaintea dumitale. Mi-' adusei aminte că azi e Duminecă; au survenit atâtea într'un timp aşa de scurt, că şi uitasem de asta. Îmi închipui că Duminica nu te duci la d-ra Moxton?

— Nu – spuse fata – nu mă duc.

— Perfect; asta îmi convine. Mai întâi, poți să dormi cât vrei. O să rog pe d-na

Denny să-ți dea nişte haine de cameristă. Se poate, d-nă Denny?

— Da, domnule, se poate.

— Cât despre hainele dumitale, – urmă

Drummond – pot fi făcute pachet şi trimise prin poştă de Denny. Când vei pleca, trebue să pari una din servitoare: asta e esențial. Şi mai este ceva. Poți fi sigură că vei fi acostată de un bărbat. Aş fi foarte susprins dacă n'ar fi aşa. Nu te arăta jicnită şi nici nu-i da vreo palmă. Dimpotrivă, în- curajează-1! Şi dacă aduce vorba de mine, fă-1 să creadă că, după câte ştii, am plecat pe Continent. Apoi lasă-1 în plata Domnului.

— Perfect. Dar unde pleci?

— Nici eu nu ştiu – spuse Drummond, cu un surâs. — A, uitasem: Dacă afli ceva în cursul săptămânii viiioaie, comunică lui Petre Darrell. Noapte bună domnişoară. Evenimentele se precipită.

O urmări cu privirea până trecu pragul uşii, apoi se întoarse spre Denng:

— Nu uita asta: Am plecat la Paris. Pentru toată lumea,

afară de d-1 Darrell.

Drummond îşi luă revolverul din birou şi-l încărcă; apoi îşi puse o haină mai uzată.

— Şi să bagi de seamă, Denny! Orice comunicare telefonică din partea mea începe astfel: „Cucu”.

Vârî revolverul în buzunar şi-şi puse o şapcă pe cap.

u apuca prin Oxford Street: Ia vreo sută de metri, văzu automobilul. Imediat după a- ceea, Standish cobori din maşină şi-i făcu’ semn să se grăbească.

— Cred că totul e bine – spuse el, când Drummond se urcă – dar n’o să mă simt sigur până nu ieşim din oraş. Uită-te înapoi ca să vezi dacă nu suntem urmăriţi.

Dădură viteză până ajunseră în Great West. Drummond spuse că, pe cât Se pare, nu se luase nimeni după ei,

— Încotro? se interesă el.

— Este o ospătărie pe care o cunosc, în New Forest – spuse Standish – undemânca rea-i excelentă şi vinul bun. Şi nu e prea departe de Londra.

— Îmi convine de minune – încuviinţă Drummond. — Dragă băiete, nici nu-ţi poţi închipui, ce uşurat mă simt că te văd. Mă temeam că te-au prins la Old House.

— Era cât p’aci să puie laba pe mine —1 spuse Standish. — Dar s’a întâmplat altfel decât cu dumneata.

— Dar oe, ştii de asta? se miră Drummond, – Ai aflat ceva?

— Nu fac aluzie la cele întâmplate în curtea interioară – răspunse Standish; sunt nerăbdător să aflu ce-a fost, dar mai târziu. Vorbesc de scena din biroul dumitale, de a- cum un ceas. Mi-a părut rău că nu m’am putut opri când ai strigat după mine.

— Ce tot vorbeşti? exclamă Drummond, cu ochii măriţi de mirare. — Da’ de unde ştii…?

— Ştiu doar atât, că peste o jumătate de

secundă Numărul Patru te-ar fi curăţat aşa cum l-a curăţat şi pe Sanderson. Drag ii meu, şj „trecut printr’o mare primejdie.

Drummond părea complect aiurit.

— Dumneata erai acela care l-ai împuşcat în mână, tocmai când era să-mi dea cheia ci- frului?

— Zău?! Că altă treabă nu avea! spuse, râzând, Standish. — Nu te blamez, Drummond; tot aşa trebue să-l fi prins în cursă şi pe Sanderson. Un complice inteligent te face să-ţi apropii ochiul de tocul automat, care, în realitate, este unul din cele mai diabolice harpoane ce s'au construit vreodată. Cerneala de pe biroul lui Sanderson ar fi trebuit să mă lumineze, pentru că auzisem de invenţia asta. E o născocire americană, care 'se dovedeşte a fi foarte simplă, când reflec- • tezi la ea. Seamănă exact cu un toc-rezervor; are un vârf de condei, cu care se poate scrie. Dar în locul rezervorului de cerneală, e un tub gol de oţel. La un capăt are un tampon gros. La celălalt e o cartuşieră minusculă *cit* un glonţ; iar cartuşul face exploz'e când apeşi peniţa, ceea ce declanşează o pârghie şi un resort. Pe scurt, este un revolver mic, dar cu gloanţe destul de puternice ca să pătrundă printr'o materie moale ca ochiul, în creier.

„N'ai văzut ce mirat părea după ce rănit, când a observat că totul e intact? Cel dintâi lucru ce i-a trecut prin minte, a fost că se deranjase ceva în mecanismul invenţiei diabolice, şi că-i «făcuse explozie în mână. P «urmă, când m'a auzit râzând, şi-a dat seamă că fusese împuşcat de afară.

— * in sfârşit – zise Drummond – am Ejtiiis să lămuresc ceea ce mă nedumerea. Crezusem că a fost rănit de cineva din propria lui bandă, şi nu puteam înţelege de ce fugise, în timp ce-i căutam bandaje şi tinc- tură de iod. Acum văd că ştia că nu fusese împuşcat de unul din tovarăşii săi. Dragul meu, de ce nu mi-ai spus astea atunci? I-aş ti arătat eu porcului 1

— Sincer vorbind – urmă, grav, Standish, – mă temeam.

— Te temeai? întrebă Drummond. — De ce?

— Pentru că ne-ar fi împiedecat să dispă- parem şi să fugim. O să intru în detalii mai, târziu, dar acesta a fost motivul principal. N'am îndrăsnit să-i trag un glonţ în cap şi să-l omor, deşi o merita cu prisosinţă. Cu barponul acela în mână, nimeni n'ar fi avut nimic de zis, dacă-1 împuşcam. Ar

fi atras, Snsă, şederea noastră în Londra, şi ne-ar fi încurcat cu poliția. Aceiaşi explicație şi pentru faptul că nu ți-am strigat să-l ții prizonier. Tot ar fi trebuit să chemi politia şi am fi fost reținuți în oraş. Şi n'am îndrăsnit să risc. O să punem mai târziu mâna pe mizerabil, dar în prezent sunt lucruri cu mult mai importante de făcut, şi numai noi doi le putem face şi duce la bun sfârşit. Şi pentru asta trebue să stăm ascunşi o bucată de timp. Vreau să ştii, Drummond, vorbesc cu toată seriozitatea, existența noastră nu face, în c'ipa asta, nici cât o ceapă degerată. Din toate porțile ne pândeşte moartea. Am intrat într'o încurcătură cum nu s'a mai văzut. Nu ştiu încă bine cum stau lucrurile, dar o să găsim ngi

o portiță. Trebue s'o ducem la bun sfârşit până'n săptămâna viitoare, căci nu avem prea mult timp.

— De unde ştii asta? întrebă Drummond.

— Din crâmpeiele de conversație pe care le-am auzit dela acei care m'au prinâ, pe când îmi aşteptam rândul în curtea dinăuntru – răspunse Standish, cu un zâmbet. — După' ce ai intrat în casă, am rămas puțină vreme acolo unde m'ai lăsat, până ce mi-am pierdut răbdarea. Mă hotărâi să ies şi să fac cerce-, țări; ca şi cum şi-ar fi vârât dracul coada, am dat buzna peste un grup întreg de bandiți. Nu mai aveam ce face, era imposibil să fug. Atunci am strigat, ca să te previn.

— Te-am auzit – spuse Drummond – dan £i eu eram în capcană şi nu puteam face nimic.

— În orice caz, dragul meu, nu era nimic de făcut: erau vreo douăzeci. Au sărit la mine, m'au trântit jos, şi m'au aruncat într'o magazie, în fața căreia trei sau patru din ei făceau de gardă cu schimbul. $i după vorbele ce Ie schimbau între ei, am înțeles că nimeni dintre ei nu credea să rămână în Anglia, mai mult de zece zile, de unde am dedus că dacă într'adevăr se prepară o lovitură, ea trebue să se întâmple în scurt timp. După conversația lor genei ală şi după accent, cred că erau gangsteri americani şi irlandezi, şi că fac parte dintr'o bandă care nu şovăie în fața niciunui obstacol. Douăzeci de minute după ce mă prinseseră, se întâmplă ceva

care îi surprinse foarte mult. A apărut pe scenă şi vreo femeie?

— Corina Moxton şi Sir Richard – spuse Drummond.

— Mă întrebam daca într'adevăr era dânsa. In orice caz, sosirea ei a adus o schimbare a planului lor, în ce te priveşte pe dumneata.

— Ce inimă bună! Un adevărat înger! spuse, ironic, Drummond.

— Trebuia preparat în oneares ei un s,: ec- tacol inedit în curtea interioară. Mai mult, m'au informat că după dumneata, viitorul număr al programului eram eu. Ce ți s'a întâmplat înăuntru? Nu mi-ai povestit încă.

Drummond povesti pe scurt cele întâmplate iar Standish clătină capul.

— N'am ce spune, straşnică femeie şi Co- rina noastră! exclamă el* după ce Drummond isprăvi. — Cred că e o adevărată plăcere să ai o asemenea' femeie. Restul, îl cunoşti, Am auzit sosind pe Petre şi pe băieți, şi câtăva vreme bandiții se sfătuiră dacă trebuiau să se bată sau nu. Probabil însă că au venit ordine de sus, pentru că. Toți bandiții se împrăştiară. Nu ştiu dacă s'au tupilat în grădină după copaci, sau au fugit. Aveam altceva mai bun de făcut: să mă liberez. Atunci te-am auzit sjrigându-mă, şi aşa am afiat că erai teafăr şi că ai supraviețuit luptei din curtea interioară. Aveam căluşul in gură încă, şi n'am putut răspunde. Şi când, în sfârşit, am reuşit să rup legăturile, plecaserăți de mult. Printr'un mare noroc, am descoperit un automobil ce fusese uitat de adversari în fuga lor grăbită. M'am urcat in el, l-am pus în mişcare, oprindu-mă numai ca să-mi găsesc revolverul pe care-1 lăsasem în tufiş. Apoi am alergat într'o goană la dumneata, şi, din fericire, am sosit la momentul oportun. Dar ceea ce m'a mirat mult,

a fost oportunitatea sosirii lui Petre. De unde a aâiat?

— Acelaşi lucru m'a mirat şi pe mine – spuse Drummond, şi-i povesti lui Standish de Daphne Frensham.

— Gşti sigur că te poți încrede în ea? întrebă Standish.

— Tot aşa sigur cât poţi fi de orice în toată afacerea asta – răspunse Drummond.

— Lucru precis e că, dacă nu l-ar fi anunţat pe Petre Ia timp, nici d-ta, nici eu n'am fi acum în automobilul acesta.

— Asta e adevărat – recunoscu Standish.

— Şi mai este ceva – continuă Drummond.

— Nu ştie unde mă duc: nici eu nu ştiam când am plecat. Cred că e o fată de treabă, dragul meu; sunt sigur de asta. Şi va fi o aliată incomparabilă, stând în mijlocul duşmanilor.

— Omul acela, Demonico... spuneai. Că e chel. Mă întreb cine o fi? spuse, gânditor, Standish.

— Un tip foarte primejdios – observă Drummond.

— Dragă prietene, e o bandă foarte periculoasă. Cred că ai perfectă dreptate în ceea ce priveşte pe Corina Moxton: e printre ei numai ca să-şi satisfacă gusturile sadice, şi, în realitate, e cea mai puţin periculoasă. Pendleton e o altă marfă. Dacă ceea ce ţi-a spus Miss Frensham e adevărat, atunci dânsul e iniţiat în planurile lor ce'e mai ascunse. Nu m'aş mira dacă ar fi un fel de comandant secund, având ca şef pe Demonico. Dar ceea ce-mi munceşte creierul mai mult în clipa asta, e lovitura pe care o prepară, care e iminentă

şi necesită o mică armată de golani. Dacă am putea măcar ghici ce au gând să facă!

— Cred că n'ar putea fi vorba să răpească pe cineva şi să-l ţie prizonier – spuse, gânditor, Drummond.

— Nu e imposibil. Sunt mulţi oameni, că rora le-ar conveni să vadă pe primul ministru înlăturat, şi Legrange şi Dalij sunt printre aceştia. In acelaşi timp, chiar dacă ar plănui o lovitură aşa de fantastică ca răpirea iui Dennot, ce nevoie au de atâţia oameni? Km mai surprins ceva în conversaţia lor: o bună parte din ei, abia au sosit în ţară. De curând sosiţi şi trebuind să plece într'o săptămână. Va să zică, din toate punctele de vedere, o lovitură mare, pentru care toţi bandiţii aceştia au fost special aduşi aici. Si ceea ce e mai rău, e că nu-mi trece prin minte ce poate fi.

— În orice caz, treb'ue să deslegăm cifrul – spuse Drummond. — Dar mi-adusei aminte: ţi-am spus că Daphne

Frensham are impresia că cifrul trebue să aibă o legătură cu fţpcare zi a săptămânii. După cât se pare, Pendle- ton... Dumnezeule mare!

Se întrerupse brusc, iar Standish întrebă:

— Ce s'a întâmplat?

— Îţi aduci aminte – răspunse încet Drum* mond – de bucăţica aceea de hârtie pe care' am găsit-o în biroul lui Sanderson? Aşteaptă' o clipă. Caut să-mi aduc aminte exact termenii. „Ziua din săptămâna din urmă. Dacă două, mută prima”. Aşa era?

— Da, cred că aşa – încuviinţă Standish – Nu văd însă legătura.

— Numai atât, că indică precis cheia, fiind în legătură cu ziua săptămânii. Pendieton era plictisit fiindcă încercase să descifreze un mesaj de Miercuri, cu cheia de Marţi; faptul că n'sm putut explica mesajul de ieri, când a fost Sâmbătă, e pentru că am întrebuinţat litere bune numai pentru mesajul de Vineri. Şi, în sfârşit, fraza aceea, în aparenţă fără sens, din biroul lui Sanderson! Iată trei indicii care, luate împreună, formează o certitudine.

— Cred că ai dreptate – spuse Stan- clish, gânditor. — Indiscutabil că fraza^ aceea de pe hârtia lui Sanderson, care, după cum spuneai, nu are niciun sens, capătă o explicaţie plauzibilă acum. In acelaşi timp, n'am impresia că am progresat prea mult. 1 1

— Ştiu – răspunse Drummond. — tiu personal mă dau bătut. Dar un analist ca dumneata, poate o să prindă ceva.

— O să-mi dau toată osteneala – spuse Standish – dar nu-mi fac iluzii. Dacă nu reuşesc, mă duc la un tip pe care-1 cunosc din Londra şi care o să-mi tălmăcească tot. E prost că mesagiilc sunt foarte scurte, fi- poi, de când a sosit majoritatea bandei, nu s'au mai publicat multe. Şi chiar dacă am lua jurnalele mai vechi, am avea multă şansă; dacă am descoperi mesagii din alte zile decât de Marţi şi de Vineri. Ceea ce-i puţin. Căci, deşi e adevărat ca orice cifru inventat de un om poate fi descoperit de alt om, e esenţial să ai o cantitate apreciabilă din acest cifru, ca să-l deslegi. Şi tocmai

asta nu avem.'

Merseră în tăcere vreo câțiva kilometri.

— Crezi că l-ai omorât pe adversarul duritate în curtea interioară? întrebă Standish.

Drummond zâmbi:

— Mă tem că da, cu toate că aş fi dorit!

să mă mai întâlnesc cu dânsul. Mă întreb cui i-o fi trecut prin minte intenția aceea dră- ceaşcă cu mânuşile? Lui Demonico, probabili Dar uitasem să te întreb: ce-ai auzit despre Gulliver? De ce i-au făcut de petrecanie? ' r~,

Standish clătină capul:

— Nu, n'am auzit pomenindu-i-se numele. A îlecărit prea mult, îmi închipui, sau n'au fost mulțumiți că m'a lăsat să fug.

— Si mai este ceva care-mi dă de gândit – spuse Drummond, mai târziu. — Ce-o sa fie cu ancheta de azi dimineață? Suntem cei doi martori principali.

— Las' pe mine, dragul meu! O să aranjez asta cu Mc. Iver şi Co. Politia poate fi foar'e discretă când vrea, sau când e în interesul eL Ancheta de mâine va fi numai formală; se va amâna cu o săptămână. O să le vorbesc, fireşte, de Old House şi de Demonico.

— Dar cu Pendleton şi Corina ce facem?

— Cred că e mai bine să punem cărțile pe masă. N'ar trebui să lăsăm pe porcii ăştia să-şi facă mendrele mai departe!

— Eram tocmai pe punctul să telefonez la poliție – spuse Drummond – când a sosit Numărul Patru.

Automobilul se opri în fața unui hotel.

— Dar ăstuia cum îi mai zice? întrebă

Drummond. *F alcombridge Arms.* Îmi face impresie bună." '
1, -

Şi n'ar fi exagerat de spus că amatorii ar fi plătit şi suma de zece mii de lire sterline, fără discuție, ca să fie prezenți în una din camerele locuinței lui Sir Ricâiard Pendle- ton, din Harley Street. Era camera de consultații a doctorului şi Sir

Richard în persoană era aşezat la birou. In fața lui, Numărul Patru, cu mâna bandajată, stătea rezemat, posomorit, de fotoliu. Lângă cămin, se încălzea o ființă în care, grație cheliei sale complecte, recunoaştem pe Demonico. Atmosfera era plină de încordare.

— Nu e frumos să dați toată vina pe mine

— Zicea Numărul Patru. — Vă mai spun odată că ar fi murit cu siguranță, ca şi San- derson, dacă nu mă lovea glonțul pe fereastră.

— Ne-ai spus toate astea mai înainte – zeflemisi Demonico. — Sigur e că ai ratat ocazia iremediabil.

— Am ratat-o? răspunse celălalt, alb de mânie. — Dar dumneata la Old Housia? Frumoasă treabă.ai făcut! Straşnic succes, n’am ce zice! I-ai avut pe amândoi la discreția dumitale şi i-ai lăsat să fugă, numai pentru că ai vrui să aranjezi un spectacol pent-u feme! a aceea nebună.

Pumnul lui Pendleton căzu pe birou.

— Dacă mai vorbeşti ceva de asta – ■strigă’ el, amenințător – îți sparg capul. M’ai înțeles?

— Ai să faci una ca asta, Sir Richard Pen- dleton? spuse celălalt, cu o ironie emfatică.

— Recunosc că eşti în stare să loveşti un om care are numai o mână. Vă repet, m’am

saturat de țoală încurcătura asta! Cine a executat toate misiunile primejdioase în ultimul timp? Eu. Voî ce-ați făcut, caraghioşilor? V’ati pierdut vremea cu fleacuri şi-ați bătut apa în piuă cu muierea…

— Taci f

Vocea poruncitoare a lui Demonico răsună şi cei doi furioşi se stăpâniră.

— Nu e timp de certuri copilăreşti – spuse el, supărat. — Sunt prea mari primejdiile. Treime să ne unim, nu să ne batem.

— Îmi pare rău, doctore – spuse Numărul Patru, îmblânzit. — N’am vrut să te jignesc.

Pendleton acceptă scuza cu o uşoară înclinare a capului.

— Acum – continuă Demonico – s’o luăm iar dela început.

Cine. E omul acesta Standish, căruia i-a telefonat Sanderson înaintea tuturor?

— /Im făcut o anchetă – spuse Pendle! — ton – şi am aflat că era un prieten al lui Sanderson. E un fel de detectiv amator, cu o remarcabilă îndemânare la descurcarea celor mai grele afaceri.

— E adevărat – adăugă Numărul Patru. — /Ista susținea şi Sanderson. Miss Moxton şi eu îi vorbeam tocmai de codul secret, toii aşa cum îi vorbisem şi lui Drummond – când deodată, Sanderson se hotărî să telefoneze Iui Standish. Nu puteam să las să-mi scape prilejul. Era cam greu de cap: n'a bănuit nimic, când i-am spus că trebue să umple rezervorul locului.

— Dar despre Drummond ce ştii?. Întrebă Demonico

— După câte pricep, e un prieten a Iui Standish – răspunse Pendleton. — Se pare că jucau bridge când a telefonat Sanderson. După părerea mea, Drummond este cel mai primejdios dintre ei. E grozav de puternic, după cum am şi aflat-o pe socoteala noastră, şi te cunoaşte.

— N'o să mă' mai cunoască el, când1 ne vom mai întâlni – spuse, calm, Demonico. — Dacă ne vom mai întâlni… Important nu e dacă ne cunoaşte, ci dacă cunoaşte ceva din planurile noastre.

— Ştie că întrebuințăm un cifru – spuse Numărul Patru – dar nu ştie care este.'

— Ar fi foarte bine să-l schimbăm – spuse Pendleton, îngrijorat.

— Imposibil, e prea târziu – răspunse, hotărât, Demonico. — Ar rezulta o încurcătură infernală. Apoi, nimeni nu-1 poate rezolva fără cbeie.

— Ceea ce mă preocupă – spuse Numărul Patru – e cine a tras în mine. Nu cred că putea fi altcineva decât Standish, căci el singur ştie de stylo. Altfel, de ce-ar fi tras în mână?

— Crezi că era Standish? întrebă Demonico.

— Cine altul putea fi? Darrell şi Leyton erau pe la casele lor: nu putea fi politia. Aşa că nu rămâne decât Standish.

— Atunci e de mirare că, rănindu-te, nu te-a făcut

prizonier.

Demonico se ridică şi începu să se plimbe prin odaie, în timp ce ceilalţi se uitau îngrijoraţi la el. Se vedea limpede că era supărat, deşi avea vocea perfect calmă când vorbea.

— Spui ca Standish n*a* se reîntor'sese în apartamentul său?

— Nu, până în momentul când a sosit ultimul raport, acum un ceas – răspunse Pendleton.

În clipa aceea telefonul de pe birou sună. Ridică receptorul.

— Da. La telefon e Sir Charles Pendleton.

Ceilalţi aşteptară în tăcere: convorbirea surprindea vizibil pe ascultător. In sfârşit, puse la loc receptorul.

— O întorsătură neaşteptată – zise el. — Drummond a plecat azi dimineaţă la Paris.

— Cine a vorbit? întrebă Demonico.

— Spackman. După cât se pare, a vorbit cu una din cameriste, care ieşise să se plimbe Dumineca şi i-a spus-o.

— Dar din ce cauză o fi plecat? întrebă Demonico.

— E posibil să se fi gândit Că lucrurile deveneau prea primeidioase pentru el. Aşa că a crezut de cuviinţă să stea la o parte o bucată de vreme.

Demonico clătină din cap cu hotărâre.

— Am cu totul altă părere de Căpitanul Drummond – spuse el. — De fapt, n'aş fi deloc surprins dacă toate astea n'ar fi adevărate. Se poate să fi spus că se. Duce la Paris pentru a induce în eroare personalul din casă şl vizitatorii. In orice caz, momentan ţrebue să-i privim pe amândoi, atât pe el, Cât şi pe Standish, ca pierduţi şi să ne facem planurile în Consecinţă. Ca să încheiem, nicî- unul din ei nu are vreo bănuială că eşti a- mestecat în afacere, Pendleton?

— După câte ştiu, e imposibil să aibă vreo bănuială – spuse doctorul. — Erau amândoi fără cunoştinţă când i-am văzut în apartamentul lui Standish. Trebue să mărturisesc că sensul câtorva fraze aâe lui Drimunond, în- tr'o conversaţie ce-ani avut-o cu el, la un *cocktail-party,* ieri după

amaiză, mi-a dat de gândit.

Demonico ridică din umeri.

— Trebue să riscăm! Acurn că Old House-ul e inutilizabil, trebue să stau în Londra. Nu va fi pentru mult timp: am avut astă noapte confirmarea că va fi de Marti într'o săptămână. Yachtul dumitale va fi gata la dajtta aceea?

— E gata de pe acum – răspunse doctorul. — Dela cine ai avut confirmarea?

— De Ia unul din şefi.

— E un lucru greu de făcut – spuse Peai- dleton, cu îndoială.

Demonico râse cinic.

— Nu atât de greu, dacă eşti dispus să plăteşti mult – spuse el.

— Cum poate fi atât de sigur? stărui Pen- dleton.

— Ştie unde e consemnată marfa, – răspunse Demonico. — Dacă, din întâmplare, se va produce o schimbare, mi-o va comunica. Am mai avut doi musafiri interesați ieri, – urmă el. — Pe Legrange şi Daly.

— Doamne Dumnezeule! nu ştiu nimic de asta, nu-i aşa?

— Nu. Deşi Dalg n'ar avea nimic împotrivă. Am mai întâlnit câ {iva Irlando-Americani cari sunt turbați contra Angliei* dar el ii în

trece pe toți. Totuşi, nu te alarma; nu ştia nimic de mica noastră lovitură. Sunt, însă, în curent cu situația financiară a țării, şi am rămas uimit de câte mi-au spus. Dacă nu vrei Să pierzi bani, vinde lire sterline.

Pendleton se uită la el şi întreba:

— De ce?

— Pentru că Anglia nu are altceva de făcut decât să aleagă între bancrută şi etalonul aur.

— Nici nu mă aşteptam la asta – spuse Pendleton. — Aşa rău am ajuns? Dar dece dracu' ți-au sups-o?

Demonico surâse pu {in.

— Nu e pentru prima oară că am avut afaceri cu aceşti doi domni – urmă el. — Ne înțelegem de minune toți trei. Şi planurile noastre se vor realiza. In orice cazz, pentru a reveni

la ce ne interesează, Drummond şi Standish trebue regăsiţi, şi când vom pune mâna pe ei, nu mai trebue să ne scape. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare mai puţin verosimil ca Drummond să fi plecat la Paris. Ce motiv serios avea să plece aşa dintr'odată, Dumineca dimineaţa? De aceea, sau se află liniştit în casa lui, în care caz are un personal bine disciplinat, sau—asta e cu mult mai probabil – a părăsit oraşul şi se ascunde pe undeva.

— În cazul acesta, va fi cu totul imposibil să punem mâna pe el – spuse Pendleton. — Oricum, sigur că a Spus şi poliţiei tot ce ştie.

— Dar ce ştie? Că a fost drogat, noaptea trecută, de nişte persoane amestecate în asa

sinarea lui Sanderson. Toată lumea va cunoaşte asta, după ancheta de mâine. Mă ştie cum sunt, dar nu cum o să fiu peste o jumătate de ceas. Ştie de Old House, care acum e pustiu. Ştie că a luptat ca să-şi salveze viaţa, în curtea interioară, dar deoarece nu şi-a omo- rât adversarul, ci numai l-a ameţit, nu poate să aducă nicio dovadă. Dragă Pendleton, moartea foarte necesară a lui Sanderson, a şi devenit o *cause célèbre;* e foarte probabil că Stan- dish şi Drummond vor mai avea foarte puţin de spus despre ea. Ei nu ştiu care e rostul nostru în toată afacerea; nu ştiu unde sunt eu, nici unde-s oamenii mei, deoarece toţi sunt împărţiţi acum. Şi în sfârşit, important e, că niciodată nu vor afla soluţia cifrului. Apoi, aranjamentele noastre sunt făcute, ultimele dispo- ziţiuni luate; vom mai fi încă vreo câteva zile în ţară. Aşa văd èu situaţia, deşi mărturisesc sincer că m'aş simţi mai la largul ir. Eu, dacă ar fi amândoi expediaţi pe lumea cealaltă. Şi când vor fi găsiţi, trebue expediaţi, după cum am mai spus-o. Oameni cari pot chema o bandă de prieteni, să le dea o mână de ajutor, cum au îăcut-o aceşti doi, sunt mult mai de temut decât Poliţia.

— Aş vrea să fiu tot atât de încrezător ca d-ta – spuse Pendleton, îngrijorat.

— Doar nu ţi-o fi teamă? făcu Demonico, cu un accent sarcastic. — Ce te îngrijorează atât?

— Conversaţia pe care am avut-o cu Drum- mond la sindrofia aceea – răspunse celălalt. — Am credinţa că mă bănuieşte.

— Absurd! strigă Demonico. — De unde

putea să aibă bănuieli? I-a fost imposibil să te vadă în curtea interioară, şi, în orice caz, asta a fost după întâlnirea dumitale cu el. Când l-ai văzut în apartamentul lui Standish, era droejat şi fără cunoştinţă. Ca medic poţi fi sigur de asta.

— Era drogat – recunoscu Pendleton. — De asta sunt sigur.

— Încă ceva – adăugă Demonico. — Dacă ar avea vreo bănuială împotriva dumitale, nu-î mai mult ca probabil că ar fi spus-o, când a fost în curtea interioară? Ştia că doi bărbaţi şi o femeie se uitau la el; ştia că unul din bărbaţi sunt eu, pentru că i-am vorbit. Sigur că dacă te-ar fi suspectat, ar fi strigat-o.

— Poate că ai dreptate – spuse Pendleton. — In orice caz, vom lucra, punând înaintea noastră ipoteza că nu ştie nimic. Şi dacă nu ştie el, nici Standish nu ştie.

— Mai este ceva, care, după părerea mea, duce la aceiaşi concluzie – continuă Demonico. — Dacă presupunerea dumitale, că te-ar îi bănuit, ieri când v'aţi găsit împreună, ar fi! dreaptă, atunci aceste bănuieli ar fi trebuit să existe şi. Înainte de sindrofie. Dacă nu ţi-a spus nimic, în curtea interioară, ar fi trebuit să-ţi facă măcar o aluzie, la sindrofie.

— Afară numai dacă îşi joacă admirabil rolul – spuse Pendleton.

— Dar ce dracu' ţi s'a întâmplat, omule? strigă, mâniat, Demonico. — Dacă nu mă îngrijorez eu, ce-ţi mai pasă d-tale? Caută mai bine să nu mă vadă niciunul din servitorii d-tale când o să urc sus: vreau să aduc câteva modificări radicale înfăţişării mele. Apoi,

o să urmez pilda Iui Drummond… o sa plec la Paris.

— Totul e în regulă – spuse Pendleton, întorcându-se dela uşă, iar Demonico, după o privire repede prin hali, urcă

repede scările.

— N’am prea înțeles când vorbea să vindem lire sterline, spuse Numărul Patru, după ce uşa se închise.

— E uşor de înțeles – spuse, scurt, Pendleton. — Dacă tara are dificultăți serioase, şi nu poate să-şi facă plățile, valoarea lirei scade, la cincisprezece şilingi, de pildă. Aşa C, ă dacă vând o liră sterlină acum, iau douăzeci de şilingi pe ea, pe când dacă o cumpăr mai târziu, capăt numai cincisprezece şilingi. După cum vezi, un câştig net de cinci şi irigi.

— Dar dacă nu scade?

— Nu e nimic. Nu pot pierde altceva decât comisionul. Nu poate să se urce peste douăzeci de şilingi. Interesantă afacere, nu e aşa? Ştiam că treburile nu merg prea bine, dar nu credeam că situația e chiar atât de gravă. E un prilej bun de dat lovituri.

Se aşeză la birou şi începu să se uite printre hârtii, în timp ce celălalt îl privea curios.

— Eşti un tip extraordinar, doctore – spusie Numărul Patru, după o lungă tăcere. — Poți să trăieşti în pace cu toată lumea, n’ai nevoie de nimic. Totuşi, te amesteci în tot soiul de aventuri primejdioase. De ce dracu faci aşa?

— Goana după senzații – răspunse Pendleton. Mai târziu sau mai devreme, ne molipsite pe toti. Hei, doamnă! Poți să-mi spui oe cauți aici?

intrase. Avea părul sur, şi toaleta, după părerea lui Pendleton, potrivită cu vârsta ei. Câtva timp se uită la ei cu un *face ă maitt,* în timp ce Pendleton continua să stea la biroul lui, mirându-se din ce în ce mai mult de această apariție neaşteptată.

— Sir Richard Pendleton? întrebă ea, privind stăruitor la dânşii.

Vocea el era muzicală şi plăcută. Doctorul se indină.

— Da, eu sunt – spuse el. — Doriți s|S

mă oonsultati? ’

— Da şi numai pentru a te ryga să-mi ascunzi pantalonii pe care i-am lăsat sus • împreună cu celelalte lucruri din ladă, în- tr’un loc sigur.

Glasul era de femeie şi câteva clipe Pendleton se uită la ea aiurit. Apoi înțelese şl căzu pe scaun, de surprindere.

— Dragă Demonieo – strigă el – primeşte felicitările mele. E cea mai minunata deghizare pe care am văzut-o. Nimeni, *dat absolut nimeni,* nu te va recunogşte. E superb.

Demonioo surâse:

* – Nici chiar Drummond.

CAP. VIII.

Lui DAPHNE FRENSHAM toată întâmplarea i se părea un vis urât. După fum îî prezisese Drummond, fusese aqost, ată când. Pă

răsise casa; îşi îndeplinise de minune sarcina. Nu-i fusese greu să joace rolul de fată în casă; era convinsă că-1 înşelase pe urmări- tor. Mai mult, ştia că n'a fost spionată: au-, tobuzul în care se urcase era gol. Când coborî, strada era deşartă. Îşi găsi patroana rău dispusă, când se duse ia serviciu Luni dimineața.

Dar nu trecutul îngrijora prea mult pe Co- rina Moxton, ci mai ales viitorul imediat. Cu o zi înainte luase masa împreună cu Sir, Richard şi grijile lui trecuseră şi asupra el. Cât de mult ştia Drummond? Nu era bine să afirme că nu ştia nimic; nu era bine, săi creadă că până nu are probe decisive, Drum- mond nu putea vorbi; oamenii cu conştiința vinovată doresc şi mai multă siguranță. Ce ştia şi ce avea să spună la anchetă?

Ca şi Demonico, era convinsă că nu plecase la Paris. Nu vedea ce motiv puternic l-ar fi putut împinge să părăsească {ara într'o Duminecă dimineață şi să plece în Franța. Şi chiar dacă ar fi fost aşa, faptul că dispăruse fără urmă îl făcea şi mai primejdios.

Corina Moxton nu-şi desmintea caracterul rău. Atâta timp cât nicio umbră de bănuială nu plutea asupra ei, puțin îi păsa de ceilalți. Nici. De Sir Richard nu se sinchisea prea mult; o interesa numai în măsura în care prinderea lui ar fi atras şi arestarea ei. Şt deşi nu auzise conversația lui cu Drummond Ia sindrofia de deunăzi, rămăsese totuşi cu o impresie neplăcută.

— Scrisorile dv „Miss Moxton.

Daphtie Frensham i le aduse lângă pat.

— Ce fel de scrisori?, strigă ea, nervoasă.

— Cererile obişnuite de autografe – răspunse secretara. — Două invitații la masă, câteva rânduri de la agentul de publicitate şi o cerere a doctorului Speedworthg să întrebuințați rouge-ul său de buze.

Îi întinse scrisorile şi steaua de cinema i le smulse. Ce ştia Drummond? Ce o, să spună la anchetă? Să-l ia dracu'l Să-l ia dracu' şi pe Pendleton! Să-l ia dracu' şi pe mizerabilul acela de Numărul Patru, pentru că n'a fost în stare să-l omoare.

— Ia spune-mi, cum se fac anchetele aici?

Daphne Frensham se arătă surprinsă de întrebare:

— Mă tem că nu ştiu prea bine, Miss Moxton – spuse ea. — N'am asistat niciodată. După câte un auzit, este un om căruia îi zice ooroner (judecător de instrucție), şi care prezidează pe nişte jurați ce dau verdictul. Dar de ce mă întrebați?

— Publicul are acces?

— Cred că dai Procedura este totdeauna publică.

— Interesează-te când o să se facă ancheta asupra asasinării tipului acela care a fost o- morât Vineri, şi i s'a ars casa.

— Vreți să spuneți Mr. Sanderson?

Daphne Frensham nu putu să-şi stăpânească un uşor tremurat al vocii. Acolo în pat, în fața ei, sta, dacă nu autorul principal al crimei, cel puțin cineva care asistase cu sânge rece la ea. Şi acum vorbea liniştită despre anchetă, şi dorea să asiste la ea.

— Fireşte, de Sanderson vreau să vorbesc!

Secretara părăsi încăperea şi, cu un gest plictisit, Corina Moxton aruncă scrisorile pe jos. Apoi sări din pat. Si iarăşi veşnica întrebare: Ce ştia Drummond? Ce avea să spună?

— Ancheta se face la Hampstead, la unsprezece şi jumătate – spuse Daphne Frensham, întorcându-se.

Corina Moxton se uită la ceas: nouă şi jumătate. Apoi se uită în oglindă la figura ei: avea nevoie de cel puțin trei sferturi de ceas pentruca să şi-o refacă.

— Bine – zise ea. —< Ia curierul şi răspunde, ca de obiceiu.

— E mai bine aşa – se gândi ea. — Va părea senzațional, că Miss Moxton, faimoasa stea de cinema, asistă la o anchetă criminală.

Şi, deodată, în ochii ei apăru o expresia de extaz. Văzu din nou tocul ucigaş care nu era un toc; auzi din nou fluieratul scurt, văzu pe Sanderson prăvălindu-se în scaunul' său, cu capul atârnând, mort. Dacă ar fi putut! măcar să-l suprime înainte de a telefona: asta pricinuise toată încurcătura. Numărul Patru nu avusese şansă. Dar de un lucru era sigură: Sanderson nu adusese nicio acuzație precisă la telefon.

Gândurile i se întoarseră în mod automat! la Standish. Nu-1 văzuse niciodată; nu-i spusese nimic numele Iui şi, totuşi, pe el îl sunase Sanderson. Un fel de detectiv, aşa spusese Sir Richard; mai mult, omul care l-ar ff rănit pe Numărul Patru. Nu putea şti. Însă, mai multe decât Drummond şi încă odată îi apăru înaintea ochilor omul acela înalt. Ce o să spună la anchetă?

Isprăvise să se îmbrace şi se întoarse in salon, unde Daphne Frensham o aştepta cu răspunsurile la scrisori. Unsprezece şi douăzeci: ancheta trebuia să înceapă1.

— Sunt cam nervoasă în dimineața asta —* id-ră Frensham – se sili ea să spună., —> Da-mi scrisorile să le semnez!

îşi puse iscălitura în josul fiecăreia, ne- idându-şi măcar osteneala să le citească. Cea-, sul arăta unsprezece jumătate: ancheta începea,

— Nu mai am nevoie azi de dumnieata, Miss Frensham. Pop să-ți vezi de-ale dumitale.

— Mulțumesc – răspunse cealaltă – dar mai trebue să transcriu articolele despre dumneavoastră, din ziare. Aş prefera să isprăvesc asta înainte de plecare,

Corina Moxton se uita Ia Daphne Frensham, care strângea

scrisorile metodic şi simți o ’dorință puternică să i-o spună verde, în’ față: Ce fată proastă! Nu putea să priceapă; că dorea să fie singură! In sfârşit, secretara părăsi încăperea şi Corina Moxton începu să se plimbe nervoasă prin cameră.

Douăsprezece fără un sfert: începuse. Poale că în clipa aceea, fuseseră rostite cuvintele care puteau să-i sfârşească cariera, nimicind-o în ochii lumii… Dumnezeule! Nici nu se gândea Ia asta!

— Miss Frensham I chemă *ea* țâre. Jr- Misa Frensham!

Secretara apăru. ’

— Spune-mi, Miss Frensham, ce se poafa* întâmpla în țara asta, când cineva asistă W comiterea unei crime?

— După câte înțeleg, vreți să întrebați ce se întâmplă aceluia ce asistă? spuse fata, după un timp de gândire.

Corinei Moxton îi veni s’o bată. Ce a- tea fata asta azi? Ce voise să spună? Si ce înțelesese? Că acel cineva va fi spânzurat?

— Chiar dacă dânsa n’a fost părtaşă? strigă ea.

— Dânsa?

Daphne Frensham îşi ridică sprâncenele:

— Va să zică e vorba de o femeie? Nu este nicio deosebire, miss Moxton: în Anglia se spânzură femeile, la fel cu bărbații. Şi probabil că era complice – iirmă ea – altfel ar fi anunțat poliția.

Corina Moxton îşi muşcă buzele şi unghiile i se înfipseră în carne. Trebuia să se supravegheze şi să nu mai vorbească la întâmplare: nu mai era nicio îndoială că secretara ei se uita şi mai bizar la ea.

— Mulțumesc, Miss Frensham. Asta se întâmplă într’un nou film pe care-I prepar. Poți pleca.

Spânzurată! Cerule, ce nebună fusese că se’ dusese! De ce nu-i spusese mizerabilul acela de Pendleton că risca spânzurătoarea? Nu, nu era posibil; nu era drept; nu putea fi spânzurată. Nu făptuise ea crima: nu poți să spânzuri pe cineva, numai pentru că a privit la un asasinat.

O spaimă nestăpânită o Cuprinse, şi năvălind în camera de culcare începu să-şi arunce lucrurile într’un geamantan.

Trebuia să fugă, să părăsească țara cât mai era timp.

— Plecați, d-ră Moxton?

În pragul uşii sta Daphne Frensliam, ai Cu O sforțare supraomenească Corina Moxton se Stăpâni. Dacă vreo forță supranaturală ar fi lovit-o de moarte pe secretara ei, ar fi dansat” cu bucurie pe corpul ei.

— După câte ştiam, copia! articolele dirt ziare, Miss Frensham – strigă ea, furioasă – îmi face impresia că-ti bați joc de slujba dumitale şi întreci măsura.

— Îmi pare rău, iyiiss Moxton – spuse, blând, Daphne Frensham. Ceeea ce făceam nu e urgent şi am crezut că e mai bine să vă ajut la împachetat.

Părăsi odaia, lăsând-o pe Corina Moxton nemişcată. Ce voise fata să înțeleagă? O suspecta? Imposibil. Nimeni n’o putea Suspecta incă… Afară dacă… Dumnezeule! afară dacă’ Drummond nu spusese ceva la anchetă. Dar ce să spună, ce spunea în momentul acesta?

Clopotul dela uşa din față sună lung.

Când Sir Richard Pendleton intră peste câteva clipe, îl primi Daphne Frensham.

— Nu-mi face impresia, Sir Richard —> spuse ea – că d-ra Moxton e bine azi dimineață. A leşinat.

— A leşinat! strigă dânsul. — Mă duc imediat la ea. Când s’a întâmplat asta?

— Când a auzit clopotul – spuse ea, fi pe când Richard se grăbea spre dormitor, un surâs flutura pe buzele ei. — Nu cred că vă1 aştepta pe dv.

Dacă în cuvintele acestea era o uşoară ironie, Sir Richard n’o observă: se ^gândea numai la leşinul1 Corinei şi că avea nevoie de ijutew medical.

— Draga mea – îi spuse el, cu grijă, când deschise ochii – cum s’a întâmplat?

Câteva clipe se aită la el rătăcită, apoi se ridică şi-i prinse mâna.

— A spus ceva? strică ea.

Sir Richard se încruntă, ducând un deget la buze, ca s’o

pună în gardă, şi Corina Moxton văzu pe secretara el stând lângă dânşii,

— Mi-am revenit, mulțumesc, Miss Frens- ham – spuse ea. Îmi pare rău că te-am speriat. M'am simțit rău dintr'odată. Vreau să vorbesc acum cu Sir Richard.

Aşteptă până se închise uşa; apoi îl în* trebă cu patimă:

— Ei, ce s'a întâmplat?

— Absolut nimic – spuse, grav, doctorul.-

— Drummond n'a vorbit?

— Drummond nu era acolo,

— Ancheta s'a isprăvit?

— Da. O afacere formală cu un verdict pur formal. Şi asta nu-mi place.

Dar Corina Moxton nu-i mai da atenție. Ancheta se isprăvise şi Drummond nu spusese nimic. Toată teama ei era fără temeiu. Se ridică veselă.

— Şi când te gândeşti că m'am îmbolnăvit de grijăl strigă ea. — Şi mă întrebam dacă o să spună ceva de mine şi tine. Asta m'a făcut să leşin. Când am auzit soneria, am crezut că e poliția.

— Nu vorbi prea tare, Corino – spuse doctorul. — Secretara ta e în cealaltă odaie. Nu, n'a spus nimic, pe bunul motiv că nu era acolo. Nici Standish nu era. Şi mă întreb, de ce niciunul din ei nu era prezent. Nu-mi

place asta, dragă, nu mi place deloc.

Ea se uită la dânsul fără să priceapă.

— Ce ți-a mai trăsnit acum prin cap? strigă ea. — Doar n'ai fi vrut să se prezinte la anchetă şi să spue ceea ce ştiu?

— De sigur că nu! — răspunse el. — Dar nu pot pricepe de ce nu s'a făcut nicio mențiune de alte fapte în legătură cu cazul a-

Dar Corina Moxton nu mai vroia să fie supărată.

— Hai, Richard! Ce ti s'a lungit aşa fata? Du-te şi fă două cocktailuri şi să mergem apoi la masă!

El ascultă şi se duse în odaia învecinată, dar când se întoarse părea încă plin de grijă.

— Numărul Nouă era şi dânsul acolo – spuse el, închizând

uşa. — L-am văzut. Şi ceea ce mă nelinişteşte, draga mea, e că judecătorul de instrucție n’a cerut juriului Să dea un verdict formal ca acela care s’a pronunțat, decât şi numai la cererea Poliției. Însemnează că mai au speranțe să facă lumină în această afacere.

„De ce nu s’a pomenit nimic de Old House? De ce nu s’a spus nimic de adormirea lui Standish şi a lui Drummond? Cu toții mint acum.. Şi m’aş simți cu mult mai fericit dacă ar da cărțile pe fată.

— Vrei să spui – murmură ea – că politia ştie că suntem amestecați?

— Întocmai. Dacă s’ar fi făcut vreo a” luzle la lucrurile acelea şi nu s’ar fi spuS

” ffihcaâln!’”?’. Aş simti absolut sigur, P* când acum nu ştiu ce să Cred

«i- *Bine,* dar atunci ce ai de gând să iaci?

— Nu cate nimic de făcut – urmă el. —< Tot; ce putem e Să nădăjduim în zile piai jbune. In orioe caz, – reluă el, căutând s’o liniştească – cred că nimeni n’are nici cea mai mică bănuială că erai de fată când a fost ucis Sanderson.

Curajul îi reveni Corinei: era singurul lucru care o interesa.

— A fost foarte imprudent din partea ta, după cum ți-am mai spus – urmă el – şi dacă aş fi bănuit atunci că aveai de gârtd Să te duci, te-aş fi oprit. Dar totul a trecut şi e pierdere de timp să mai vorbim de asta. Ceea ce avem de făcut acum, e să ne sfătuim asupra viitorului.

Făcu o pauză şi ascultă cu luare aminte; apoi, păşind încet prin cameră, deschise brusc uşa, ciocnindu-se aproape cu Daphne Frens- ham, care era acolo.

— Doamne, Sir Richard – spuse ea, calm, – m’ai speriat. E o scrisoare pe care am uitat s’o dau, Miss Moxton; vreți s’o iscăliți acum?

Aşteptă până când ea părăsi camera; a- poi se întoarse brusc către Corina Moxton:

— Secretara ta e sigură? întrebă el, cu «ace scăzută. — Aş fi putut jura că am auzit un sgomot acolo, în clipa când am

deschis uşa.

— Mărturisesc că am fost puţin indiscretă azi dimineaţă – şopti ea, cu o umilinţă- neaşteptată la dânsa. — Am devenit foarte nervoasă, Richard; mă gândeam tocmai la ce-mi spuseseşi ieri de Drummond1. Începusem să

mă întreb ce rai s'ar putea întâmpla dacă poliţia ar descoperi că eram prezentă când San- derson a fost omorât.

— Dumnezeule! Corino, doar nu i-ai spus şi ei ceva de asta? strigă el, înspăimântat.

— Nu, dragul meu, nu. Am vorbit numai de un caz ipotetic.

— Bine, dar dacă vrei să-mi asculţi sfatul, să nu mai vorbeşti deloc. Avem destule pe cap şi aşa, fără să ne mai încurcăm şi în altele. Şi n'aş vrea ca fata asta să se a- mestece în treburile noastre. Şi acum, am o întâlnire dela care nu pot lipsi, dar ne vom întâlni pentru masă la „Ritz", la unu şi jumătate. Şi nu uita: stăpâneşte-te!

Corina Moxton îl privi plecând. Fusese imprudentă, o ştia. Mai ales clipa aceea nesăbuită de panică, atunci când începuse să-şi facă bagajul. Chestia e dacă *dânşii* ştiau ceva precis.

Deodată îi veni o idee. Nu costa nicio Sforţare, şi-ar putea aranja lucrurile odată pentru totdeauna. Luă cartea de telefon şi căută numărul lui Drummond. Va telefona acasă la el şi-i va cere să vie la ea diseară. Va putea, astfel, să afle unde se găseşte, la Paris, sau undeva în Anglia.

Îi răspunse o voce de bărbat, – servitorul lui Hugh.

— Îmi pare rău, doamnă, dar Căpitanul Drummond a plecat la Paris. Nu ştiu când se întoarce. Să-i transmit vreo comunicare din partea doamnei?... Să vă facă o vizită, seara, când se va întoarce?... Foarte bine, doamnă.

Puse la loc receptorul: era sau nu adevă

rat, versiunea părea verosimilă. Şi după câtva timp, când goli un al treilea cocktail, viaţa începu să-i pară mai roză. Toate astea i s'au năzărit lui Sir Richard, după conversaţia cu Drummond; ea era în afară de primejdie. Şi chiar dacă

doctorul era suspectat, nu a-~un motiv să fie şi ea.:

În orice caz, ar fi bine să scape de Daphne Frensham. Fata trebue să fi suspectat ceva în dimineața asta, chiar dacă nu bănuia tot adevărul. Şi ar fi mai bine s'o dea afară cât mai curând.

— Ascultă, Miss Frensham – spuse ea, oprindu-se, pe când se ducea spre camera de culcare – cred că şi în meseria dumitale, ca şi într'a mea, e obiceiul să se dea preaviz. Săptămâna viitoare voiu' pleca la Berlin. Aşa că n'o să mai am nevoie de dumneata, începând de Lunea viitoare. Cred că îți convine aşa?

— Mulțumesc, da, Miss Moxton – spuse Daphne Frensham.

— Îți voiu da răgaz să-ți găseşti altă situație şi fireşte că voiu da referințe bune.

Intră în camera ei: totul era bine. Fata luase foarte normal întâmplarea; nu se arătase surprinsă. Când străbătu din nou camera, spre uşa din față, o văzu, cu capul aplecat pe masă, absorbită de lucrul ei.

Daphne Frensham aşteptă până când auzi închizându-se uşa din față; apoi, împingân- du-şi scaunul, aprinse o țigaretă. Se încruntă puțin. Îşi dădea seamă că motivul dat de Corina, nu era cel real.

După câtva timp, se duse în odaia alăturată si chemă Ia telefon pe Petre Darrell.

— Vrei să luăm masa împreună? întrebă ea.

— Cred şi eu că da – răspunse el. — Unde şi când?

— Cât mai repede posibil, spuse ea. Şi în- tr'un loc liniştit..*

Fixară un restaurant retras, şi, cu un sfert de oră mai târziu, îl găsi aşteptând-o.

— Am fost urmărit – spuse el, pe când îşi strângeau mâinile; – altfel, nu s'a mai întâmplat nimic nou zilele acestea. Tipul care mă urmăreşte e acela care mănâncă macaroane în fund. Dar… ce mai noutăți?

— Am fost concediată – răspunse ea, după ce luară loc. – Mi (s'a dat un preaviz de o săptămână, azi dimineață.

— Ai pătit-o – spuse el – totuşi, nu are nici cea mai mică importantă: o săptămână va fi deajuns. Am fost în legătură cu Hugh Drummond şi cu prietenul său Stan- dish, azi dimineață; părerea lor e că dacă este sa se întâmple ceva, va fi în foarte scurtă vreme. Dar cum de te-a concediat?

Îi povesti pe scurt cele întâmplate.

— Ceea ce e mai prost – încheiă ea – e că nu am descoperit nicio noutate, şi ce e şi mai rău, e că Pendleton mă bănuieşte. Era să mă izbească cu uşa tocmai când ascultam. Dar ia spune, unde-i Căpitanul Drummond?

— În New Foresf, Ia Falcombridge Arma răspunse el. — Se războiesc cu cifrul acela, şi se ascund pentru câteva zile.

— Ce s'a întâmplat la anchetă? întrebă fata.

— Totul s'a isprăvit în zece minute, Bill

şi eu am spus' ce-aveam de spus, şi judecătorul de instrucție ne-a ordonat, literalmente, să ne ținem gura, când am vrut să vorbim şl de cele ce nu ne priveau pe noi.

— Tocmai asta îl îngrijorează pe Sir Ri- chard – observă ea, – Am auzit deajuns azi dimineață.

— Dar bine că-mi adusei aminte! spuse el, deodată. — Nu e nicio primejdie dacă vreunul din banda lor te recunoaşte?

— Nimeni din ei n'a fost pe acasă. Afară de Sir Richard, bine înțeles.

— Pe mine nu mă cunoaşte – spuse Dar- rel, uşurat. — Şi pentru că e numai unul din ei aici, şi acela mă supraveghează pe mine, în- toarce-te acasă! Nu uita adresa lui Drummond, dacă ai, din întâmplare, nevoie de el. Numărul său de telefon e Brockenhurst 028. Dar fii cu băgare de seamă când îi telefonezi I

— Bine că-mi reamintii! — spuse ea, deodată. — Uitasem cu totul. Corina l-a chemat la telefon azi dimineață.

— Cum asta? exclamă el, – Dar nici nu ştie unde este.

— L-a căutat în apartamentul său din Londra – explică ea. — Probabil că i-a răspuns Denng.

— Ah, atunci nu e nicio primejdie, – spuse Darrell, uşurat. — Nici el nu ştie unde e Hugh.

— Probabil că voia să-l ro^ge să vie la ea să ia un cocktail

– continuă fata. — Am auzit-o spunând: „Transmite-i invitația mea când se va întoarce”.

— Ştii – spuse Darrell, cu se. Ripzitate – suntem foarte imprudenți.

— Ce vreî să spui? întrebă ea, surprinsă,

— Văd pe urmăritor că şi-a isprăvit a doua porție de macaroane. Ceea ce arată că suntem de câtva timp aici. S'o fi mirând pe avem atâta de vorbit!

— Ce-i de făcut atunci?

— Am o propunere – răspunse el, grav. — Inchipuieşte-ți că, – îți vei da seamă că spun asta numai ca să păcălesc pe mâncătorul de macaroane, – închipuieşte-ti ca genunchiul du- «mitale stâng s'ar apropia puțin de genunchiul meu drept; s'ar atinge chiar. Văzând1 asta, ar. Trage concluzia că discuția noastră care avea, fără îndoială, ca subiect dragostea, merge spre succes.

Dânsa surâse.

— Cred că ar trebui să ne întâlnim în fie-< care zi, nu e aşa? zise el când, în sfârşit* Se ridicară dela masa lor. — Ca să ne comuni-! căm impresiile, nu de altceva. In orice caz* dă-mi adresa dumitale personală; dacă n'o să mă simt bine, o să viu la dumneata ca să-ți țin mâna într'a mea.

îşi însemnă adresa în blok-notes, şi o iâK sială pe Daphne într'un taxi.

— O să spun şoferului să te conducă în Selfridges – îi şopti el prin fereastră. — jvlai încolo, după ce te îndepărtezi, dă-i adevărata adresă. La revedere, dragostea mea.

Aşteptă până maşina dispăru, apoi „cu un surâs amabil, se întoarse spre consumatorul de macaroane, care ieşise tocmai din restaurant.

— Acum, domnule – spuse el – sunt cu totul la dispoziția dumitale. Putem sta puțin de vorbă, apoi, cu amabilul dumitale consim

țământ, propun să mergem la clubul meu. Nu vrei? Bine, bine, cum doreşti. In acest cai, trebue să te părăsesc. Trebue să fiu îmbrăcat pentru masa de seară la şapte şi jumătate.

Şi precis la ora aceasta auzi telefonul sunând în biroul lui; la celălalt capăt al firului era Daphne Frensham.

— Dragă – spuse el – oe idee admirabilă!

— 1 Ascultă, Petre! — auzi glasul ei, puţin nerăbdător, – S'au întâmplat fapte noul în după amiaza asta. Trebue să te văd numaidecât. Unde ne putem întâlni?

El chibzui câteva clipe.

— Ascultă dragă, – spuse apoi, liniştit – cel din urmă lucru ce trebue să-l faci, e să dai naştere la vreo bănuială. Pe de altă parte toti ştiu unde locuiesc. Dacă viu la dumneata voiu fi urmărit; te-ar jena să vii la mine?

— Fireşte că nu, dragă – răspunse ea. —* Viu îndată.

Când sosi peste un sfert de ceas, el văzu, după înfăţişarea ei, că se întâmplase ceva serios.

— Dragă Petre – spuse ea, fără nicio introducere – tare mă tem că am dat adresa Căpitanului Drummond.

El simţi cum i se taie respiraţia:

— Ar fi o adevărată nenorocire. Cum s'a întâmplat asta?

Îi scoase haina şi aduse un Scaun lângă foc.

— E mai bine sjo iau dela început – Spuse ea. — Când m'am întors la serviciu după- amiază, nu era nimeni acasă, aşa că n'am făcut

altceva decât să extrag comentariile de presă despre d-ra Moxton, pe care ea le colecţionează. Nu s'au întors decât pe la cinci; s'au dus deadreptul în salon şi au închis uşa. Le-am auzit glasurile în hali, şi era vădit că Pendleton avea chef de dragoste în momentul acela. Şi cum nu 'vroiam să ascult mai mult, am rămas acolo unde mă aflam.

Deodată, am auzit telefonul. Pendleton răspundea, şi, fireşte, n'aveam idee ce se spunea de cealaltă parte. La un moment dat, auzii: „Ardington; la noapte: ora patru”. Asta e tot ce-a spus, dar aceste cuvinte avură un efect extraordinar asupra ei. Mă apropiasem de uşă şi priveam prin gaura cheii. O văzui sărind în picioare şi repezindu-se la dânsul.

— „La noapte!” strigă ea şi în voce avea un fel de extaz. — Richard, asta e minunat!

— „E mai curând decât mă aşteptam, spuse el. — Trebuia

să fie pe Joia viitoare. Mai e aici secretara, dracul s'o ia?

„Asta era pentru mine, şi am alergat înapoi în camera mea înainte ca Să deschidă uşa. Două conflicte în aceiaşi zi, ar fi fost prea mult. Pendleton se ivi în cadrul uşii mele.

— „Eşti într'adevăr un model de secretară – spuse el, cu tonul acela ironic; şi nesuferit care-i era caracteristic. — Credeam că d-ra Moxton ți-a lăsat toată după amiaza liberă.

— „Sunt prea în urmă cu' extrasele astea din ziare, Sir Richard – răspunsei eu, cu foarfecele în mână, Şi aş vrea să termin mai repede

. „Se întoarse în camera cealaltă, şi le-anj auzit murmurul vocilor. Nu era prudent să mă uit iar prin gaura cheii, aşa că mi-am stăpânit curiozitatea, şi mi-am pierdut vremea lipind într'un album nenorocitele de extrase Ce vroia să spună? Niciodată nu auzisem d «Ardington, nici nu ştiam dacă era numele unui om sau al unui loc. Ce-o făcgse pe Miss Moxton să sară în sus de bucurie?

„Atunci veni la mine să-mi vorbească şji m'am uitat la figura ei. Ştii, Petre, că ți-am povestit de întâmplările acelea, când cu accidentul de pe stradă şi cu câinele. Ei biné, avea aceiaşi expresie în ochi când se aşeză la masa mea, deşi îşi stăpânea complect vocea.

— „Mulțumesc, d-ră Frensham – spuse ea – e drăguț din partea dumitale că' te o- cupi de asta. Mâine dimineață n'o să am nevoie de dumneata. Aşa că rămâi azi aici şl isprăveşte ce ai de făcut. ~

— „Bine, Miss Moxton – răspunsei.

„Se întoarse la Pendleton şi iarăşi n'am îndrăsnit să ascult; am stat aşa, fumând1, incapabilă să aud o vorbă din cele ce spuneau. In sfârşit, uşa se deschise şi plecară, după obiceiul lor, la vreun cocktail-parfg,

— „E mai bine să plecăm, sau va fi prea târziu – spuse Sir Richard. — I-am spus lui Parker să aştepte.

— „Doar n'o să-l iei şi pe el Ia noapte î. Exclamă ea.

— „Fireşte că nu – răspunse el. — Voiu conduce eu singur.

„Uşa din față se deschise şi eî plecară, lăV săndu-mă mai încurcată ca oricând. Parker,

e şoferul lui Sir Richard şi daca e un lucru pe care doctorul are oroare să-l facă, e să conducă automobilul. Din cauza căror evenimente excepționale Se hotărâse să conducă singur maşina? Evident, trebuia să se întâmple ceva, ce nu trebuia să afle Parker. Nu crezi Că e aşa, Petre?

— Mi se pare foarte probabil, draga mea, o mărturisesc. Dar cum ai trădat adresa lui Hugh?

— Tocmai la asta ajung – urmă ea. — îmi munceam creierul ca să pricep ce vroiau să facă; după câtăva vreme te-am chemat la telefon. N'a răspuns nimeni şi nu ştiam unde e clubul dumitale. Aşa, ca o prdastă ce surtt, m'atn gândiit să caut pe Căpitanul Drummond. Casa era pustie şi ştiam că vor lipsi măcar *m* ceas. După câteva clipe de gândire, am chemat Falcombridge Arms şi am întrebat de fel. Şi în timp ce aşteptam să vie la telefon, m'am uitat din întâmplare primprejur: în pragul uşii sta o femeie. '

., 0 clipă sau două am privit la ea cu cea mai profundă stupefacție: nu-mi puteam^ în- fehipui de unde se ivise. Era de vârstă mijlocie, cu părul sur şi foarte bine îmbrăcată. Tocmai vroiam s'o întreb cine era şi ce vroia, când Căpitanul Drummond veni la telefon* Cred că şi-a închipuit că sunt complect iditfata, —1 „Dumneata eşti, Mr. Johnson? spusei „luând primul nume ce mi-a trecut prin cap. – „Allo! Miss Frensham – răspunse el.

Îți recunosc vocea. Ce-ai să-nu spui-

„îmi pare rău – strigai—număr greşit* Şl am închis telefonul*

— „Ce plicticos e când se întâmplă de astea, ; Im e aşa? spuse femeia, intrând în cameră.

— „Pot să te întreb cine eşti şi ce vrei? întrebai eu.

— Probabil că eşti secretara Corinei – zise ea, ' fără să-mi răspundă la întrebare. — «Mi-a spus că eşti încântătoare.

— Primul lucru just ce l-am auzit de la Corina – spuse Darrell, zâmbind.

— 'Taci Petre, e lucru serios, fim continuat să vorbim câtva timp şi, în cele din urmă, am descoperit că e o doamnă

Merridick, care cunoştea pe d-ra Moxton de ani de zile şi avea o cheie a casei. Ceea ce mi s'a părut într'adevăr extraordinar. Dacă era prietenă atât de intimă cu ea, de ce nu se mai folosise niciodată, de cfy2ie? După câte ştiam, era pentru prima oară că venise în casă, cel puțin ziua, de când1 aveam serviciul. Totuşi trebue să recunosc că a fost foarte drăguță: m'a întrebat ce fac, unde locuiesc.

— Ceea ce sper că nu i-ai spus – „o întrerupse Darrell, îngrijorat.

— Fireşte că nu! I-am vorbit numai de mama mea. Dar ca să isprăvesc, Petre, n'am auzit-o deschizând uşa din față, aşa fă nu Ştiu când a intrat. Şi nu pot fi sigură cât a stat în pragul uşii. M'a auzit întrebând de Căpitanul Drummond şi pomenind de Falcon- bridge /irms? Niciun muşchiu de pe fața ei n'a tresărit când am spus Mr. Johnson, dar asta nu înseamnă nimic.

— E adevărat – recunoscu Darrell. — Ceea ee e urgent, e ca Hugh să fie prevenit Trebue să-l caut numaidecât

pf* Mai aşteaptă puțin, Pețâje» trebue să încercăm să aflăm ce e cu afacerea aceea, *Rr~* jdjngton. La început, după cum' U-am spus, nu-mi puteam da seamă dacă era vorba de un om sau de un loc. Dacă e un om, de ce ora patru dimineață? Şi de ce nu trebue, sal conducă Parker? „

— Este vreun loc numit Ardington? întrebă Darrell.

— Da, este. M'am uitat în dictionarul\gep- grafic. E un sat de vreo două sute cincizeci late locuitori, pe undeva în Midiand, la vreo două sute şaizeci de kilometri de Londra.

— Dar, draga mea, ee idee U s'a năzărit să aleagă un saț ca ăsta, la o oră atât Ide neobişnuită? Sunt nebuni sau îşi bat joc?

— * Nid eu nu înțeleg nimic, Petre.

Darrell înaltă: din umeri.

— Bine, mă dau bătut. Dar gel dintâi lucru de făcut e să chemăm pe Hugh la telefon Şi să-l prelvenim că e foarte posibil ca ascunzătoarea lui să fi fost descoperită. Apoi, ne vom gândi în toată tihna la afacerea asfa Ardington.

Se îndreptă spre telefon, când ea îi puse mâna pe braț:

— Petre, am o id|ee! Să nu telefonăm. Să mergem chiar noi.

— Asta e o idee straşnică! strigă dânsul. — Iti garantez că de data aceasta nu viom mai fi urmăriți de niciun mâncător de macaroane.

— Asta n'are nido importantă. Simt instinctiv că d-na Merridick a auzit tot ce-am vorbit la telefon, aşa că adresa le e cunoş-

cută. Să mergem acolo şl să-l prevenim. Prin telefon nu se poate vorbi bine. Să plecăm mai repede.

El îi zâmbi:

— Bine, îngeraşule, plecăm. O să telefonez la garaj să fie maşina gata în zece minute.

CAP. IX.

Sosiră LA FALCONBRIDGE la zece şi jumătate; se opriră în sat ca să întrebe de adresa hanului.

— Prima la stânga, domnule – spuse polițistul local – dar dacă cumva căutați camere pentru la noapte, mă îndoiesc că veți găsi. S'a întâmplat un accident grozav, acum un ceas.

— Ce accident? strigă Darrell, simțind o frică subită strângându-i inima.

— Jumătate de hotel a fost aruncat în aer – răspunse polițistul.

Nu mai primi răspuns, căci automobilul porni înainte ca un bolid.

— Ce s'a întâmplat, Petre? strigă fata, cu voce speriată.

— Dumnezeu ştie, draga mea – răspunse el, abătut. — Da, r o să aflăm îndată... Hotelurile 'nu sar în aer fără motiv. Doamne, uite acolo!

Hotelul Falcombridge se ivise şi cu toate că polițistul exagerase, se vedea că avusese loc un accident. O mulțime 'de oameni se plimbau ici-colo cu lanterne în mână; la lumina lor

se putea vedea o crăpătură largă în zid '

— I Bagă de seamă, domnule *yr* se auzî jo voce din mulțime – tot drumul e acoperit cu sticlă sfărâmată.

— E cineva rănit? strigă Darrell, îngrijorat.

— Doi domni, care erau în odaia unde s’a produs explozia.

— Sunt morți?

— Nu, domnule, dar e o adevărată minune că au scăpat. Amândoi şi-au pierdut cunoştința.

îşi făcu drum prin cercul de săteni curioşi spre intrarea din față a hotelului,. Unde un om „care era, vădit, hotelierul, corfv&sft a- prins cu doi polițişti.

— Scuzați-mă – spuse Darrell, întrerupân- du-1 – care sunt numele celor doi răniți?

— Căpitanul Drummond şi d-1 Standish >— răspunse hotelierul. — Ii cunoaşteți?

— Foarte bine chiar – răspunse Darrell. «— De fapt, am venit delà Londra cu automobilul, numai ca să-i văd.

— Atunci poate o să fiți în stare să aruncați puțină lumină în întâmplarea asta extraordinară – spuse celălalt.

— Mai întâi aş dori să aud exact çp s’a întâmplat.

— Pot să vă spun numai ce-am auzit cu toții. Cu vreo trei sferturi de ceas în urmă, eram în biroul meu; în sala de aşteptare Se plimbau mai multe persoane. Deodată, se auzi O’explozie asurzitoare, ca’. E a cutremurat întregul hotel.” Se produsese în camera pe care o ocupau cei doi prieteni ai dv. Portarul hotel uluise repezi sus. Toată camera şi mobilele

din ca s€ sfărâmaseră. Ferestrele dispăruseră şi în zid era o gaură enormă. D-l Standish zăcea într’un colt, în nesimțire. Căpitanul Dram- mond a fost svârlit pe fereastră afară; l-am găsit pe alee. Pot să vă întreb, domnule, dacă făceau experiențe cu un nou fel de explozibil?

— Nu, de asta sunt sigur – răspunse Darrell. — Unde sunt acum?

— În camera de culcare. Doctorul i-a văzut pe amândoi. Ah, iată-1.

Darrell se întoarse spre noul venit.

— Ce noutăți dela bolnavii dumitale, doctore?

— Amândoi trăiesc – spuse medicul – deşi nu-mi pot explica deloc, cum de n’au fost rupți în bucăți. Şi ce-i mai de mirare încă, e că n’au răni vizibile. Dacă au sau nu leziuni

interne, asta n'aş putea spune pentru jnoment. Cel mai mare dintre domni, care a Jfost găsit pe alee, şi-a revenit cel dintâi, Fața îl este sgâriată – probabil din cauza pietrişului. Cred însă că se va restabili mai repede ca celălalt.

— Şi cât timp o să treacă până atunci? întrebă Darrell.

— E imposibil de spus. Se cunosc cazuri, când pacientul a zăcut fără simțire săptămâni întregi. Dar, din fericire pentru. Ei a- mândoi, sunt bărbați foarte puternici, aşa că sper că-şi vor reveni în curând.

— Aş vrea să ştiu, întrebă Darrell, dacă au avut vreun vizitator astă seară.

— Trimit după portar – şpuse hotelierul. — Dean, urmă el, când acesta sosi, a venit vreun vizitator la Numărul 3, astă seară?

— Nu, după câte ştiu, domnule – răspunse portarul. — Nimeni n'a venit la hotel, afară de doamna care a luat după amiază o cameră.

— Ce fel de doamnă?

— Intre două vârste, domnule, cu părul puțin albit.

— E în hotel acum?

— Cred că da, domnule: a luat o cameră.

— Probabil că după explozia aceea, n'a mal rămas în ea. E în hali?

Portarul se uită primprejur; apoi clătină capul.

— Nu e aici, domnule. Să mă duc la Numărul 17, să văd dacă e acolo?

Hotelierul se uită întrebător la Darrell, care dădu din cap.

— Dă ca pretext că vrei să-i duci apă caldă. Acum, domnule – urmă el – e limpede că ştiți ceva.

— Să aşteptăm până se întoarce Dean – spuse Darrell. — Se poate să rrfă înşel.

Peste câteva minute portarul se întoarse, părând foarte mirat:

— Nu e acolo, domnule. M'am interesat afară; a plecat cu automobilul ei.

— Ce nume şi-a trecut în condica de pasageri? întrebă Darrell.

— Putem vedea asta în birou, domnule.

Străbătură hall-ul, şi deschiseră registrul:

„Eva Mathews, Londra”. Atâta scria.

— Doamna spunea că s’a speriat de explozie şi că nu mai vrea să stea.

— Se poate să mă’nşel – spuse Darrell – dar cred că dacă am putea pune mâna pe

Eva Mathews, din Londra, am găsi şl pe autorul crimei.

rh Dar c€ legătură era între această femeie şi cei doi? E o chestie de dragoste?

— Poji fi sigur că nu – spuse Darrell, cu un zâmbet amar. — Nu: motivele sunt foarte simple: Căpitanul Drummond şi d-1 Ştandish erau amestecați în asasinarea lui San- derson, despre care presupun că ati citit cu tot». De aceea nu sunt deloc simpatizați de banda care a comis1 crima.

— Să încercăm să punem mâna pe această doamnă Mathews – spuse unul din polițişti.

— Nu cred să reuşeşti! — spuse, calm, Darrell. — N’o s’o mai vedem niciodată, şi chiar dacă am găsi-o, nu este nici umbră de dovadă împotriva ei. Dar ce e, dragă?

— Am obosit să tot stau în automobil, Petre – spuse Daphne Frensham, venind spre ei. — Cum se simt?

— Tocmai mă duc sus să-i văd – răspunse Darrell. — Amândoi sunt în nesimțire.

— Mă tem că frica ta era îndreptățită, dragă – zise el, încet. — N’am spus nimic războinicilor de colo, dar Sunt convins că d-na Merridick a făcut isprava. O femeie între două vârste, cu părul cărunt, ce-şi spunea d-na MațhewS, a sosit aici după masă şi a plecat după explozie.

— Petre, niciodată nu o să mi-o iert – strigă ea, izbucnind în lacrimi. — Cum am putut face o asemenea nebunie?

Draga mea*, nu plânge. E unul din ac

cidentele acelea nenorocite ce se pot întâmpla oricui. Şi nu sunt morți: numai knock-out.

— N’ar trebui să le vorbim de d-na Mer- ridick?

— La ce bun, dragă? N’avem niciun atom de dovezi. Doar

bănuieli foarte puternice. Aşteaptă-mă puțin aici; mă duc să văd ce fac răniții.

II găsi pe Drummond gemând şi zvârcolin- du-se în pat. Fata şi una din mâini îi erau bandajate. Delira. Standish zăcea nemişcat; numai respirația slabă arăta că e în viată.

Intre timp, doctorul îşi făcu apariția, vestind că ambulanta era Ia poartă. Darrell avu o idee:

— Ascultă doctore, ți-aş fi foarte recunoscător dacă ai face ceva pentru mine. Ai spus' jos că nu poți şti când îşi vor reveni în fire. Aş vrea să spui acelaşi lucru reporterilor, când vor începe să curgă pe aici. Spu-. Ne-le că e chestie de săptămâni. Suntem înconjurați de duşmani foarte prâmejdioşi şi dacă banda care a dat lovitura asta află că se restabilesc repede, s'ar putea să mai facă o încercare de asasinat, pe când dacă îi ştie imobilizați pe săptămâni, poate să-i lase în pace.

Doctorul acceptă:

— Foarte bine! Făcând aşa, nici nu yoiu altera adevărul. Căci, după umila mea părere, va fi într'adevăr chestie de săptămâni, cel puțin în cazul d-lui Standish. JVeti rămâne aici? '

— În noaptea asta, da – răspunse Darrell. —Şi mâine voiu veni la spital să-i văd.

Aşteptă până cei doi fură aşezați în ann bulantă, apoi se duse în hali, unde-1 aştepta Daphne Frensham. Un reporter care sosise între timp, veni deadreptul la dânsul, dar Darrell îl opri scurt.

— Ascultă, dragă Daphne – spuse el – trebue să ne gândim ce e de făcute Dacă, după cum cred1, femeia care-şi zicea d-na Merridick a făcut isprava, un lucru e limpede: Nu te mai poți întoarce la Corina Moxton, căci ştie acum că eşti în legătură cu DrummondL Nu vei fi în siguranță nici în locuința ta, căci e probabil că-ți cunoaşte adresa.

— Nu, n'o ştie, Petre. Nu m'a întrebat niciodată unde locuiesc şi nici nu i-am spus.

— Foarte bine. Să sperăm că vei fi in siguranță. Sunt de părere să luăm camere aici peste noapte, în nădejdea că

Hugh îşi va recăpăta cunoştinţa până mâine dimineaţă. Dacă nu, te întorci la Londra şi te ascunzi; apoi îl chemi pe Bill Leyton la telefon şji-i spui să vie aici.

— Ce vrei să faci, Petre?

— Să rămân pe loc, dragă – răspunse dânsul. — Sau poate să mă duc la un hotel din Boulrnemouth. Trebue să fiu pe aproape când! Hugh îşi va reveni, se poate să fie Ceva de făcut $î el nu e încă în stare să se mişte. Mă dtac să1 iau două camere, apoi, la culcare! Dar încuie-ţi bine uşa! Cu banda asta, nu eşti sigur niciodată.

— Petre! strigă ea, deodată. — Darcu Ardington, cum rămâne?

— Doamne! Uitasem cu tptul de asta. In orice caz, dragă, e prea târziu ca să mai

mergem acolo. Trebue să lăsăm Ardington să-şi poarte singur de grijă. Acum du-te la culcare! Vom vedea mâine ce e cu Drummond1.

Dar când se duseră a doua zi dimineaf’ Ia spital, Hugh delira încă.

— Ce dezastrul spuse Darrell, întunecat. — Dacă au descoperit ceva şi nu-şi vin în fire, va fi prea târziu. Dar ce e, draga mea?

Fata îl apucase de mână.

— Opreşte, Petre, şi cumpără ziarul acela! Mi se pare că am văzut ceva pe afiş.

întoarse maşina şi citiră afişul:

GROAZNIC ACCIDENT DE TREN< LA ARDINGTON.

Zeci de morţi.

Petre luă două exemplare din „Evening Mail’* şi dete fetei unul. Cu litere mari scria:

GROAZNICUL ACCIDENT AL UNUI TREN EXPRES.

Trenul sare de pe Unii pe. Când mergea ca o sută de kilometri pe oră.

NENUMĂRATE VICTIME. * ~:

„Unul din cele mai îngrozitoare accidente de cale ferată din timpurile moderne, s’a întâmplat noaptea trecută lângă satul Arding- ton; tşagicul spectacol nu poate fi asemănai decât cu

acela al dirijabilului „R. 101”, Când s’a prăbuşit’ lângă Beauvaiş, la primul său voiaj spre India. Încă o asemănare între cele două catastrofe: în ambele cazuri, numai o persoană a văzut nenorocirea. Nu de mull am părăsit pe spectatorul accidentului de astă noapte, care încă nu şi-a revenit în fire în

urma celor văzute. Este d-I Herb’ert dela Ferma Plumtree, unde locuieşte d, e vreo douăzeci de ani.

— „Am stat toată noaptea treaz din cauza unui vițel bolnav – ne-a spus el – şi tocmai mă pregăteam să mă duc la culcare, când am auzit expresul apropiându-se. Am aşteptat Să-l văd cum trece. Pe acolo era o curbă mică, pe care trebuia s’o treacă trenul, când deodată, se produse accidentul. Locomotiva păru că sare în aer, prăvălindu-se pe terasa- ment, urmată de toate vagoanele. Era un şgo- mot cum n’am mai auzit în viața mea: totul se nărui, apoi urmă o tăcere de câteva clipe. După aceea urmară strigăte şi răcnete înfiorătoare îmi sfâşiară auzul. Mai erau lumini, deşi unele vagoane se sfărâmaseră. Mulți călători ieşeau pe ferestre.

„Era un tablou îngrozitor, pe care nu-î voiu uita niciodată”.

„Iată povestirea singurului martor ocular; mai dăm câteva detalii suplimentare. Trenul era expresul de noapte; pleca din Scoția spre Londra. Mergea în plină viteză, dar, după câte spune şeful trenului John Harrison, care zace grav rănit într’o casă din vecinătate, nu avea Oi viteză mai mare ca de obiceiu prin locurile acelea. Accidentul s’a întâmplat pe Ia patru şi un sfert dimineața. Atunci s’a produs un lucru inexplicabil. Roatele tenderului părăsiseră întâi şinele, appi locomotiva sări şi ea în gol, cu o viteză de o sută de kilometri pe oră, târând după dânsa trenul încărcat. Mecanicul şi fochistul au fost amândoi ucişi. Sunt treizeci şi cinci de morți şi şapte

zeci şi unu ’de răniți, mai mulți din ei foarte grav. Din nenorocire, nu aici se opreşte totalul pierderilor. Echipele de salvare s’au pus pe lucru, dar trebue să treacă mai multe ora până când se vor putea despărți vagoanele, deoarece au

intrat unul în altul. Probabil că se vor descoperi şi mai mulţi morţi.

„Am avut o conversaţie cu Walter Marton, îngrijitorul vagonului cu paturi, care, printr'c şansă miraculoasă, a scăpat fără nicio rană.

Şedeam la locul meu, citind – mi-a spus el. — Trenul mergea ca totdeauna, când, deodată, am simţit o sguduitură îngrozitoare şi m'am trezit cu capul în perdele. Primul lucru de care mi-am dat seamă e că vagonul sărise de pe şine. Am ieşit afară printr'una din ferestre".

„Şi ceea oe măreşte enorm spectacolul, e Că tot trenul a sărit de pe şine la marginea talazului, cu roţile în sus. Numai două vagoane dela capăt stau cu roţile pe pământ.

„Numărul morţilor în această groaznică tragedie e de patruzeci, – şi două vagoane.. Au rămas însă neceroetate. Sunt temeri că numărul total se va ridica între şaizeci şi şaptezeci, deoarece e puţin probabil să mai fie cineva viu în aceste două vagoane. Sarcina sinistră de a identifica morţii, se face în sala de concert din Ardington".

— Dar, Petre – spuse fata, şi faţa ii era albă ca hârtia – e de necrezut, e nemaipomenit! De unde ştiau banditii că o să sa întâmple asta?

El se uită la ea.

— Ştiau ce avea să se întâmple? repeta el.

— Nu puteau şti că se va întâmpla un accident.

— Dar dacă n'a fost un accident, Petre?

— Care să fie motivul, Daphne, care să fie motivul? Dragă, *trebue,* să ai dreptate;. Poate că nu era un accident.

— De aceea nu trebuia să conducă Parker

— Urmă ea. — Nu vroiau să aibă martori.; Merseră înainte, fiecare cu gândurile lui.

— Nu mai spune nimic, Daphne dragă – zise el, când ajunseră la casa ei. — N'ar folosi la nimic să vorbeşti prea devreme. Singura noastră şansă, e să-i lăsăm să creadă că nu-i suspectăm.

Se duse pe la club, şi cel dintâi lucru ce-i căzu sub ochi, fu un titlu, dintr'o ediţie de amiază a lui „Evening Mail":

*întorsături senzaționale în catastrofa dela 'Ardington. * 1■1*
Declarațiile unui lucrător de fermă,

„S'a produs o întorsătură senzațională in Catastrofa dela Ardington, după ce Colonelul Mayhew dela Ministerul de Interne, a deschis ancheta. Se pare că d-1 Herbert n'a fost singurul martor ocular al accidentului, cî şî George Streeter, un muncitor agricol cu serviciul în satul vecin cu Bilsington. El declară că se întorcea acasă, după ce dansase la nişte prieteni, şi mergea pe drumul spre Tovvehe- ster, când zări trenul. Era la vreo două sute de metrji de locul dezastrului. Martorul afirmă cu absolută siguranță că,. Înainte ca locomo-

tiva să iasă de pe şine, a văzut, ceea ce el numeşte un fel de fulger sub rotile tenderului. Rugat de colonelul Maghew să fie mai explicit, a spus că semăna cu o scânteie mare galbenă, şi că s'a produs după ce locomotiva trecuse cu vreo trei sau patru metri. N'a auzit explozie, dar asta nu e surprinzător, a- vând în vedere sgomotul trenului şi direcția vântului. Se pare că nu şe dă prea mare importantă povestei salje, dgşi când şm vorbit cu el mi ş'a părut un om sincer şi fără imaginație. In acelaşi timp, dacă afirmațiile sale sunt adevărate, ipotezele care se pot face. Sunt atât de monstruoase, atât de oribile, că ar fi mai bine să mai aşteptăm pentru a trage vreo concluzie"

Lăsă ziarul din mână: era o probă. Fireşte, reporterul se îndoia că se putuse întâmpla un lucru atât de îngrozitor, dar nu cunoştea toate faptele. Nimeni nu le ştie, afară de Daphne şi el. Şi într'una îl tortura aceiaşi întrebare: ce trebue să facă? Apoi se ivi altă întrebare: care era obiectul urmărit de bandiți? De sigur că niciun om din lume, nici chiar Pendleton, n'ar fi făcut un lucru atât de monstruos numai ca să satisfacă gusturile perverse şi înclinațiile spre cruzime ale Corinei Moxton.

Părăsi clubul, luă un taxi şi se duse să vadă pe Bill Legton. Nu-i mai păsa dacă e urmărit sau nu: toate, chiar atentatul din Falcombridge firms, deveniseră neînsemnate, pe lângă ultima catastrofă.

Găsi pe Leyfon acasă şi începură să discut^.

— Trebue să ne hotărâm ce e ’de făcut —* încheia el.
Leyton răspunse:
— Cred că ai dreptate, Darrell. Nu poţi să acuzi numai pe temeiul celor auzite de Miss Frensham prin gaura cheii. Probabil că au fost numai spectatorii şi nu autorii crimei.
— Dar, este mai mult ca sigur că ei ştiu cine sunt actorii.
— Se prea poate. Dacă o să-i întrebi, o; să spună că habar n’au de nimic şi că eşti nebun. Şi dacă stărui şi te duci la poliţie, o să te dea în judecată pentru calomnie. Toate informaţiile dumitale sunt dintr’a doua mână. Noi ştim că *e adevărat. Dar atâta vreme cât Standish şi Drummond nu-şi vor reveni, sun* tem cu mâinile legate.
— Cred că ai dreptate, – spuse Darrell,
— Vrei să vii cu mine la Bournemouth, $ă fim acolo când îşi vor reveni?
— De sigur, numai să-mi arunc ceva în valiză.
Şi noaptea i-a găsit instalaţi într’un ho* tel din apropiere. Perioda de aşteptare jnce* puse. De trei ori pe zi se ducea Darrell la spital după noutăţi. In fiecare seară vedea pe Daphne. Şi zilele treceau fără nicio schimbare.
Ziarele înlăturaseră unanim depoziţia lui! George Streeter, şi până nu se vor descoperi urme noui, după examinarea sfărâmăturilor, accidentul de cale ferată dela Ardington era universal privit ca cel mai îngrozitor al se* colului. Lista morţilor fusese publicată şi a* tinsese totalul de optzeci şi patru, plus saptei răniţi ce nu aveau şanse cţe scăpare,

— Şi ceea ce mă miră – spunea Darrell – c că sunt oameni absolut necunoscuţi. După câte ^tiu, Hugh bănuia că trebue să fie sforării politice îndărătul activităţii bandiţilor; deci, aş înţelege dacă printre morţi ar fi vreun om mare. Dar nu era niciunul în tren; dacă ar fi fost şi ar fi scăpat, am fi auzit de el.
Era într’o Duminecă dimineaţă, şi cei doi prieteni stăteau neconsolabili în hali. Cinci zile pierdute, nicio lumină nouă. Atunci, cum se întâmplă adesea, totul se schimbă tocmai

când se aşteptau mai puţin. Un piccolo veni şi-i spuse lui Darrell că e chemat la telefon dela Spitalul Falcombridge.

Peste un minut se întoarse.

— Hugh şi-a revenit – spuse, scurt. — Să mergem la el.

Doctorul le ieşi înainte.

— Căpitanul Drummond şi-a revenit acum un ceas – spuse el – şi pare complect restabilit. Dar menajaţi-1!

II găsiră pe Drummond sculat. Era palid şi tras la faţă, dar le surâse cu bucurie când îi văzu.

— Hei, băieţi, – zise el. — Urâtă păţanie, nu e aşa?

— Ce mai faci, dragă Hugh? strigă Darrell.

— Nu prea grozav – zise Drummond. Nici nu pot râde. Habar n'am cum s'a întâmplat. Tot ce ştiu e că stăm la fereastra deschisă când auzii o explozie îngrozitoare îndărătul meu. Apoi, n'am mai simţit nimic.

— Am o mulţime de lucruri să-ţi spun, Uugh, dar înainte de toate, trebue să te întreb ceva. A venit în camera voastră o, *iz**

meie între două vârste, cu părul cărunt?

Drummend se încruntă:

— Acum că. O spui, Petre, mi-aduc a- minte că a venit una. A intrat înăuntru, s'a scuzat şi s'a retras. Dar de ce mă întrebi?

— Dânsa a făcut isprava, – spuse Dar- rell. — A lăsat o bombă în odaie. Nu te mira aşa: s'au întâmplat o mulţime de lucruri de când nu ne-am văzut.

Darrell îi povesti tot ce se întâmplase; apoi, i fără nicio vorbă, Drummond Se dădu jos din pat şi sună.

— Dragă soră – spuse el, când intră infirmiera – dă-mi te rog hainele.

— Doar n'ai de.. Gând să te scoli! strigă ea, speriată.

— Nu numai asta, drăguţă, dar plec chiar Ia Londra. Şi cred că o să atrag mai puţin atenjia, dacă o să am pantalonii pe mine.

— Dar e o nebunie, căpitane Drummond – spuse ea. — Sunt sigură că doctorul nu O va îngădui cu niciun preţ-

Drummond'zâmbi vesel când fata părăsi camera.

— Nu e cuminte ce vrei să faci – spuse Darrell, îngrijorat. Nu văd ce-ar putea ajuta prezența ta.

— Vpiu avea o conversație între patru ochi cu Sir Richard Pendâeton, – răspunse, calm, Drummond'. — Şi ceea ce *O* să-i spun, n'o să mai uite acest domn cât va trăi.

Doctorul se năpustise în odaie:

— Ce-am auzit, Căpitane Drummond? Vrei şjă te duci la Londra?

. I— Exact, doctore. Şi cu automobilul încă*

N'ar fi drăguț din partea dumitale, dragă" prietene, să-mi spui că nu trebue să mă scol, pentru că o să plec, cu sau fără pantaloni1.

— Bine – răspunse doctorul. — Nu te pot reține aici cu forța; dă-i hainele, soră!

— Dacă bomba asta blestemată ar fi explodat cinci minute mai târziul spuse Drum- mond, când doctorul părăsi odaia. — Știți că Standish a rezolvat cifrul?

— Nu mai spune! strigă Darrell, – Asta o să ne ajute.

— Din nenorocire, nu. Era tocmai să-mi explice, când s'a întâmplat explozia. Şi până când nu-şi revine, bâjbâim în întunerec ca şi înainte.

— N'a-d mai fost alte mesagii, după câte ştiu >— spuse Darrell. — N'a mai apărut niciunul în ziare, de atunci încoace.

— Spune-mi, Petre, supraveghează cineva spitalul?

— Nu ştiu – răspunse Darrell «— asta e pentru prima oară când1 venim aici; am telefonat în fiecare zi.

— Aş paria cu cinci la unu – spuse, gânditor, Drummond – că suntem supraveghiați. Dragă soră – întrebă, când dânsa se întoarse cu hainele – este vreo ieşire dosnică?

— Este. De ce întrebi?

— Pentru că vreau să plec pe acolo, dragă. Sunt aproape sigur că domnii aceia, cari s'au îngrijit aşa de mult de mine, supraveghează Spitalul.

— E interesant ce spui. Un tip curios a dat târcoale pe aici, în ultimele zile. Ia te uită! E şi acum aici.

— Nu te duce Ia fereastră, dragă! spuse Drummond, repede. — Unde e? *A*, da, Petre, îl vezi? Când tu şi Legton veţi pleca, faceţi astfel ca să vă audă vorbind de starea mea proastă. Şi dumneata, soră, spune pe jos, că mi-am revenit câteva momente, dar că am recăzut iar într'o stare de inconştientă. Vreau ca individul să creadă că sunt încă aici. O să te ajung, apoi, undeva, pe drum, Petre.

— Ne ducem la Bournemouth ca să plătim nota – spuse Darrell.

— Cred că e mai bine să rămân aici – zise Legton. — Ronald poate să-şi revie pe neaşteptate şi e bine să fiu pe aproape.

— E o idee bună – încuviinţă Drummond. — Şi dacă'şi revine, comunică-ne asta imediat. Sunteţi gata? S'o luăm din loc.

Coborâră, şi zece minute mai târziu Drummond ajunse automobilul.

— Nu cred să bănuiască ceva – spuse Darrell. — L-am lăsat tot acolo.

— Bine! exclamă Drummond. — îmi închipui că frumoasa Corina se simte mult maî comod acasă la ea, dacă nu ştie că venim şi noi.

Se opriră în drum ca să mănânce şi a- junseră la Londra la ora patru. Drummond 'se duse de-adreptul acasă.

— Aş prefera să vii şi tu cu mine, Petre – spuse el.

Denng îi transmise invitaţia Cori::, ei Mox- ton.

— Am auzit de asta şi-am uitat să ţi-o spun – zise Darrell,

— Să-i telefonăm,. Sau nu? întrebă Drum-

mbnd. — Chibzuind bine, cred că e preferabil să sosim pe neaşteptate.

— Sunteţi cu totul bine, domnule? întrebă Denny, îngrijorat.

— Mai bine ca niciodată, băiatule – răspunse Drummond. — Rămâne acum, Petre, să ne stabilim linia de conduită.

La ora şase plecară: hotărâseră să declare totul poliţiei, afară de două lucruri: ceea ce auzise Daphne Frensham despre Ardington, şi că Standish rezolvase cifrul.

Găsiră pe Cocina Moxton şi pe Sir Ri- diard Pendleton acasă: erau în birou. Violenta tresărire a doctorului şi pel’rea femeii sub roşul de pe obraz, nu scăpară privirii lui Driim-mond. Îşi reveniră, însă, repede,

— Ce s’a întâmplat, Căpitane Drummond? întrebă ea, ridicându-se şi venind la el cu mâna întinsă. — Am auzit că ai avut un aeddent.

— E perfect adevărat, doamnă. — răspunse Drummond, strângându-i mâna. — Eu şi domnul Darrell am venit să yă vorbim tocmai despre accidentul ăsta şi de alte câteva lucruri. Mai mult, e foarte bine că Penholder, sau cum i-o zice, e şi el de faţă. Asta ne scuteşte să trimitem după el.

— Ce vrei să spui, domnule? strigă, mânios, doctorul. — Ştii perfect că numele meu nu e Penholder. Vrei să mă ofensezi?

— E posibil să ofensezi un monstru ca dumneata? spuse Drummond, dulce. — Imî pare rău că nu ţi-am sucit gâtul în noaptea aceea. Dacă aş fi ştiut cine eşti, şi alte câteva lucruri pe care le-am aflat mai târziu* aş. Fi făcut-o.

Sir Richard îşi aprinse o ţigară, cu o nepăsare ostentativă.

— Am văzut în ziare, Căpitane Drumrnond – spuse el – că ai fost rănit de curând şi ai suferit un şoc nervos. Aceasta e poate singura explicaţie a purtării dumitale.

— Nici nu-ţi este posibil să adopţi altă linie de conduită – spuse Drumrnond., – Totuşi, ai făcut o greşeală uitând ceva. Că nu suferisem niciun şoc nervos în noaptea când Sanderson a fost asasinat de individul acela, încurajat de aplauzele admirative ale d-rei Moxton.

Dar de data asta femeia era pregătită, şi râsujfei fu de o naturaleţe admirabilă.

— £■ Dragă domnule, – strigă ea, veselă, – probabil că ţi-a fost şi mai rău decât spuneau ziarele. Nu e aşa că e nostim, Richard?

— Nostim sau nu, sănătos sau nebun, —* spuse, furios, Pendleton, – vorbele lui sunt absolut monstruoase.

— Zău? ripostă, irqnic, Drumrnond. — Păcat pentru dumneata că am băut bere în noaptea aceea şi nu whisky, în

camera lui Standish? N'ai drogat berea?

O clipă sau două domni o tăcere morman- tală.

— Mă tem că eşti un măgar, Penwortg —* urmă Drumrnond. — Se poate ca cineva cu mintea întreagă să te întrebuinţeze ca chirurg? In tot cazul, nu eşti destul de deştept: oentru crimele pe care le comiţi. Şi dumneata, ; doamnă, nu eşti de panere că ai gusturi primejdioase?

— Spune-mi, Richard, au este vreo lege

în {ara aste, care să interzică individului ace- 2 stuia să mă insulte?

Glasul îi tremura de mânie.

— Nu, numai dacă o face în afară de zidurile casei. Atunci poate fi pus la respect, îmi închipui, Căpitane Drummond, că-ţi dai seamă de gestul urât pe care-1 faci venind în casa unei doamne şi afirmând lucruri atât de murdare. De ce, dacă crezi toate lucrurile astea, nu te-ai adresat politiei?

— M'am adresat şi ei – spuse, calm, Drummond. — Aşa că acum nu ţi-ar mai folosi Ia nimic să mă omori şi să dai foc casei, Penturtle.

— Cred că mai eşti în delir sau nebun —

spuse doctorul, dar urechea fină a lui Drum- mond prinse frica din glasul lui. — '

— Ba nu sunt deloc nebun – ripostă, vesel, Drummond. — Scotland Yard ş'tie totul despre dumneata, de două săptămâni.

Corina Moxton simţi cum i se taie respiraţia.

— Nu te cred – spuse Pendleton, sfidător. Dacă în adevăr ai fi spus politiei poveştile acestea de necrezut, d-ra Moxton şl cu le-am fi ştiut de ţpult.

— Nu e nevoie – observă Drummond. —1 Pe drept sau nu, Standish şi cu mine am ajuns la concluzia că dumneata şi Miss Moxton nu sunteţi uti vânat prea grozav. De * fapt, cu toate obiceiurile voastre scârboase, nu mă interesaţi deloc. Omul pe care vrem să Punem mâna este individul acela curios, cu capul ca o bilă, care, după cât se pare, răspunde la numele de Demonico. Şi pe care

ara avut plăcerea să-l întâlnesc înainte de matchul din curtea interioară. Apropos, sper că v'a plăcut: aveaji locuri foarte bune.

Pendleton se întoarse spre Corina Moxtoc,

— Totul- e bine, draga mea – spuse el, încurajator. — Am mai întâlnit astfel de ca- zuri, deşi nu atât de remarcabile. Nu ştiu în ce spital a fost, dar doctorul care-1 conduce merită cea mai mare doj ană că l-a 14-sat liber atât de curând. Domnule Darrell — cred că aşa ți-e numele – dacă nu ai se- rios arijă de el, poate să-şi piardă irepara- bil rațiunea- După cum poți constata, bietul om o {ce rețetă îmi dai? întrebă, ironic, n, –, „T.mond. Pâine apă? Lfipte 51 legume?

Drumnioii? ^ fiendieton> n.0m nevolc. Sunt vafnÂA+ de sănătos ca şt dumneata, şi o ştii tot atât UB

perfect- ^ „ţj Spui1 câteva cuvinte în par-

— DDmnule Darrell? întrebă Sir Richard, ticular, vţj^joc în seamă pe Drummond. nebăgâna poți – răspunse Darrell, hotărât,

— Nu» j trebue s'o spun față de el.

— ^ le sunt foarte clare, dar dacă e bine Simptoiil€JoosibiI ca fi*tr*o lună sau chiar mai îngriji*» G P restabilească complect, iar închi- outin, ^ q+ea, carc sun* ° urmare directă nuiril «ficccuferit, vot dispare ca ceafa dimi- n soculul Lcentuez încă pdată: ai bine arijă I

® t {T Dâf f duci acasă, să-I ții liniştit şi să ’TVf. Bite sl „rU 1. 5i P «ntru birude tuturor, având do<țpmrsătura pe care au luat-o riălucî- – eder* ÎOfi recomandabil şă vadă cât mai rite *2* V» **

. —” SI Petre, nu e aşa că are nişte purtări. Încântătoare de medic curant? întrebă Drummond cu admirație. — Ei bine, Pendleton, după cum am mai spus-o, ştiam că o să adopți tactica asta: şi când te gândeşti bine, ar' fi fost imposibil pentru dumneata să iei altă atitudine. Trebuie să recunosc că, în ceea ce priveşte pe ceilalți, atitudinea e cea bună. Mai curând vor crede că eu sufăr de id£i fixe, decât că un chirurg celebru, şi o stea binecunoscută de cinematograf, sunt doi

diavoli incarnați. Dar te previn că joci o carte foarte primejdioasă, pentru că, după cum ți-am mai spus, nici nu era vorba de accidentul meu, când Politia a aflat că erai în camera lui Standisb în noaptea asasinării lui Sanderson. Nu eram drogat, deşi ai crezut-o şi te-am văzut acolo.

— $1 te aştepți ca politia să creadă enormități ca acestea, numai pe cuvântul dumitale? N'am auzit în viața mea numele de Standish, până nu l-am văzut alături de al dumitale, când cu explozia bombei. Şi habar n'am unde e apartamentul lui. Dacă ți s'a părut că eram acolo, apoi mă iei drept altcineva.

— Toate astea încep să mă plictisească – spuse Drummond, – Vă dau un ultimatum şi voiu pleca. Am cele mai bune motive să ştiu că se plănuieşte o crimă grozavă pe la începutul săptămânii viitoare. Ce fel de crimă, nu ştiu. Dacă politia nu e informată anonimi de cele ce se vor întâmpla, aşa Ca să poată lua măsuri din timp, voiu mărturisi tot ce ştiu despre voi. Şi dacă se stabileşte eom-olicitatea dumitale cu banda cane a asasinat pe

Sandersion, n'o să fie bine de dumneata. Dacă poliția e informată la timp, se poate să a- jung la concluzia că a fost o confuzie de pețsoane din partea mea. Aşa că alege, canalie scârboasă* alege I Haide, Petre,

Uşa din fajâ se închise şi încordarea se destinse.

— Richard – gemu Corina Moxton – telefonează la Scotland Yard chiar acum şi spune-le tot. E singura noastră speranță,

— Răbdare, dragă, răbdare 1 Trebue să mă mai gândesc.

Fața-i era verde şi mâânile-i tremurau convulsiv.

Doamnei ne-au descoperit? /

— Ce-au descoperit?

D-na Merridick sta în pragul uşii.

— Drummond a fost pe aici şi ştie de noi – spuse Pendieton. — N'a fost deloc drogat în noaptea aceea, şi ne-a văzut.

— Dragă Sir Richard, toate astea îmi jpar foarte stupide din partea unui doctor. Ce propui să facem? Parc'am auzit pe Corina vorbind de telefoane la Scotland Yard, sau aşa ceva?

Ea îşî mgşcă buzele, în timp ce Pendieton îi aruncă o privire ca s'o pună în gardă.

Nu, nu – strigă ea; – nu e adevărat.

— Să bem ceva şî să studiăm cu atenție toate cele întâmplate – spuse d-na Merridick, ducându-se la bar* ş! umplând paharele cu Cocktail. — Spui că Drummond ştie tot despre noi. Nu cred că ştie mult despre mine,

— Poate că nu – Spuse Pendieton – dar mai sunt şi alți oameni, afară de dum-

neeta, pe lumea asia.. Şi ştie că ceva trebiie 2 Să sfe întâmple, cât de curând, săptămâna asta.

— Ceva? Va să zică nu ştie ce e acel ceva?

— Nu, nu ştie ce anume.

— Deci am dreptul să bănuiesc că o- bâcctul vizitei sale aici, era de a afla dela vf>i ce se va întâmpla?

— Iftai mult sau mai puțin.

— Fireşte că nu i-ai spus.

— De sigur că nu – zise Peridleton. —

Un zâmbet slab' flutură pe buzele d-nei!

Merridick; apoi veni cu trei cocktailuri pe o tavă.

— Atunci cred că nu trebue să ne îngrijorăm prea mult – spuse el. — Să bem pentru; reuşita planurilor noastre.

Cu toții băură câte un pahar şi d-na Merridick îşi aprinse o țigaretă. Deodată, se întâmplă ceva neaşteptat. Sir Richard, cu fața Învinețită, se prăbuşi la pământ.

— Satană! horcăi el. Ne-ai otrăvit.

Corina Moxton se rostogoli şi ea jos, iar d-na Merridick îi privi în tăcere.

— Da, v'am otrăvit la timp – spuse ea. — Aveați de gând să mă trădați!

Peste câteva clipe, fără o privire spre cele două trupuri neînsuflețite, părăsi camera. Abia când puse mâna pe clanța uşii din față, îşi aduse aminte de ceva şi se întoarse. Puse în poşetă propriul ei pahar: ar fi fost greu ca poliția să creadă că e vorba de o sinucidere „dacă s'ar fi găsit trei pahare. Apoi uşa sa închise încă odată în urma ei, şi d-na Derri-. Dick se îndreptă spre maşina ce a pşțepta,

CAP. X,

H UGH DRUMMOND îşi aprinse o ţigară*, încruntându-se; apoi ridică ziarul de dinuv neaţă de pe jos, uiide-1 aruncase. Întâmplă^ rea era cu totul neprevăzută:

TRAGEDIE IN WEST-END.

Moartea unul vestit chirurg şi a unei stela de cinematograf.

„O tragedie impresionantă s'a întâmplat noaptea trecută la No. 4 A' Barton Mews, încântătoarea locuinţă a frumoasei stele de cinema Corina Moxton. Descoperirea a fost făcută de şofer, care primise ordinul s'o ia la ora şapte. După ce a aşteptat până la. Opt, începuse să bănuiască cum că se întâmplase ceva. La nouă se hotărî să caute un poliţist şi amândoi forţară uşa. Spre marea lor groază, descoperiră pe artistă zăcând moartă pe jos; lângă ea era cadavrul unui bărbat. Şoferul recunoscu pe Sir Richard Pendleton, celebrul chirurg din Harâeg Street. Feţele le erau convulsionate de spasmele agoniei, ţrătănd că muriseră în chinuri.

Din cercetări reiese că pe masă erau două pahare goale, şi un vas de cocktaii, pe jumătate plin cu lichid. Conţinutul a fost irne- iat analizat, şi 's'a găsit că avea o doză puternică de otravă» rareori cunoscută în afara cercurilor medicală;' Ancheta se va face azi" *

Drummond lăsă jos ziarul: va să zică luaseră calea asta. Abia îşi termină cafeaua, când. Petre Darrell intră.

r. — Bună" dimineaţa, Hugh. Nu cred să se î! otrăvit singuri.

T; – Nici cu nu cred, Petre. In orice caz, jiu ea. Poate el să fi pus otrava In cocktaiK

— Iii văzut celălalt lucru în ziar?,

— Nu. Ceva interesant?

DarrelL întoarse pagina întâi, şi arătă *O* coloană de publicitate.

— AOYSLKEJSSCQOOIEHORJKQSO

AHOSDCVKQSCXJEJOLISTORNY

XDKYDCQOYQATSKJOXYDCSH

XEJBKMMVOXIKTSC

—” Cam lung – spuse Drumtnond. —* Doamne! Dacă şi-ar fi revenit Standish!

— Tu nu poţi să descurci nimic? întrebă Darrell.

— Habar n’am, dragul meu, N’a avut mă* car timpul să-mi dea cea mai mică indicaţie,

— Trebue sâ găsim pe cinevi, în Londra care să poată descifra, – zise Darrell. ~

— Dar cine? întrebă Drumrnond, Este 0 secţiune a rifrului la Scotland Yărd?

— Cred că” da. Să căutăm.

Dar expertul la care se duseră le dădea pu- ţipă nădejde. După oe îl convinseră că nu era un joc amuzant, ci intr’adevăr un lucru foarte serios, consimţi să facă toate sforţările.

Ziarele de seară conţineau rezultatul an^ chetei. Se accentua că între cei doi morţi existau relaţiile cele mai intime, că Sâr Richard Pendleton îşi vizita prietena foarte des, şi nu pleca decât târziu dimineaţa, Apoi, şoferul spuse că în noaptea tragediei, ordinele stă

pânei sale erau să-i ducă pe amândoi la tfn dineu intr’o casă nu departe de Henley.

„E aproape sigur – spunea judecătorul de instrucţie în rezumatul său – că otrava fusese căpătată de Sir Richard, căci o substanţă atât de rară poate fi greu obţinută de o femeie. E deci. Limpede că dânsul e responsabil de tragedie. In adevăr, n’avem nicio probă că femeia decedată ştia că otrava fusese pusă iri cocktail, un punct pe care juriul trebuie să-l reţie, dacă vrea să dea un verdict”.

Ceea ce, după mentalitatea engleză, însemna că Sir Richard Pendleton se sinucisese fiind temporar nebun şi că Corina Moxton, sau făcuse şi ea la fel, sau fusese asasinată de dânsul. Dar, fireşte, motivele unei crime atât de extraordinare rămâneau misterioase,

— Şi vor rămâne, fără îndoială, totdeauna aşa – spuse Drummond. — Ce-ar fi &li chemi la telefon pe fetiţa ta, Petre, şi s’d inviţi aici la masă? O va interesa să cunoască adevărul.

Şi deşi nu era adevărul, fu profund interesată.

— Mi-am muncitţjpreierul toată ziua,. Căpitane Drummond – spuse ea – ca să-mi pot lămuri de ce-au; făcut acest gest. Totul e atât de’ greu de. Crezut, mai ales că le-ai promis să-i laşi în pace dacă denunţă totul Poliţiei.

— JPe necrezut îşaih^u, au făcut-o, şi n’o să-mi mai pierd nâdutfâeeas cu asta. Acum vă las. Figura lui Petre arată şau o indigestie.

sau iubire contrariată, şi nu vreau să mai risc nimic după întâmplarea cu bomba.

Îi lăsă şi se duse în fumoar. Toate conversaţiile se roteau în jurul afacerii Pendleton. Deodată auzi” o frază care îi atrase atenţia:

— Fără îndoială,. Pendleton era unul din sindicat.

Herveg, un agent de bancă pe care îl cunoştea puţin, vorbea cu alţi doi sau trei. Drummond se amestecă în grup.

— Şi e un sindicat teribil de primejdios – continuă Hervey – pentru că priveşte siguranţa ţării. Numai săptămâna trecută au vândut lft-e sterline în valoare de un milion-

— Ştii cine sunt ceilalţi? întrebă Hugh.

— Hei, Drummond î îl apostrofă Herveg. — *hm* auzit că ai fost rănit la New Forest. Eşti bine acum?

— Perfect – răspunse Drummond. — Spu ne-mi, sindicatul din care făcea parte Pendle- ■fon, era mare? /

— L-ai cunoscut pe doctor?

— Puţin – răspunse Drummond, cu un surâs, |

— Să-ţi spun drept, fn’am avut niciodată simpatie pentru el, deşifered că era un chirurg foarte bun. Şi după câte ştiu, era singurul Englez din grup. Vfipâly e un Irlando- fimerican, Legrange e Francez, şi mai este lui individ misterios pe care *fk* pare că nimeni mi i-a văzut până acum. Işjf spune Demonico,. Şi s’ar putea să fie Grec. *Bat* orice ar fi, e îrt ’. Cgătură cu banda, şi dacă urinează mai de- aarte cum a făcut pânăf acum şi creditul ţării poboară, o Să aibă un (fişiig bun,

, Drummond se’ndepărtă: et S posibil, se în» trebâel. Să ajungă Ia Demonice, prin Daly sau Legtaiige? Ar putea cu

siguranță Căpăta adre< sele lor delà Scotland Yard. Tocmai chibzuia dacă era necesar să-l vestească la telefon pe Mc Iver, şi să-l pună în curent, când uit alt om, pe care-1 cunoştea veni şi Intră in vorbă. —Era un individ excentric, niimit Zelâabg, care. Avea această mică particularitate că era totdeauna în posesiunea unui secret Interesant ce-i fusese destăinuit de Către un important personagiii oficial, şi pe care numai el îl cunoştea. Regulat făcea înconjurul clubului, spunându-1 ^tuturor şi cerând fiecăruia. În parte să fie discret. In general, Drummond îl evita, dar de data asta, nu-i fu posibil să scape.

— Am auzit un lucru extraordinar, azi după amiază, Drummond. E vorba de catastrofa delà Ardângton.

Gestul de enervare al luf Drummond se întrerupse deodată.

— Ți-aduci aminte de depoziția lucrătorului acela, George Ştreeter, că a văzut un fulger galben sub rotile tenderului? Acum Sunt în situația de a te putea asigura, – şi o ştiu delà unul din secretarii' colonelului Mayhew – că această depoziție era justă. După o examinare amănunțită à şinelor smulse, au dat de lin loc unde ruptura, după spusele experților, n'a putut fi cauzată decât de un explozibil. Deci catastrofa n'a fost un accident, ti un atentat plănuit de mai înainte.

— În ce scopP – întrebă Drummond,

— E tocmai ce m'ațn întrebat şi eu – spuse Zellaby, şî glasnl îi deveni _şi mai confidôn-

ti al. — Țara, după cum ştii, trece printr'o rriză financiară foarte grea, şi orice ar putea ajuta să răspândească ideia că ia noi nu se mai respectă ordinea şi legile, ar avea drept rezultat agravarea crizei. Dacă, de pildă, lumea ar gândi că situația în Anglia a devenit atât de acută, că se pot întâmpla atentate de drum 'de fier, încrederea străinătății ar scade. Şi mai mult, stare de lucruri ce-ar conveni minunat speculatorilor.

— Am înțeles, spuse Drummond,

— Dar nu uita: niciun cuvânt!

Drummond îşi reținu zâmbetul pe când Zel- laby se

îndrepta spre viitoarea victimăj qpoi îşi aprinse, gânditor, o t^ră. Lucrurile în- ceoeau se lămurească: ceea ce 1 se păruse lnf Dotfo Darrell atât de absurd- căpătase lui Petre Da^e» ^ Se ^

Sul doasneV di «ciub Qăsi? e amândoi luând cocktâi^r1’ uri interesante, dragii mei,

— Am auzi Q iumină neaşteptată asu- Iucruri ce arim. S§’vi le spun pe scurt, ca pra faptelor. Pot sd să le înțelegeți- s’a dovedit că nu era un

— Va să zl -’naphne Frensham, când is- . Accident – spu^ *vsp* prăvi Drummor, cl; acg a’r fi să credem pe prie-

— Aşa ăstel1Hbli -* răspunse Drummond.

tenul meu necrezut – spuse Darrell,

— E apfoapc. Y§or de crezut ca mai în-

— Totuşi. ’Sfytici. Părea o simplă nebunie înainte, Petre* cra un maniac, să fi pus ca cineva, care *1* uiiui tren, numai de gust. La rnio deraierca^ „ «re un motiii.

O întâmplare ca asta poate să facă #rău tării? — întrebă fata.

Synt complect ageamiu în materie de finanțe internaționale, spuse Drummond1. Îmi dau, însă „perfect de bine seamă că e o afacere extrem de delicată „si., după cum Spunea Zellabij, nu va fi de folosi ’țării dacă vecinii trag concluzia, dreaptă sau nedreaptă, că am ajuns în aşa o stare de ilegalitate şi anarhie, încât deraierile de trenuri sunt întâmplări zilnice. Trebue să plănuim acum ce ne rămâne de făcut. Herveu şi alții din Londra, ştiu că banda de financiari a lui Demonico, vinde lire sterline pe termen scurt şi că e în avantajul ei să surpe creditul nostru extern cât mai repede posibil. Ministerul de Interne, după câte spunea Zellaby, ştie că accidentul dela Ar- dington, a fost un atentat pus la cale. Dar singurul lucru care leagă o serie de fapte, atât de străine unele de altele, în aparență, e ceea ce a auzit d-ra Frensham prin gaura cheii.

— Cred că trebue să spunem Ia Scotland Yard tot ce ştim – afirmă, hotărât, Darrell. — Ştiu că nu se pot lua măsuri numai pe baza declarațiilor nedovedite ale lui Daphne, şi n’a-

vem nici cea mai mică probă că Pendleton şi femeia aceea s'au dus spre Ardington, sau măcar ştiau de asta. Şi fiindcă amândoi sunt morți, nu o vom putea dovedi niciodată. Ştiind însă că se plănuieşte o crimă pentru săptămâna asta chiar, am fi de blamat dacă n'am trece poliției informația aceasta capitală, care, după cum sț>une Hugh, leagă ambele evenimente.

— I Bine – zise Drummond – mă duc chiai

ețț la politie, fişteptați-mă până mă'ntorc!,

Se înapoia peste un ceas. ';

— Ilu fost electrizați cu toții – zise, el. — După cura am bănuit, nu pot lua nicio măsură, dar Legrange şi Daly vor fi de-acu încolo supreveghiați. Ceea ce încurcă treburile, e că. Deşi au căutat cu amănunțime în toată. Țara, după declarația noastră de acum o săptămână, Demonico a rămas negăsit. Nu cred, în orice caz, ca Legrange să aibă vreun amestec într'o crima atât de îngrozitoare ca aceea dela fir-dington. De Dalg sunt mai puțin siguri, dar pe Demonico îl cred principalul responsabil;

— Va să zică au crezut declarațiile lui Daphne – spuse Darrell.

— Pe de-a'ntregul; şi-au dat seamă de importanta capitală a faptului că ți-a vorbit de hrdington, înainte de a se întâmpla accidentul- Dar, apropos, milss Frensham, se poate, şă te cheme ca să audă astea direct dela dumneata.

— Sunt oricând la dispoziția lor.,

— Politia e de părere că deocamdată nu c" nimic de făcut. Confruntarea lui Daly cu Legrange n'ar fi de niciun folos: cu toa'a ' claratfa dumâtale, draga mea, e imposibil. Stabilit vreo legătură între ei şi accident- ^ vărat că erau membrii aceluiaşi sincuc ri'jvân- asta nu, e o crimă. Aşa că, deocamdată, tul actual de ordine e să aşteptăm- Un piecolo veni la masa, or' 1(, o

— Căpitanul Drummond, doI" fnrl (i, *

— Eu sunt, – răspunse Drumm^ dum.

— Sunteji chemat la telefon, pin partea nea voastră sau domnul Darrell- 'domnului Leyton,

Drummond sări în picioare, cu Ochii str^ lucitori-.

— Hi auzit, PetreJ Se poate să fie veşti (lela Standish.

Se întoarse peste câteva minute, dar nu aşa vesel cum plecase.

— I Şl-a revenit în fire acum un ceas, şi pare că-1 recunoaşte pe Leyton. N'a spus nimic, 'dar a zâmbit puţin. Leyton i-a vorbit, dar n'a răspuns, deşi părea că încearcă. Acum a leşinat c|in nou- Dar doctorul crede că-şi poate reveni dintr'un moment în altul. Leyton e de părere să mergem acolo pentru orice even- tnalitate.

— Vin cu tine, dragul meu, spuse Darrell., – Chiar dacă nu poate vorbi, nu-i exclus să fie în stare să descifreze mesajul – zise Drummond. —'- Sunt de părere să plecăm ime- '■'iat, Petre, Dar cu mata ce facem, duduie?

— Doar nu crezi, domnule Căpitan, că o «Să rămân pe dinafară? Vin şi eu.

Spre miezul nopţii ajunseră la spital, unde le ieşi înainte Bilt Leyton,

— Nu prea aveţi şansă – zise el – deşi doctorul spune că acum starea sa seamănă mult maî mult a somn decât a pierdere de cu-' noştinţă. Dar nu crede să-şi revie aşa repede,

Aşteptară toată noaptea, veghiând cu rândul. Maî aşteptară aproape toată ziua, plimbându-se neliniştiţi prin cameră, în timp ce Standish zăcea acolo, cu ochii închişi, "' respirând liniştit.

Deodată. Daphne exclamă:

— Petre, s'a deşteptat.

Intr'o clipă cei trei oameni fură lângă pat.

Era vizibil că Standish tt rfecuhbşfea: uită pe rând, la fiecare, şi zâmbi slab,

— Cum ţe simţi, dragă băiatule? întreb

Drummand, >

Dar deşi buzele bolnavului se mişcau, n< se auzi nicib vorbă,

— Po {i să auzi ce spunem, Ronald? întreb, Teuton.

Celălalt înclină imperceptibil capul1.

— Ascultă, Standish – spuse, calm, Drum mond – nu te-aş plictisi, dragul meu, dar: foarte urgent. Dacă-ti dau un toc şi hârtis crezi câ ai putea descifra un mesagiu de-al lor

Treptat, ca un om foarte bătrân, Standisl îşi mişcă mâna dreaptă, luă tocul în mâni şl începu să scrie pe blocul din fata lui Asta-i mesajul – spuse Drummond, da Standish clătină capul şl cei trei făcură Cer în jurul său.

Era. Aproape cu neputinţă să. Citească o Scrisese, dar lq urmă reuşiră.

— JCe zi a săptămânii e?

— Mărfi, strigă Drummond.

Standish dădu din nou din cap, şi începi iar să Scrie, Si văzură că, cu imensă greutate scria alfabetul:

A B C D E F G H I J K L M f OPjJRSTUV W X Y Z, 7

Aşteptară încordaţi; începuse să Scrie Se desubt alt rând de litere.

Y A D S E U T B C F; G H I J 1 L M N O | Q R V W X Z.

— Ei drăcie! strigă D|umuipnd, Am price

put. Ziua săptămânii vine -fa început Inwer- sată şl'-septi din alf^'K-lifer^fcarc o comv Puat ţmarţJ'ta, Ţueaitfy, inveriftf: YADSEUT; v®zfj'âri<iul*Tfe liferd de mai/* sus. '— *Not (k Trad.). I* \ y.; / / /

<ftet Jfânipă SJa ţpnd se aşe' ţ începu dir betă sub cod iKEJ.

" 06N.

Stanfhsh ^se îopri, sri, 4- «S&Ccva p^nţiie t făcu Diurni au schii nou să geriej mjpând

/■ ' I *ffj '*

ceil/lţi, "' bdinsvi de jdu mergea: traducerea imbnd consternat —

rbaft: probabil focfull

Deodbtă focul, scapă «Jin degetele lui Stan- dish, şi? el căzu pe ptfotă: leşinase iar.

GâtvaP timp, nimeni iu vorbi: să fii atât de aproâp? de. Succes ’şb să-l scapi, era prea cruprumiri^nd ridică bucala de hârtie şi o stu-

Duț) ii? cunT>eâeU*’ Păiatul descifrase co- dul gâs» fe biroul lui Şanderson. Dar ce e,

Fata, cu ochii strălucitori, îl apucaie de

£^pitane Drummond – «jjilgă ea. — AVai’Jb dar jufualul e de iJW|.. Să încer-

’rnond se bătu cu palma’peste frunte.

, Dr. Dreptate! strigă el.

TTl., ră repede tocul şi scrise, noul cod:, * JP*n C* D E F G H MUL M H

0pirST1J v -

Y A D’N 0 KB ’C-E F G H I» T K lpqrstuvwxz.

(inversat MONDA Y = Luni),

— Unde g mesajul?

Şi-l puse în față şi începu să traducă:

„Fiți la punct, la trei mile nord de Bletch-’ çvorthy, ora nouă p, m. Marti. Vagonul din urmă. Ultimul. Yachtul în portul Weymouth.

— Va să zică la noapte.

— Vagonul delà urmă, ultimul, spuse Lég ion. — Cerule, doar n’au de gând şă comită ■alt atentat?.Jp* 11

— Asta şi vrem să DranT-*

inond, rânjind. — Veniți aftfiând<*’!, ’T nfeprăbim. Ia lampa de bazunar aftuii şi revolverul său! Şi puşca’yi! Rfi^o|ț^ primat. Îmi pare rău, Daphițe, tem lua pu noi.

— Um moment, *Hugh^&îifâĂ*!

Trebue să telefonăm ^ de’

Bletchworthg. 1 %…

— E adevărat – spuse -îsrumtr Dar asta înseamnă întârziere, Pptre. J foaphne poate s’o facă – nu e aşa, draga mea? *1 ’Telefonează şefului stafiei Bletchwortby şi spu* jie-i să examineze bine trei mile dé, linie, la nordul stafiei. Spune-i că e posibil să se încerce deraierea trenului – nu ştiu cate – diseară pe la ora nouă.

Părăsiră spitalul şi se aruncară în maşină.

Drummond conducea cu toată viteza, în timp ce Darreli se uita pe o hartă, cu lanterna de-mână lângă el.

Ceasul arăta nouă fără zece când Intrară în satul Bletchworthy,

... drumul şi calea ferată mergeau alături, în punctul unde ajunsese.

— E mai mult ca probabil că sunt automobile prin vecinătate — spuse el — şi n'ag

tprummbntt i condecea cu precauţie» tephartă* se vedea rl». —» a *vrea să-J-0>* descoperiţi, gra u «drum strâmt şi după ce ’făcură vreo două mile, văzură *luminile* rpşii ale semnalul lui strălucind la dreapta lor. Ca şi la *Ar** dingtpn, *linia* era pe un terasamen^|nalî,. Şi- când se apropiară, un tren trecu pe j&iţgă indreptându-se spre Londra.

Deodată Drumraond frână *şi* stinsp farurite5 Ochiul său ager descoperise două automobile stând îp „umbra unor copaci tfin fata lor.

— Ne vom’opri aici – spuse el. Vom ijmerge pe liijje. Uite puşca astă *penfau* *fu% neatq, Legton; întrebuinţează ’de jne^infâ-: re<; volverul. „’ V*’..

Leyton luă arma grea, se caţără pe ţera*? —’ Sjkht şi urmă pe ceilalţi doi. Se oprM. In tvârf; la vreo două sute do *metri* se *ftefim* cabinar de semnalizare. Se observa.. Tins capeg şi umerii cantonierului. Deodată, ^rugl? ^f începu să alerge, spre. El. Jjâşa 96 desenis^s şi o clipă, în lumină., se ’z|n siiuela ’un^ *Wk.*

cu mâna ridicată. Cantonierul făcu o mişcare când deodată semnalul coborî, şi se auzi zgomotul unui trup care se prăbuşeşte. Şi peste o clipă, lumina roşie deveni verde.

Drummond se opri, căutând să pătrundă întunericul. Atunci, spre surpriza celorlalţi doi începu să alerge în direcţia opusă.

— Îi văd — şopti el. — Sunt vreo jumătate

Pe ei/ qopii: trageţi, omorâţi-îi t ca o ’tfjjeâie şi Darrell. Văşu* pentru „. Ă’oâră în viaţa Iui, ce putea Hugh Drutn-tofid. Sparse, ce. Pe o nucă, capul unui oui, aruncă cu o raâng pe altul în josul terasamen- (t*u*lui, apoi se’ repezi la alţi patru* Revol- • verele se descărcări, şi unul din atentatori, urlând, se rostogoli până jos, Atunci rămaseră singuri: ceilalţi dispăruseră*, VV

Drumj§ond aprinse lanterna, şi o! îndreptă spre liii&î’iin.

Glonț îi vâjâi pe lângă Ureche. IȘtinse repede lanterna: văzuse tot ce voia. In ttitjlocul-lițiâei era aşezat un pachet, dela care. Jporne.au două iire, traversând drumul şi dis-’ţjiftad. Îri Întuneric.

ttC; jr- Taie unul din fire! Spuse Drummofid, -*Ș,* In depărtare apărură luminile trenului.

— V Finii era solid şl gros, dar în clipa aceea Dwmjirtftnd ar fi rupt şi o bară de oțel. Se As^f» tt, d? Şi®îre caldă, şi, mugind, trenul sbură’ l dispăru. După ce luminile roşii ale. Ultimului vagon dispărură, Bill Legton îşi ■ jd. Ttăe^mânş la frunte: era leoarcă de sudoare.

«--tilip^japrâvât-o cu bine— spuse, scurt, rdtumbâdnd, şi în aceeaşi clipă auziră duduind ’^motoa’reie’fflutomobuelor din drum.

liasârF să plece. Avem altceva mai im- portantă făcut. Dar fnai întâi, țrebue să fa-; *c4m* ceva; pentru cantonier, şi să dini la o

: vmp5^Ş*: iplecasefă;” îşi îndreptă lanterna Hppfirte’bombâ, care era legată de şină cu sârmă: Tal-o, Petref 0 «*’o aruncăm în balta pe am tffaait adineauri, Mă duc la ca- immr<k şemnaliisa*; *

Găsi pe cantonier, care riu-şl revenise încă bine în fjre, lungit jos.

— Ce zici, băiatule? făcu el. — Ai pățit-o. Cum te simți?

— Ce s’a întâmplat? mormăi omul.

— S’a pus la cale un atentat împotriva trenului care a trecut acum – răspunse Drummond. *— Şi înainte de asta, ți-au dat cu ceva în cap.

— Un atentat contra „Rapidului de Nord”? strigă cantonierul, îngrozit. — Doamne, Dumnezeule! Dar de ce? Ah, de aceea mi-a telefonat Bletchwortby, să fiu cu ochii în patru!

— Ti-ai revenit puțin? întrebă Drutnmond, Iți garantez că bandiții n’o să se mai întoarcă.

— Mă simt bine, domnule, spuse omul. Mă duc să telefonez la Bletchworthg, să-i pun In curent cu cele întâmplate. Atentat contra „Rapidului de Nord!” Şi avea aur

în el!

Drummond se opri în uşă şi se uită lă cantonier.,

— Aur? întrebă el. ~ De'unde ştii asta?

— Toată lumea, ştie, Plata datoriilor către America. Grămezf de aur păzite de soldați. Mă înjreb dacă nu din cauza asta au încercat atentatul.

— Tot ce se poate —spuse Drummond. — Ştii în ce vagon era aurul?

— În vagonul din urmă.

Un surâs flutură pe buzele lux Drummond când părăsi cabina şi se duse la automobil. Darrell întrebă:

— Şi acum, Hugh? — La Wegmouth,

— Trebue să se isprăvească într'un fel sau

altoi, Petre, zise Drumtnond, după 'ce întoarsa maşina. Pământul este prea neîncăpător pentri mine şi Demonico. O să avem amândoi o răfuială decisivă în noaptea asta. Uite balta aruncă bomba în ea.

Luna răsărise, şi, Ia lumina ei, văzură cutr dispare'in apă maşina infernală; apoi, se întoarseră adulmecând acrul. Lui Leyton i st păru o adevărată nebunie să caute pe bandit pe propriul lui yacht, înconjurat de tovarăşii săi; îşi dădu seamă, însă, că ar f: fost zadarnic să-i spună ceva lui Drumtnond Dacă el şi Darrell nu-1 întovărăşeau, Drummond s'ar fi dus singur; $i asta ar fi fos O Crimă.

Dar când, patru ceasuri mai târziu, ajun seră pe cheiul pustiu şi Văzură yachtul legă- nându-se la vreo jumătate de kilometru di țărm, Leyton ar fi dor# ca ultifna parte dit mesajul descifrat să nu) fi existat.

Legată de cheiu se legăna o parcă cu motor; când maşina se opțî, un *am* apăru dit umbra cabinei) / / / *S*

— Ați venit pentru* yacht? / întrebă-"?!.

— Da – răspunse, Drumniond

— Unde sunt ceilalți? *J/*

— Mai întârzie puțin. Bfwie la yacht

/Ista o să simplifice flucrurilef – şopti Drum mond lui Darrell; pe câpd ltrmau p, e om ii cabina bărcii. / /. *I*

Intrară, şi aturfti; 'pentrtț prima oară, o- mul îi văzu. *F* '",.

*

— Doamne Epimnezeulel exclamă el. — Cine sunteți? *î*

— Iată un l/cru de un Merfi’â Secyildar

băiatule, spuse. —Drurmnopti, glumind şi pu- nându-i mâna xp gât. — Apa e prea rece ca să faci bai£, dar ^î’o să trebuiască să îno {i mult.;
— |1 aruncă în apă şi se țntoarse spre Derrellî Dă-i drumul, /Ppraif Sper că individul şfie să împate.: /

i Se depărtară.< f debarcader, îndreptându-se ’spre gacht. Purii S’/era deşartă, dar în sa- lonul mare (îfh ni: (loc Străluceau lumini. AJun- jgând la intrare, s> opriră: aşezată la o masă, era o femeie într i; două vârste, cu părul că- runt, care-î prive f ci* spaimă.

— Va să zică, i Saj^pă – spuse, după câtva timp, Drummond -*i*- nț întâlnim din nou, ; GrW că d-na Matthew erțx numele cu- care te-ai înscris la Falcop iridae Armsr dumneata şi doamnă Mctrridicli sunfeti una şi aceeaşi per- soană^.. \

Femeia’âşi rev^iise.

— Probabil ci Ştii despre. Ce *yerb^S,* domnule, – . Răspunsa «ă, rişee în- țeleg nimic. *Ntd-: t^\vimâ^^ŞAp^eg:* Ce în- seamnă

— Ar fi’. Bine’»*:0-âm0i* prep mult —

spuse Drummond, Să treefem peşle etentia amabilă, < «&ri

. Nul meu StaneftsH; ’
bomba. E o ora fâjj porcul acela de

— Asta-i intolărj
— Demonico!, Cine auzit niciodată de

— Minți, cucoană, pentru ’ priete-

, mine, ’când cu

! suht ostenii Unde-l ițco? T

f- strigă, eâ, ridicându-se.

liba e Demonico? K’am nete ăsta.

r sptjse, ’ calq, Drum- mond, – II cunoşti foarte bine, după cum al cunoscut pe Pemjletom şi pe Corina Moxton.

vreau să-ml plătesc polița în noaptea asta. Dac^- liu o să fie mai târziiu’Sunt cr într’atM mintea onienească, t depsite\în mod obişnuit *

dingfonje una din a

— P|>t să spun *i* zise ea. \— Dar, îij

„el chiaj- bordl care depăşese

’ îi pet firl igp- femeii moarte:

î, *c** strălucea scease c

Apăru u in lumina

— Demoni^ în p mgnd, şi deda^tă $e. Jnn

— Ce. S’# întâmplat, | Hugh? strigă, jorat, ©arrel*, a. J ■; \

— M’a nfmerit *in* umăr – răspuns* DrumV mond, zâmbind cu greutate. — Țafişfy crep Că am scăpat ieftin, ?

lă – spus® Drum- v de mâşă.

îngri-

totul neaşteptat, gratie mpo^tului «c eon- Itlință al lui Roâiaki Stanijish’, $i singurul lucru, demn de reamintj#, cstet^» rvația lui ^uhâmond, /trei sapi|riiâni mautârziu, pe când |p|l^ce|u\amâpd<s donyaâesocntâ îa Bour- *r-* ultimul

timp m'â înebunit,

<uaaut' 'npr^Refre e nebun de dragoste, şl Daphne, $nj lac-? jăpl liniştească, /s'a molipsit şi ea. Bilî ț, eyton mî-a poyestât de vreo cfot<3 ^ curn g fegştigstvo partidă de q0] f în zece mmute. Şi, Uimeai oră fiind târție nu *Vt* tem bea bere' Să luăm o bgrro. *Cî –şi*